Έτος ΙΑ'

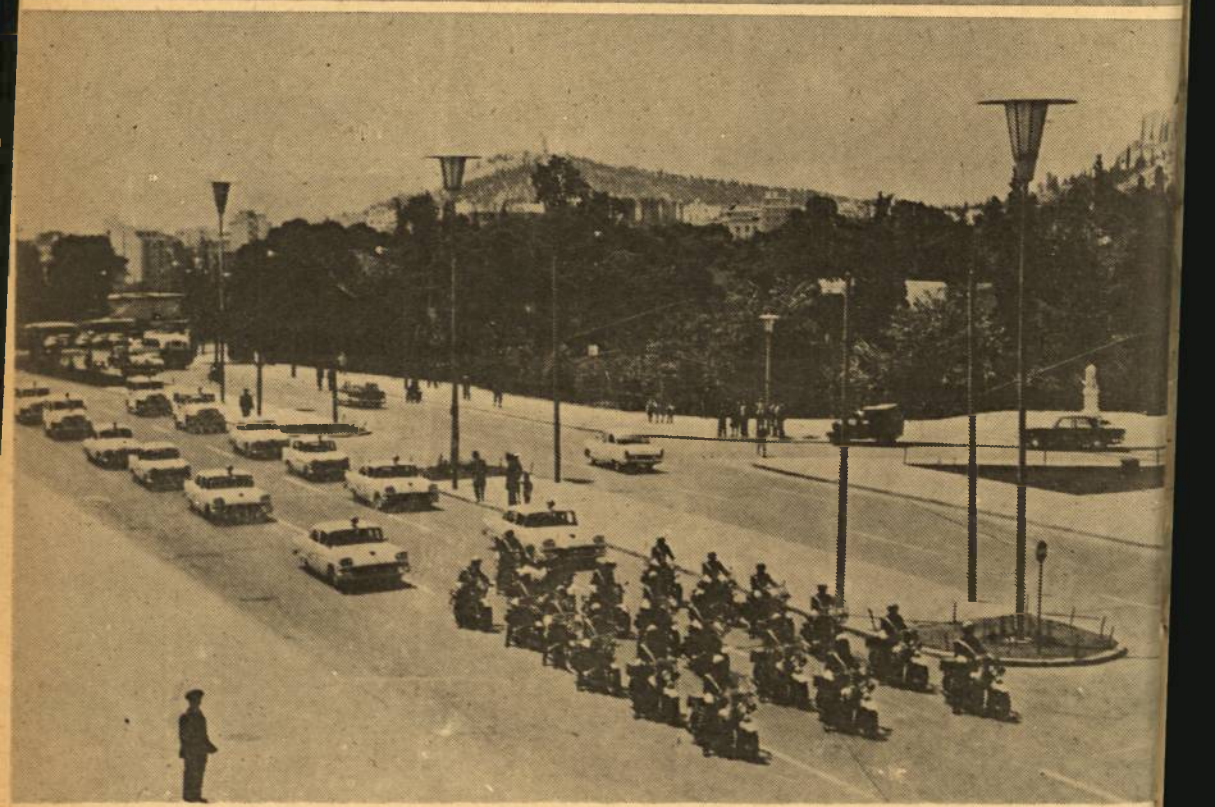
Τεῦχος 234ον



ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ





Ἄνω: Ἀστυφύλακες τῆς Τροχαίας μεταβαίνουν δι' ἀνάληψιν ὑπηρεσίας
Κάτω: Παρέλασις ἀσυρματοφόρων ὀχημάτων τῆς Ἀστυνομίας Πόλεως

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΚΑΛΛΙΔΡΟΜΙΟΥ 12—ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 627-469
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 60.— Ἐξάμηνος δραχμαὶ 30.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 2.50
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἐξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ ΙΑ'. | ΑΘΗΝΑΙ 15 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1963 | ΤΕΥΧΟΣ 234ον

ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΛΟΓΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Η ΤΟΞΙΚΟΜΑΝΙΑ
ΚΑΙ Η ΣΧΕΣΙΣ ΑΥΤΗΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

Ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Ἐγκληματολογίας εἰς τὴν Πάντειον Ἀνωτάτην Σχολὴν Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν κ. **ΙΩΑΝ. ΠΑΠΑΖΑΧΑΡΙΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

VIII. Μικρολαθρεμπόριον.

Πάντως ἐκτὸς τῶν μεγάλων αὐτῶν ἐπιχειρήσεων προσχεδιασμένης καταστροφῆς τῆς ἀνθρωπότητος καὶ ἐκ παραλλήλου πρὸς αὐτὰς διενεργεῖται καὶ μικρὸν λαθρεμπόριον ἐκ τρίτης καὶ τετάρτης χειρός. Ἐνταῦθα ἀνήκουσιν οἱ καλούμενοι ἔμποροι τῆς λιανικῆς πωλήσεως, οἱ ὀνομαζόμενοι «ψιλικατζῆδες». Οὗτοι δρῶσιν εἰς νυκτερινὰ κέντρα, μπάρ, εἰρηνικὰ καφενεῖα. Ἓν μέγα μέρος ἐκ τῶν μικροπωλητῶν αὐτῶν εἶναι ἐπίσης ταξικομανεῖς. Ἐνεργοῦν τὸ λαθρεμπόριον τῶν τοξικῶν οὐσιῶν ἁπλῶς διὰ νὰ δυνηθῶσι νὰ ἐξασφαλίσωσι δωρεὰν τὰς ἰδικάς των δόσεις τοῦ δηλητηρίου. Εἰς τὸ βάθος ἑνὸς εἰρηνικοῦ καφενείου, ὑπάρχει μία ταράτσα ἢ ἓν ὑπόγειον σκοτεινόν, εἰς τὴν ὁποίαν ταράτσαν ἢ εἰς τὸ ὁποῖον ὑπόγειον παρέχονται εἰς τοὺς ἰδιαιτέρους πελάτας, αἱ τοξικαὶ οὐσίαι πρὸς ἀπόλαυσιν. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ ἀπόκρυψις τῶν ναρκωτικῶν ὑπὸ τῶν μικρολαθρεμπόρων δὲν ὑστερεῖ εἰς ἐφευρετικότητα, ἐν σχέσει πρὸς τοὺς μεγαλολαθρεμπόρους. Μέσα εἰς καρύδια, τῶν ὁποίων ἔχει ἀφαιρεθῇ ὁ καρπός, ἐντὸς ἐργαλείων ξυλουργικῶν, εἰς ἔπιπλα, εἰς σκεύη, εἰς ράβδους (μπαστούνια), εἰς καλαπόδια, εἰς βοῦρτσες, εἰς κρεμάστρες, εἰς κορνίζες ζωγραφικῶν πινάκων, ἐντὸς ἐλαστικῶν αὐτοκινήτων, εἰς σιόλες ἢ εἰς τακούνια ὑποδημάτων, εἰς σίδερα τῶν κρεβατιῶν, ἐντὸς τοῦ στόματος, ἐντὸς τοῦ πρωκτοῦ (δι' ὑποθέτων), ἐντὸς τοῦ γυναικείου αἰδοίου, πανταχοῦ, ἀποκρύπτονται τὰ ναρκωτικὰ καὶ μεθυστικά. Πάντα ταῦτα ἔχουσι ληφθῇ ἐκ τῆς πράξεως, δυστυχῶς καὶ τῆς ἑλληνικῆς.

Τὸ ἑλληνικὸν ἀστυνομικὸν μουσεῖον τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν, ὅπερ εἶχεν ἱδρυθῇ ὑπὸ τοῦ ἄλλοτε διοικητοῦ ταύτης κ. Κουτσουμάρη, ἀνδρὸς μὲ πρωτοβουλίαν καὶ ἐνεργητικότητα, καὶ τὸ ὁποῖον εἶχεν εἰδικὰς αἰθούσας διὰ τὰς τοξικὰς οὐσίας ἐκ τῆς ἑλληνικῆς κινήσεως, ἦτο πλουσιώτατον εἰς ἐκθέματα καὶ διδακτικώτατον. Μεταχειρίζομαι παρατατικὸν ἀντὶ ἐνεστῶτος, διότι τὸ ἐν λόγῳ μουσεῖον, καίπερ χρησιμότατον διὰ τὴν ἐκπαίδευσιν τῆς Ἀστυνομίας, τῶν ποινικῶν δικαστῶν, τῶν ἀνακριτῶν καὶ τῶν εἰσαγγελέων καὶ τῶν ἄλλων δημοσίων ὑπαλλήλων συγγενοῦς ἁρμοδιότητος, δὲν ὑπάρχει πλέον σήμερα, καταστραφὲν ὑπὸ τῶν Δεκεμβριανῶν καταστροφέων.

IX. Περιπτώσεις ἐπικίνδυνοι δι' ἀπόκτησιν ἕξεως πρὸς τὰς τοξικὰς οὐσίας.

Ἐνδιαφέρουσαι εἶναι αἱ ἐπὶ μέρους περιπτώσεις καθ' ἃς ἀποκτᾶται ἡ ἕξις πρὸς τὸ δηλητήριον.

Ἡ ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς Διευθύνσεως τῶν Ἐγκληματολογικῶν Ὑπηρεσιῶν ἀποκτηθεῖσα πεῖρα, ἀποδεικνύει ὅτι παρ' ἡμῖν ἡ ἕξις τῶν λαϊκῶν δηλητηρίων ἀποκτᾶται συνηθέστερον ἰδίως εἰς τοὺς λιμένας, ἐν τῷ ναυτικῷ, ἐν τῷ στρατῷ, ἐν ταῖς φυλακαῖς (κοιναῖς, στρατιωτικαῖς) (κοινοβιακὸν σύστημα) καὶ κατὰ τὴν σύναψιν σχέσεων μετὰ ἑταιρῶν ἢ κακῆς ποιότητος ἠθοποιῶν. Πολλοὶ μαθηταὶ καὶ φοιτηταὶ ὑπῆρξαν θύματα τοιούτων σχέσεων καὶ κατεστράφησαν.

Βεβαίως ἡ διάδοσις τῆς τοξικομανίας εἰς τὸν στρατόν, τὸ ναυτικὸν καὶ τὴν ἀεροπορίαν βαρύνει ἀπολύτως τοὺς ἐπὶ κεφαλῆς ἐκπαιδευτὰς ἀξιωματικοὺς καὶ ὑπαξιωματικούς, οἱ ὁποῖοι ὀφείλουσι νὰ ἐπαγρυπνῶσιν ἐπὶ τῶν προσερχομένων ὡς κληρωτῶν νεαρῶν καὶ ἀπείρων πολιτῶν. Εἶναι δὲ ἡ τοξικομανία καταστρεπτικωτάτη, διὰ τὴν ἰσορροπίαν, τὴν δύναμιν καὶ τὴν μαχητικότητα τοῦ στρατεύματος. Ἐν ἐκ τῶν συγχρόνων μέσων τοῦ πολέμου, μεταξὺ ὡρισμένων ἀντιπάλων κρατῶν, εἶναι καὶ ἡ διάδοσις εἰς τὸν λαόν, ἰδίως εἰς τὸν στρατὸν τοῦ ἐχθρικοῦ κράτους, τῆς τοξικομανίας.

Ἀφ' ἑτέρου προκειμένου περὶ φυλακῶν, οἱ ἰατροί, οἱ ἐποπτικοὶ ὑπάλληλοι, οἱ φύλακες, ἐν γένει ὅλοι οἱ ὑπηρετοῦντες εἰς τὰ σωφρονιστικὰ ἱδρύματα, γνωρίζουσι κάλλιστα ὅτι κατὰ τὰς ἐπισκέψεις τῶν κρατουμένων οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ φίλοι των, παρὰ τὸν ἐξονυχιστικὸν ἔλεγχον, διαρκῶς προσπαθοῦσι νὰ εἰσαγάγουν λαθραίως τοξικὰς οὐσίας ὁμοῦ μετὰ δώρων, τὰ ὁποῖα κομίζουσι χάριν τῶν κρατουμένων. Συχνάκις τὰ προσφερόμενα γλυκίσματα, ὁ ἄρτος ἢ τὸ κρέας, τὸ γιαούρτι ἢ τὰ ἄλλα τρόφιμα ἐμπεριέχουν ναρκωτικὰς ἢ μεθυστικὰς οὐσίας. Ὁ ἐπίλεκτος παραιτηθεὶς ἀπὸ τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης Καθηγητὴς τῆς Ψυχιατρικῆς κ. Κουρέτας, ἀναφερόμενος εἰς τὰς χρησιμοποιουμένας εἰς τὰς ἑλληνικὰς φυλακὰς μεθόδους διὰ τὴν λαθραίαν εἰσαγωγὴν τοῦ χασὶς καὶ τῆς ἡρωίνης, ἀποδίδει τὰ σατανικὰ αὐτὰ τεχνάσματα, εἰς τὴν «πανουργὸν φύσιν τῶν ἀπογόνων τοῦ Ὀδυσσέως». Ἀλλὰ τοιαῦτα τεχνάσματα μεταχειρίζονται καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν. Ἐν πρώτοις παρατηροῦμεν ὅτι ὁ κατάδικος ἱκετεύει, ἀπειλεῖ τὴν μητέρα, τὴν ἀδελφήν, τὴν σύζυγον, τὴν ἐρωμένην, ἥτις τὸν ἐπισκέπτεται, λέγει ὅτι, ἂν δὲν τοῦ φέρῃ τὸ φάρμακον (τὴν τοξικὴν οὐσίαν), θὰ αὐτοχειριασθῇ, θὰ τὴν φονεύσῃ, μόλις ἐξέλθῃ ἐκ τῶν φυλακῶν κλπ. Τοιουτοτρόπως οἱ συγγενεῖς ἐπισκέπται ὑποχωροῦσι, συγκατανεύουσι καὶ προσπαθοῦσι νὰ διοχετεύσωσιν εἰς τὴν φυλακὴν τὰς τοξικὰς οὐσίας, γινόμενοι τοιουτοτρόπως αὐτοὶ οὗτοι οἱ δήμιοι τῶν δυστυχῶν προσφιλῶν των ὑπάρξεων.

Ἀναφέρω παραδειγματικῶς μέσα τινὰ τῆς λαθραίας εἰσαγωγῆς ναρκωτικῶν εἰς τὰς φυλακάς: Κατασκευάζουσι ὑποδήματα καὶ θέτουν στρῶμα ἐκ τῆς τοξικῆς κόνεως μεταξὺ τοῦ δέρματος καὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ ὑφάσματος. Ἡ τοποθετοῦσι τὴν κόνιν εἰς τὸ κενὸν τὸ σχηματιζόμενον εἰς τὰς παρυφὰς τῶν μανδηλίων ἢ εἰς τὰς ραφὰς τοῦ ἐπενδύτου ἢ εἰς μπαλώματα, ἄλλοι τοποθετοῦσι τὴν ὕποπτον τοξικὴν κόνιν εἰς τὴν ὀπισθίαν ἐπιφάνειαν τοῦ ὑέλου μικρῶν καθρεπτῶν, ἄλλοι ἀναμιγνύουσι τὴν κόνιν μετὰ τοῦ καπνοῦ σιγαρέττων, ἄλλοι ἀποκόπτουσι φωτογραφίαν τινα ἐφημερίδος καὶ καλύπτουσι δι' αὐτῆς τὴν αὐτὴν φωτογραφίαν ἄλλης ὁμοίας ἐφημερίδος, ῥίπτοντες τὴν κόνιν εἰς τὸ μεταξὺ τῶν δύο φωτογραφιῶν κενόν. Αἱ γυναῖκες ραντίζουσι διὰ τῆς κόνεως τὴν κόμην των ἢ τοποθετοῦσι μικρὰ δέματα μεταξὺ τῶν σκελῶν ἢ καὶ εἰς ἀκόμη περισσότερον ἀποκρύφους κοιλότητας τοῦ σώματός των. Τελευταίως ἐφηρμόσθη τὸ σύστημα τοῦ «ἀεροπλάνου», ὅπως τὸ λέγουσιν. Προσθέτουσι δηλαδὴ βάρος τι εἰς τὸ δέμα καὶ κατόπιν συννενοήσεως μετὰ τοῦ καταδίκου, ὡς πρὸς τὴν κατάλληλον ὥραν, ἐκσφενδονίζουσιν αὐτὸ ἐκ τοῦ μακρόθεν εἰς τὸ προαύλιον τῶν φυλακῶν, ὅπου ὁ ἐνδιαφερόμενος καραδοκεῖ. Μία γυνὴ ἔχουσα τὸ ναρκωτικὸν ἐντὸς τοῦ στόματός της προσεπάθησε νὰ τὸ μεταβιβάσῃ εἰς τὸν κρατούμενον διὰ φιλήματος.

Αἱ ποσότητες, αἱ εὑρισκόμεναι ἐντὸς μιᾶς φυλακῆς, δὲν χρησιμοποιοῦνται ἀποκλειστικῶς μόνον ὑπὸ τῶν κατόχων των, ἀλλὰ διαμοιράζονται ἐξ ἴσου εἰς ὅλους τοὺς συγκρατουμένους. Ἀλλοίμονον εἰς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος δὲν προσφέρει τίποτε ἐκ τῆς προμηθείας του εἰς τοὺς συγκρατουμένους.

X. Ἡλικία ἀποκτήσεως τῆς τοξικομανίας.

Ἐνδιαφέρουσα καὶ ἀξία προσοχῆς εἶναι ἡ συσχέτισις τῆς ἀποκτήσεως τοῦ ἐθισμοῦ εἰς τὸ δηλητήριον πρὸς τὴν ἡλικίαν. Δυστυχῶς πᾶν ἄλλο ἢ σπάνιαι εἶναι αἱ περιπτώσεις, καθ' ἃς ἡ ἕξις τῆς χρήσεως τῶν τοιούτων δηλητηρίων ἀπεκτήθη διὰ πρώτην φορὰν κατὰ τὴν πρώτην ἐφηβικὴν ἡλικίαν καὶ μάλιστα ἤδη ἀπὸ τοῦ 15 ἢ καὶ 14ου ἀκόμη ἔτους ὑπὸ παίδων, ἐργαζομένων εἰς ἐπικίνδυνα τινα ἐπαγγέλματα. Ὁ ἀνήλικος εἶναι ἄπειρος, θέλει νὰ κάνῃ καὶ τὸν μεγάλον, νὰ φανῇ ὅτι εἶναι ἄνδρας καὶ ἐκτρέπεται καὶ πρὸς τοιαύτας συνηθείας. Καὶ καταστρέφεται διὰ παντός. Διὰ παντός.

XI. Εἴδη τοξικῶν δηλητηρίων κυκλοφορούντων ἐν Ἑλλάδι.

Τίνα ὅμως τοξικὰ δηλητήρια κυκλοφοροῦσιν ἐν Ἑλλάδι;

Ἔρχονται εἰς πρώτην γραμμήν, κυρίως, ἀφ' ἑνὸς τὸ χασὶς καὶ ἀφ' ἑτέρου ἡ ἡρωίνη. Οὐχ ἧττον ὑπάρχει καὶ ποσοστὸν κυκλοφορίας καὶ ἄλλων τινῶν τοξικῶν δηλητηρίων. Ἐπὶ παραδείγματι ἡ αἰθερομανία ἀπαντᾶται ἐν ὡρισμένῳ ποσοστῷ μεταξὺ τῶν πορνῶν. Ἡ κοκαΐνη μεταξὺ ὡρισμένων χαυνοκόμψων σνόμπ, οἵτινες καὶ αἵτινες θέλουσι νὰ παραστήσωσι τοὺς καὶ τὰς «μπλαζὲ» καὶ νὰ ἐμφανισθῶσιν ὡς ἐπιζητοῦντες νέας συγκινήσεις, προοριζομένας διὰ τοὺς πατρικίους. Ὁμοίως μεταξὺ ὡρισμένων ψευδοδιανοουμένων καὶ ψευδοκαλλιτεχνῶν, οἱ ὁποῖοι, θέλοντες νὰ παραστήσωσιν ὅτι ἀνήκουσιν εἰς τὴν χορείαν τῆς σοφίας καὶ τῆς καλλιτεχνίας, ἀφήνουσιν μακρὰν κόμην καὶ ἐνδύονται μὲ ἐξεζητημένην περιβολήν.

Ἐὰν ἐξετάσωμεν εἰδικώτερον τὰ τῆς διαδόσεως τοῦ χασισίου καὶ τῆς ἡρωίνης ἐν Ἑλλάδι, δυνάμεθα νὰ διαπιστώσωμεν τὰ ἀκόλουθα:

Μέχρι τοῦ ἔτους 1920, ἡ καλλιέργεια τῆς ἰνδικῆς καννάβεως πρὸς παραγωγὴν χασὶς ἐπετελεῖτο εἰς τὰ διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος εἰς μεγάλην κλίμακα.

Τὸ παραγόμενον χασὶς ἀπεστέλλετο κυρίως εἰς τὸ ἐξωτερικόν.

Οὐχ ἧττον, εὐτυχῶς παρὰ τὴν τοιαύτην ἐξάπλωσιν, οὐδαμοῦ ἀνευρίσκομεν μίαν ἀνάλογον διάδοσιν τῆς χασισομανίας μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων καλλιεργητῶν χωρικῶν. Ὁπωσδήποτε ἀπηγορεύθη ἡ καλλιέργεια τῆς ἰνδικῆς καννάβεως εἰς ὁλόκληρον τὴν Ἑλλάδα διὰ τοῦ νόμου 2107 τοῦ ἔτους 1920.

Σημαντικὴ θεωρεῖται ἡ ἐξάπλωσις τῆς χασισομανίας εἰς τοὺς ἑλληνικοὺς λιμένας, ὡς τοῦ Πειραιῶς, τῆς Σύρου κλπ. Ἐξάπλωσις τῆς χρήσεως τοῦ χασὶς παρετηρήθη, ὡς λέγουσιν, ὁμοίως καὶ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς Μικρασιατικῆς ἐκστρατείας. Τοῦτο, διότι ἀφ' ἑνὸς παρέμεινεν ὁ ἑλληνικὸς στρατὸς ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν ἐπὶ τοῦ Μικρασιατικοῦ ἐδάφους, ὅπου καὶ ἡ ἀπόλαυσις τοῦ χασὶς ἦτο πολὺ συχνὴ καὶ ἡ παραγωγή του μεγάλη. Ἀφ' ἑτέρου, διότι ἔλαβε χώραν ἡ ἐκτόπισις τῶν Ἑλλήνων προσφύγων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, οἵτινες ἐγκατεστάθησαν εἰς τὴν παλαιὰν Ἑλλάδα καὶ ἐθεωρήθη, ὡς πιθανόν, ὅτι ἴσως καὶ μεταξὺ τοῦ πληθυσμοῦ τούτου θὰ ἦτο ἐπίσης διαδεδομένον καὶ τὸ χασίς.

Ἡ ἐξάπλωσις τῆς ἡρωίνης ἤρχισεν ἐν Ἑλλάδι περίπου ἀπὸ 30ετίας. Διὰ τοῦ συναγωνισμοῦ ταύτης, ἡ ὁποία εἶναι εὐθυνωτέρα καὶ πλέον εὔχρηστος, ἔπαυσεν ἡ περαιτέρω διάδοσις τοῦ χασὶς καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν χασισιομανῶν ἠλαττώθη σημαντικῶς. Καὶ ἡ χασισιομανία, ἥτις ἤρχετο μέχρι τινὸς εἰς τὴν πρώτην σειρὰν τῶν τοξικομανῶν ἐν Ἑλλάδι, ἐξετοπίσθη καὶ παρεχώρησε τὴν θέσιν της, τὰ θλιβερὰ πρωτεῖα, εἰς τὸν ἡρωινισμόν, ὅστις ἀνεπτύχθη ταχέως. Ἡ ἡρωίνη εὑρίσκει τὰ θύματά της πρωτίστως μεταξὺ τῶν χασισιομανῶν, οἱ ὁποῖοι μεταβάλλονται εἰς ἡρωινομανεῖς.

XII. Αἱ ἐπὶ μέρους τοξικαὶ οὐσίαι.

Ἐξεταστέαι νῦν μία πρὸς μία αἱ καθ' ἕκαστον τοξικαὶ οὐσίαι, αἵτινες κυκλοφοροῦσιν ἐν Ἑλλάδι.

1. Χ α σ ί ς.

Καὶ ἐν πρώτοις ὡς πρὸς τὴν μεθυστικὴν οὐσίαν τοῦ χασίς.

Τοῦτο παράγεται ἐκ τῆς ἰνδικῆς καννάβεως. Τοιαύτη ἐκαλλιεργεῖτο, ὡς ἤδη ἐλέχθη, ἄλλοτε καὶ ἐν Ἑλλάδι, κυρίως εἰς τὴν Ἀργολίδα, Ναυπακτίαν καὶ Μαντινείαν. Ἐν Ἑλλάδι ἡ κάνναβις ἐσπείρετο κατὰ Μάρτιον, τὸν δὲ Ἰούνιον ἀπεσπῶντο τὰ ἄρρενα φυτά, ὅτε ἤρχισαν νὰ κιτρινίζωσιν. Κατὰ τὸν Αὔγουστον ὡρίμαζον τὰ θήλεα φύλλα. Τότε ἀπεκόπτοντο ταῦτα, ἐξετίθεντο εἰς τὸν ἥλιον πρὸς ἀποξήρανσιν, μετὰ ταῦτα δὲ ἀπεθηκεύοντο. Κατὰ τὸν Δεκέμβριον καὶ Ἰανουάριον παρελαμβάνοντο τὰ φύλλα καὶ αἱ κορυφαὶ τῶν φυτῶν, ἐτρίβοντο, ἐξήγετο δι' ἀλλεπαλλήλων κατεργασιῶν ἡ κόνις, ἥτις τελικῶς συνεπιέζετο, μεταβαλλομένη εἰς πλακούντια, ἕτοιμα διὰ τὸν ἐμπόριον.

Τὸ χασὶς τρώγεται (χασισιοφάγοι), πίνεται (χασισιοπόται), συνήθως δὲ παρ' ἡμῖν καπνίζεται, εἴτε εἰς σιγαρέττα (τσιγαρλίκια), εἴτε διὰ χρησιμοποιήσεως εἴδους πρωτογόνων ναργιλέδων (λουλάς), συνήθως καθ' ὁμάδας, εἰς συντροφιὰς (ντεκές). Εἰς τὰ περίφημα ἄσματα τῆς βαναύσου μουσικῆς, τὰ μπουζουκοειδῆ, τὴν ὁποίαν βάναυσον μουσικὴν ἐκ σνομπισμοῦ προσποιεῖται ὅτι θαυμάζει ἡ ψευδοαριστοκρατία καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ζητεῖ νὰ χαρίσῃ τουριστικὸν ἐνδιαφέρον, ἐξυμνεῖται ἡ τοιαύτη ἀπόλαυσις.

2. Μ ο ρ φ ί ν η.

Ἡ μορφίνη λαμβάνεται δι' ἐνέσεων (μορφινομανία).

Διὰ τῆς μορφίνης ἐπιζητεῖται ἡ κατάπαυσις τῶν στενοχωριῶν καὶ τῶν λυπηρῶν σκέψεων. Ἡ ἰατρικὴ ἐπιστήμη μεταχειρίζεται τὰς ἐνέσεις μορφίνης καὶ πρὸς κατάπαυσιν τῶν σωματικῶν ἀλγηδόνων, ὡς ἐπὶ καρκίνου, τραυματισμῶν σοβαρῶν, ὡς λ.χ. ἐκ τοῦ πολέμου, ἐκ δυστυχημάτων, ἐπὶ ἐγχειρήσεων κλπ. Ὡς ἐκ τούτου πολλοὶ ἐκ τῶν τραυματιῶν ἀσθενῶν καὶ τῶν ἐγχειρηθέντων ἀπέκτησαν οὕτω τὴν ἕξιν τοῦ δηλητηρίου καὶ κατεστράφησαν. Ἀλλὰ καὶ τὸ περιβάλλον τῶν νοσοκομείων (νοσοκόμοι, ἐπιπόλαιοι νεαροὶ ἰατροὶ) ὑποπίπτει εἰς τὸν πειρασμὸν ἐνίοτε, ὑποδουλώνεται εἰς τὴν μορφίνην καὶ καταστρέφεται.

Ἡ κοκαΐνη, ἀντιθέτως πρὸς τὴν μορφίνην, ἥτις καταπραΰνει, ἐπιφέρει διέγερσιν. Μεταξὺ ἄλλων ἐπιφέρει καὶ γεννετήριον διέγερσιν καὶ δὴ διάστροφον. Παραισθήσεις, ψευδαισθήσεις καὶ ἰδέαι καταδιώξεως ἀποτελοῦσι συνήθη φαινόμενα τῆς κοκαϊνομανίας. Ὁ κοκαϊνομανὴς θεωρεῖ πάντα ἄνθρωπον ὡς ἐχθρόν, ὑποπτεύεται τοὺς πάντας, ἐλέγχει τὰ φαγητά, διότι φοβεῖται μήπως τὸν δηλητηριάσωσι, νομίζει ὅτι παρακολουθεῖται ὑπὸ ἐχθρῶν, διερεθίζεται μὲ τὸ παραμικρὸν καὶ ἰσχυρῶς, καὶ ἔχει παραισθήσεις ὁράσεως, ἀκοῆς, ὀσφρήσεως κλπ. Περίπτωσις τῆς ἑλληνικῆς πράξεως, ἀνακοινωθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἄλλοτε διοικητοῦ τῆς Σχολῆς Ἀστυνομίας Πόλεων Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ Α' κ. Ἀρχιμανδρίτου, εἶναι χαρακτηριστική.

«Κοκαϊνομανὴς ἐγυμνοῦτο καὶ ἐκυλίετο ἐπὶ ὥρας εἰς λάκκον βορβορώδη, διὰ ν' ἀποκολληθοῦν ἀπὸ τὸ σῶμα του οἱ ὄφεις, τοὺς ὁποίους ἔβλεπε καὶ ἠσθάνετο νὰ ἔχουν ριφθῆ ἐπάνω του καὶ μὲ μορφασμοὺς προκαλοῦντας φρίκην ἀπεκόλλα διὰ τῶν χειρῶν του φανταστικὰ ἑρπετά, τὰ ὁποῖα ἔδακνον αὐτὸν εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ εἰς διάφορα ἄλλα μέρη τοῦ σώματος, ἢ κρατῶν εἰς χεῖρας ρόπαλον ἐκτύπα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἢ ἔφραττε δι' αὐτοῦ ἢ διὰ πηλοῦ, τὸν ὁποῖον συνέλεγεν ἐκ τῶν ὁδῶν, τὰς διαφόρους ὀπὰς τῶν τοίχων, διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἔξοδον τῶν ἑρπετῶν, ἅτινα τὸν ἠνώχλουν».

Οἱ κοκαϊνομανεῖς κατέχονται ὑπὸ ἑνὸς ἰδιοτύπου συναισθήματος θανάτου, νομίζουσι δηλαδὴ συνεχῶς ὅτι ἀποθνήσκουσι, διὸ δὲ καὶ τελικῶς ἐγκαταλείπουσι συνήθως τὴν κοκαΐνην, καταφεύγοντες εἰς τὸ χασὶς ἢ εἰς ἄλλο τοξικὸν δηλητήριον.

Οὐδεὶς κοκαϊνομανὴς ἀπέθανεν ὡς κοκαϊνομανής.

(Συνεχίζεται)

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΘΑΛΙΔΟΜΙΔΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΞ ΑΥΤΗΣ "ΔΙΚΗΣ ΤΟΥ ΑΙΩΝΟΣ,,

Ὑπὸ τοῦ κ. **ΧΡΗΣΤΟΥ Π. ΓΙΩΤΗ,** πρώην Ἐφέτου, κυβερνητικοῦ Πράκτορος εἰς τὰ μικτὰ διοικητικὰ δικαστήρια, Δικηγόρου, Γενικοῦ Γραμματέως τῆς «Ἑλληνικῆς Ἑταιρίας Ποινικοῦ Δικαίου», μέλους τοῦ διοικ. συμβουλίου τῆς «Διεθνοῦς Ἑταιρίας Ποιν. Δικαίου»

Ἡ κατωτέρω μελέτη τοῦ διακεκριμένου ἐπιστήμονος καὶ συγγραφέως κ. Χρ. Γιώτη ἀποτελεῖ τὴν πρώτην ἀπάντησιν εἰς τὴν ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ δίκη τοῦ αἰῶνος» μελέτην τοῦ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Χαράλ. Σταμάτη, δημοσιευθεῖσαν εἰς τὰ ὑπ' ἀριθ. 230 καὶ 231 τεύχη τῶν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν». Εὐχαριστοῦμεν θερμότατα τὸν διαπρεπῆ νομομαθῆ κ. Χρ. Γιώτην διὰ τὰς τόσον ἐμπεριστατωμένας καὶ βαθείας ἀπόψεις του, ἃς εἶχε τὴν εὐγενῆ καλωσύνην νὰ ἐκθέσῃ διὰ τῶν στηλῶν τοῦ περιοδικοῦ μας. Εὐπρόσδεκτος θὰ εἶναι καὶ κάθε ἄλλη μελέτη τῶν διαπρεπῶν νομομαθῶν μας καὶ κοινωνιολόγων ἐπὶ τοῦ συνταρακτικοῦ ὄντως θέματος τῆς θαλιδομίδης καὶ τῆς ἐξ αὐτῆς «Δίκης τοῦ αἰῶνος» ἐν Λιέγῃ τοῦ Βελγίου.

1. Νομικὴ ἄποψις. Τὰ νομικὰ στοιχεῖα τῆς παιδοκτονίας, προφανῶς δὲν συντρέχουν ἐν προκειμένῳ, κατ' οὐδεμίαν γνωστὴν ποινικὴν νομοθεσίαν (λ.χ. ἄρθρον 303 ἑλλην. Ποιν. Κώδ., ἄρθρον 396 βελγικοῦ Π.Κ.)· ἀλλ'οὔτε τὰ τῆς ἀνθρωποκτονίας ἐν συναινέσει διὰ παρόμοιον λόγον (ἄρθρ. 300 ἑλλην. Π.Κ., ἀποτελοῦν σχεδὸν ἀπομίμησιν τοῦ ὀλίγον εὐρυτέρου ἄρθρου 114 ἑλβετικοῦ Π.Κ.). Ἄλλως τε ἀμφότεραι αἱ πράξεις αὗται τιμωροῦνται κατὰ νόμον, ἀλλ' ἠπίως. Πρόκειται ὅθεν εἰς τὴν ὑπ' ὄψει περίπτωσιν τῆς «θαλιδομίδης» περὶ ἀνθρωποκτονίας ἐκ προμελέτης (μὲ ἐλαφρυντικὰ βεβαίως), προβλεπομένης ἀπὸ τὰς νομοθεσίας ὅλων τῶν Κρατῶν.

Εἰδικῶς ἡ βελγικὴ νομοθεσία τιμωρεῖ τὴν ἐκ προθέσεως ἀνθρωποκτονίαν (meurtre) διὰ τῆς ποινῆς τῶν ἰσοβίων καταναγκαστικῶν ἔργων (ἄρθρ. 393 βελγ. Π.Κ.), ὅταν δὲ αὕτη τελῆται ἐκ προμελέτης (assassinat) τιμωρεῖται διὰ τῆς ποινῆς τοῦ θανάτου (ἄρθρ. 394 βελγ. Π.Κ.). Ἐφ' ὅσον ὅμως συντρέχουν ἐλαφρυντικαὶ περιπτώσεις, ἡ ποινὴ τοῦ θανάτου ἀντικαθίσταται διὰ τῆς ποινῆς τῶν ἰσοβίων καταναγκαστικῶν ἔργων ἢ τῶν προσκαίρων τοιούτων, ἢ διὰ τῆς ποινῆς τῆς καθείρξεως ἢ τέλος διὰ τῆς ποινῆς τῆς φυλακίσεως τριῶν τουλάχιστον ἐτῶν (ἄρθρ. 80 βελγ. Π.Κ. ὡς ἐτροπ. διὰ τοῦ ἄρθρ. 2 Νόμ. 23 Αὐγούστου 1919).

Οἱ ἔνορκοι τῆς Λιέγης ὅμως οὐδὲ τὴν τελευταίαν ταύτην ποινὴν ἔκριναν ἀνταποκρινομένην εἰς τὰ εἰδικὰς συνθήκας τῆς προκειμένης περιπτώσεως καὶ κατέληξαν, ὡς γνωστόν, εἰς ἐτυμηγορίαν ἀθῳωτικήν. Μὴ τυχὸν κατέληξαν εἰς τοιαύτην ἐτυμηγορίαν ἐκ τοῦ φόβου αὐστηρότητος ἐνδεχομένως τῶν συνέδρων τακτικῶν δικαστῶν κατὰ τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς ; Ἡ ἐκδοχὴ αὕτη ἀποκλείεται ἐν προκειμένῳ, ὡς ἐκ τοῦ κρατοῦντος ἐν Βελγίῳ συστήματος ἐπὶ τῶν ὁρκωτῶν δικαστηρίων. Ἐκεῖ ἰσχύει ἐπὶ τοῦ ὁρκωτοῦ συστήματος ἡ ἑξῆς τροποποίησις : «Μετὰ τὴν περὶ ἐνοχῆς ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων «τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ὁμοῦ » μετὰ τῶν ἐνόρκων εἰσέρχονται εἰς τὴν αἴθουσαν διασκέψεως τῶν ἐνόρκων. Ἀπαν- » τες οὗτοι ὁμοῦ ἀποτελοῦντες ἓν συλλογικὸν Σῶμα, προεδρευόμενον ὑπὸ τοῦ προέ- » δρου τῶν συνέδρων, διασκέπτονται περὶ τῆς ἐπιβληθησομένης εἰς τὸν κηρυχθέντα » ἔνοχον νομίμου ποινῆς. Αἱ ἀποφάσεις λαμβάνονται δι' ἀπολύτου πλειοψηφίας. Οἱ » ἔνορκοι ψηφίζουν πρῶτοι ἀρχόμενοι ἀπὸ τοῦ νεωτέρου, ἐπακολουθοῦν καθ' ὁμοιον

» τρόπον ψηφίζοντες οἱ σύνεδροι... κλπ» (ἄρθρ. 364 βελγ. Κώδ. Ποιν. Δικον., ὡς » ἐτροπ. ὑπ' ἄρθρ. 4 Νόμ. 23 Αὐγούστου 1919) (1)

Ὑπὸ τὸ σύστημα τοῦτο οἱ ἔνορκοι εἶναι ἐκεῖ ἀπηλλαγμένοι τῆς εἰρημένης ψυχολογικῆς καταστάσεως, ἀφοῦ οὗτοι ὄντες δώδεκα τὸν ἀριθμὸν ὑπερτεροῦν κατὰ πολὺ ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸν ἔναντι τῶν τριῶν τακτικῶν δικαστῶν συνέδρων, δεδομένου ὅτι αἱ ἐπὶ τῆς ποινῆς ἀποφάσεις λαμβάνονται δι' ἀπολύτου πλειοψηφίας τοῦ ὅλου ἀριθμοῦ, ἐνόρκων καὶ συνέδρων ὁμοῦ. Εἶχον ὅθεν οὗτοι εἰς τὴν ὑπ' ὄψει δίκην «θαλιδομίδης» ἐκ τοῦ νόμου τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιβάλουν εἰς τοὺς κατηγορουμένους ἔστω καὶ τὸ ἐλάχιστον ὑπὸ τοῦ νόμου ἐπιτρεπόμενον ὅριον τῆς τριετοῦς φυλακίσεως. Ἀποκρούσαντες ὅθεν καὶ ταύτην τὴν ἐλαφροτέραν κατὰ νόμον λύσιν καὶ ἀθῳώσαντες τοὺς κατηγορουμένους, προφανῶς ἀπέβλεψαν εἰς γενικώτερα αἴτια, κοινωνικοῦ χαρακτῆρος, περὶ τῶν ὁποίων θὰ ἐπιχειρήσωμεν νὰ εἴπωμεν ὀλίγα τινὰ ἀμέσως κατωτέρω.

ΙΙ. Κοινωνικὴ ἄποψις. Τὰ ὁρκωτὰ δικαστήρια, παρ' ὅλα τὰ πανθομολογούμενα ἐλαττώματά των, ἐμφανίζουν καὶ ἓν ἀξιόλογον προτέρημα, ὅτι ἡ κρίσις τῶν ἐνόρκων δὲν εἶναι στατική, ὅπως ὁ βραδυκίνητος νόμος, ἀλλὰ κινεῖται παρακολουθοῦσα τὰς ἐν ἐξελίξει κοινωνικὰς συνθήκας. Κρίνει ὁ ἔνορκος ὡς κοινωνικὸς δικαστής. Ἔχει λεχθῆ, ὅτι ἡ κρίσις τῶν ἐνόρκων ἐνέχει τὴν δροσερότητα τῶν πρωτολείων. Καὶ πράγματι, μέσα εἰς τὴν σημερινὴν ἀσθμαίνουσαν εἰς ἅλματα προόδων καὶ ταχυτήτων ἀνθρωπίνην κοινωνίαν, πρωτόλειον διὰ τοὺς ἐνόρκους ὑπῆρξεν ἡ δίκη αὕτη καὶ ὀρθῶς ἀπεκλήθη «δίκη τοῦ αἰῶνος». Τοιαύτη πλοκή, κατὰ τὴν ὁποίαν φάρμακον, παρασκευασθὲν βάσει ἐπιστημονικῶν ἐρευνῶν καὶ ἐλέγχων, ἐγκριθὲν δὲ ὑπὸ τῶν κυβερνήσεων τῶν κρατῶν, νὰ προξενήσῃ θύματα, ἀφ' ἑνὸς ὑλικὰ ἀδήλου μελλοντικῆς σωματικῆς ἐξελίξεως, τὰ πρωτοτύπως ἀνάπηρα τέκνα, καὶ ἐξ ἄλλου θύματα ψυχικὰ ἀνύποπτα, τοὺς αἰφνιδιασθέντας γονεῖς, διὰ πρώτην φορὰν ἐμφανίζεται εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν ἀνθρωπίνων κοινωνιῶν.

Οἱ ἔνορκοι τῆς Λιέγης ἔκριναν, ὅτι ἀρκετὰ ἐταλαιπωρήθησαν πληγέντες εἰς τὰ εὐγενέστερα καὶ λεπτότερα ἀνθρώπινα συναισθήματα οἱ γονεῖς ἀκολουθήσαντες κατὰ τὸ στάδιον τῆς ἐγκυμοσύνης τῆς μητρὸς τὴν ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης διὰ μέσου τῶν ἁρμοδιωτέρων ἐκπροσώπων τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου ὑποδειχθεῖσαν ὁδὸν τῆς λήψεως τοῦ φαρμάκου «θαλιδομίδη». Δὲν ἔκριναν κοινωνικῶς ὀρθὸν καὶ δίκαιον οἱ ἔνορκοι νὰ πλήξουν καὶ αὐτοὶ διὰ τῆς ἐτυμηγορίας των τὰ θύματα — δράστας.

Ὁ ἐν τῇ χώρᾳ ἐκείνῃ διχασμὸς τῆς Κοινῆς Γνώμης, ἀλλὰ καὶ ὁ τῆς παγκοσμίου ἀκόμη Γνώμης διὰ τοῦ διεθνοῦς Τύπου, ἀποδεικνύουν τὴν ἐν προκειμένῳ δυσχέρειαν ἐξευρέσεως λύσεως ἱκανοποιούσης ἀμφοτέρας τὰς ἀπόψεις, Νόμον καὶ Κοι-

(1) Σημ.: Τὸ σύστημα τοῦτο ἔχει τὴν ἐξῆς ἀφετηρίαν: Ἐπειδὴ ἐν τῷ κακουργιοδικείῳ οἱ ἔνορκοι φοβούμενοι πολλάκις ἐνδεχομένην αὐστηρότητα τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων τακτικῶν δικαστῶν κατὰ τὴν ἐπιμέτρησιν τῆς ποινῆς, καταλήγουν διὰ τῆς ἐτυμηγορίας των, παρὰ τὰ δεδομένα τῆς διαδικασίας καὶ τὴν ἐνδόμυχον πεποίθησίν των, εἰς ἀθῳωτικὰς ἢ λίαν ἐπιεικεῖς κρίσεις ἐπὶ τῆς ἐνοχῆς κατηγορουμένων, ἐθεωρήθη ὅτι ἂν μετέχουν οὗτοι τῆς κρίσεως περὶ τῆς ἐπιβλητέας ποινῆς, θὰ ἀπαλλαγοῦν τῆς ψυχολογικῆς ταύτης ἐπιδράσεως καὶ θὰ ἐκδίδουν ἐτυμηγορίας περισσότερον ἀντικειμενικάς. Ἡ τοιαύτη μεταρρύθμισις τοῦ ὁρκωτοῦ συστήματος ἐκρίθη ἐν Βελγίῳ ὅτι δὲν ἀντίκειται εἰς τὸ Σύνταγμα (τὸ ὁποῖον περιέχει διάταξιν ὁμοίαν ἀκριβῶς μὲ τὸ ἡμέτερον), διότι δὲν ἐλαττώνει, ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας ἐπαυξάνει τὰ δικαιώματα τῶν ἐνόρκων, καὶ οὕτω ἐγένετο ἡ τροποποίησις αὕτη καὶ ἰσχύει ἔκτοτε, ἀπὸ τοῦ ἔτους 1919. Εἰσήχθη καὶ ἐν Γαλλίᾳ ὡς μεταβατικὸν πρὸ τοῦ «μικτοῦ», ὁμοίως ἐν Αὐστρίᾳ καὶ ἀλλαχοῦ, εὐδοκίμως λειτουργοῦν ἐντὸς πάντοτε τοῦ ἀνθρωπίνως δυνατοῦ. Παρ' ἡμῖν, ἀτυχῶς, τοιαύτη πρότασις γενομένη δὶς ἐν τῇ ἁρμοδίᾳ ἐπιτροπῇ, ἧς εἶχον τὴν τιμὴν ν' ἀποτελῶ μέλος, κατὰ τὴν ἐπεξεργασίαν τοῦ Σχεδίου Κώδικος Ποινικῆς Δικονομίας, ἀπερρίφθη, μὴ τυχοῦσα πλειοψηφίας, ἀλλ' ἰσοψηφίας (Πρακτικὰ Ἀναθ. Ἐπιτρ. Κ.Π.Δ., τεῦχος Γ', συνεδρ. ὑπ' ἀριθ. 29 καὶ 30 τῆς 28ης καὶ 29ης Νοεμβρίου 1947, σελ. 205 καὶ 209—210). Ὅρα καὶ ἐμὰ πονήματα «Ποινικοὶ Κώδικες καὶ Πρᾶξις», ἔτ. 1961, σελ. 138, 140—142 καὶ «Ἐγκληματικότης καὶ Ποινικὰ Δικαστήρια», ἔτ. 1962, σελ. 25.

νωνίαν. Κατέληξαν ὅθεν οἱ ἔνορκοι, ἐκπροσωποῦντες ἐν σμικρογραφίᾳ τὸ Κοινωνικὸν Σύνολον, νὰ ἐγκολπωθοῦν κοινωνικῆς ἐμπνεύσεως λύσιν, ἐξατομικεύοντες οὕτω τὴν κρίσιν αὐτῶν εἰς τὰ δικαζόμενα πρόσωπα. Ἐξατομίκευσαν τὸν νόμον ἐν εὐρυτάτῃ ἐννοίᾳ. Τὸ αἴσθημα τοῦ ἀπολύτου δικαίου, τοῦ φυσικοῦ δικαίου (ο ὐ κ ο ἶ δ ε ν ἐ ξ ὅ τ ο υ ' φ ά ν η), ὅπως εἰς τὰ ἀρχαῖα ἑλληνικὰ δράματα, ἐπεκράτησεν εἰς τὴν περίστασιν ταύτην. Τὸ φυσικὸν δίκαιον ἐνταῦθα ἐνίκησε τὸ γραπτόν. Δὲν συντρέχει ἐν προκειμένῳ περίπτωσις κακοῦ «προηγουμένου», ὡς πολλοὶ φοβοῦνται, οὐδ' ἀναλογία τις μὲ τὴν εὐθανασίαν, τὴν ἀναπηρίαν, τὰς «εὐσπλαγχνικὰς δολοφονίας» κ.τ.τ., διότι οἱ ἔνορκοι ἠρεύνησαν τὴν ὅλην δραματικὴν πλοκὴν τῆς ὑποθέσεως ταύτης. Ἡ ἐγκληματολογικὴ ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος εἶναι πλήρης ἀποφάσεων ἀθῳωτικῶν παραλόγων ἢ καὶ καταδικῶν ἀθῴων, ἀπὸ μέρους ἰδίᾳ ἐνόρκων κριτῶν. Δὲν ἐδημιουργήθησαν ἐν τούτοις ἐξ αὐτῶν «προηγούμενα» διὰ μεταγενεστέρους κριτάς, εἴτε ἐνόρκους εἴτε μή. Τὸ ἐπικρατῆσαν εἰς τὴν ἀπονομὴν τῆς συγχρόνου ποινικῆς δικαιοσύνης δόγμα τῆς «ἐξατομικεύσεως» ἀποκρούει τοιαύτην τινὰ ἀναλογικὴν ἐφαρμογήν.

Ἡ ἐτυμηγορία τῶν βέλγων ἐνόρκων ἀπετέλεσε σάλπισμα προσοχῆς καὶ περισκέψεως ἀπευθυνόμενον πρὸς τοὺς ἐρευνητὰς ἐπιστήμονας καὶ τοὺς Κυβερνήτας τῶν χωρῶν, ἵνα ἔχουν ὑπ' ὄψει ὅτι ἡ Φύσις ἀποκρύπτει ζηλοτύπως περισσότερα τῶν ὅσων ἀποκαλύπτει. Ὑποδεικνύει ταυτοχρόνως ἡ ἐτυμηγορία αὕτη ἐμμέσως ὑποχρέωσιν τῶν Κρατῶν, ὅπως ὀργανώσουν, ἐκ κοινωνικῆς ἀλληλεγγύης, εἰδικὸν σύστημα προστασίας τῶν ἐκ τοῦ φαρμάκου τούτου πληγέντων ἀνθρωπίνων ὄντων.

Ἡ θέσις τοῦ χορηγήσαντος εἰς τὴν μητέρα τὰ ναρκωτικὰ δισκία, τὰ ἐπενεγκόντα τὸν θάνατον τοῦ παραμορφωμένου τέκνου, εἶναί πως διάφορος. Ὁ ὅρκος τοῦ Ἱπποκράτους δὲν ἐπιδέχεται διὰ τὸν ἰατρὸν οὐδεμίαν παρέκκλισιν, χάριν ἀκριβῶς τῆς κοινωνικῆς ἀλληλεγγύης.

Χ. Π. ΓΙΩΤΗΣ

Οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ μελετοῦν συνεχῶς προσφέρουν μεγάλη ὑπηρεσία στὴν κοινωνία καὶ στὸν ἑαυτό τους.

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ» σᾶς δίνουν ἐκλεκτὴ πνευματικὴ τροφή.

Η ΔΙΑΦΘΟΡΑ ΚΑΙ ΤΑ ΠΟΡΝΕΙΑ
ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ ΜΕΧΡΙ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ

Ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. **ΣΠΥΡΟΥ ΛΕΩΤΣΑΚΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

XI. Οἱ πρῶτοι ἀγαπητικοί.

Μὲ τὰ πρῶτα διαφθορεῖα, τὰ ὁποῖα μὲ τὴν ἀνοχὴν τοῦ Κράτους ἱδρύθησαν καὶ συνεστήθησαν εἰς τὴν ἀναγεννηθεῖσαν Ἑλλάδα καὶ τὰ ὁποῖα ἀκριβῶς δι' αὐτὸν τὸν λόγον ἀπεκλήθησαν οἶκοι ἀνοχῆς, ἐνεφανίσθησαν καὶ οἱ πρῶτοι κατ' ἐπάγγελμα ἐρασταὶ τῶν δυστυχῶν ἐκείνων γυναίων, οἱ «ἀγαπητικοὶ» ἢ «νταβατζῆδες». Ὁ θεσμὸς δὲν ἦτο νέος διὰ τὴν Ἑλλάδα, διότι οἱ ἐρασταὶ τῶν κοινῶν γυναικῶν ἦσαν κάτι τὸ σύνηθες ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τῶν σημερινῶν. Ὅπου ὑπάρχει πόρνη ὑπάρχει καὶ ἐραστής, ὁ ὁποῖος ἀπομυζᾶ τὰς εἰσπράξεις της. Αὐτὸ εἶναι ἕνας γενικὸς κανών, μὲ σπανιωτάτας δυστυχῶς ἐξαιρέσεις. Δι' αὐτὸ καὶ ἡμεῖς εἰς τὴν παροῦσαν μελέτην μας θὰ ἐξετάσωμεν καὶ αὐτὸν τὸν θεσμὸν τοῦ ἐπαγγελματίου ἐραστοῦ, τοῦ ἀποζῶντος ἐκ τῶν πορνικῶν εἰσπράξεων καὶ κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη κατὰ τὰ ὁποῖα ἱδρύθησαν διαφθορεῖα εἰς τὴν Ἑλλάδα. Διότι ὁ θεσμὸς τοῦ «ἀγαπητικοῦ» ἢ «νταβατζῆ» εἶχε καὶ αὐτὸς ἐξελίξεις.

Ὅπως εἴπομεν εἶναι μέσα εἰς τὸ αἷμα ἑκάστης ἱεροδούλου τὸ νὰ ἔχῃ τὸν «ἐραστήν της». Ἡ κοινὴ γυναίκα εἶναι ἕνα πλᾶσμα μὲ φοβερὰ πλέγματα κατωτερότητος. Ἀηδιασμένη ἀπὸ τὸ ἐπάγγελμά της, διὰ τὸ ὁποῖον πικρὰ ἔχει μετανοήσει, ἀποστερηθεῖσα ἐξ αὐτοῦ τὴν οἰκογένειάν της, τὰς φίλας της, τοὺς συγγενεῖς της καὶ περιφρονημένη ἀπὸ τὸ σύμπαν, καταδιωκομένη ἀπὸ τὰς ἀρχάς, προσβαλλομένη ἀπὸ ἀφροδισίας ἀσθενείας, αἱ ὁποῖαι πλήττουν ἀνεπανορθώτως καὶ τὸ σῶμα της καὶ τὴν ψυχήν της, εἶναι τὸ κατ' ἐξοχὴν ἐκεῖνο ἀνθρώπινον πλᾶσμα, τὸ ὁποῖον ἔχει ἀνάγκην στοργῆς. Καὶ εἰς τὸν πρῶτον νεαρὸν πελάτην, ὁ ὁποῖος τυχὸν μάλιστα θὰ συνδυάζῃ μὲ τὴν νεότητα καὶ τὴν ἀνδρικὴν καλλονήν, ὅστις θὰ τῆς εἴπῃ ὅτι τὴν ἀγαπᾶ, ὅτι ἀναλαμβάνει νὰ τὴν προστατεύσῃ ἀπὸ τὰς ἐκμεταλλεύσεις ἄλλων κακοποιῶν καὶ ὅτι μελλοντικῶς καὶ «ὅταν τακτοποιηθῇ» οἰκονομικῶς καὶ εὕρῃ ἐργασίαν, ὥστε νὰ τὴν συντηρῇ θὰ τὴν νυμφευθῇ καὶ θὰ τὴν «ξεδηλώσῃ», διὰ νὰ παύσῃ νὰ ἐκδίδεται καὶ εἰς ἄλλους, παραδίδει τὸ σύμπαν. Δηλαδὴ τὸ καταρρακωθὲν σῶμα της, τὴν ψυχήν της καὶ τὰ ἐλάχιστα χρήματα ποὺ τῆς ἀπέμεινον, ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀγρίαν ἐκμετάλλευσιν τῆς «μαμᾶς», περὶ τῆς ὁποίας ὡμιλήσαμεν προηγουμένως. Ὁ «ἀγαπητικός», κατὰ κανόνα ἄνεργος, ζῇ, τρέφεται καὶ «χαρτζηλικώνεται» ἀπὸ τὴν ἐρωμένη του, τὴν «ἀγαπητικιά του», τῆς ὁποίας ἀπομυζᾶ ὅλα τὰ ὑπόλοιπα κέρδη. Ἡ ὑπόσχεσις περὶ γάμου πηγαίνει τότε περίπατο καὶ μετὰ πολλὰ ἡ δυστυχισμένη ἐκείνη γυναίκα, ἡ ἀπόβλητος τῆς κοινωνίας, λόγῳ τῆς αἰσχρᾶς διαγωγῆς της, ἀντιλαμβάνεται ὅτι ὑπῆρξε θῦμα καὶ ὅτι ἐνεπαίχθη αἰσχρῶς. Προσπαθεῖ νὰ ἀντιδράσῃ καὶ νὰ φυλάξῃ κάτι διὰ τὸν ἑαυτόν της, διὰ τὰ γεράματά της, ἀλλ' ὁ ἀγαπητικός, ὁ ὁποῖος πλέον εἶναι ἄνθρωπος τοῦ σπιτιοῦ καὶ συνεργάζεται μὲ τὴν διευθύνουσαν μαστρωπόν, ἡ ὁποία δὲν θέλει ποτὲ νὰ ξεχρεωθῇ καὶ νὰ τῆς διαφύγῃ ἡ ὑπ' αὐτῆς ἐκμεταλλευομένη ἱερόδουλος, ὅταν μάλιστα εἶναι ὡραία, πληροφορεῖται μέχρι δραχμῆς τὸ ὑπόλοιπον τῶν εἰσπράξεων ποὺ κατέχει ἡ φίλη του καὶ τῆς τὸ ἁρπάζει. Γνωρίζει ἂν τὰ χαρτονομίσματα εὑρίσκωνται εἰς τὸ συρτάρι τῆς τουαλέττας ἢ ἐὰν τὰ κρύπτῃ εἰς τὴν κάλτσαν της, ἢ κάτω ἀπὸ τὸ στρῶμα της. Ἀφοῦ τῆς τὰ ἁρπάσῃ, τὴν ξυλοκοπεῖ ἀγρίως καὶ τὴν βασανίζει, διότι ἐνόμισεν ὅτι ἠδύνατο νὰ τὸν ἐξαπατήσῃ... καὶ νὰ τὸν κλέψῃ. Ἂν τὸ θῦμα του τολμήσῃ νὰ φέρῃ μεγαλυτέραν ἀντίστασιν, τότε, ὁ ἀδυσώπητος αὐτὸς τύραννος, δὲν διστάζει νὰ τὴν βασανίσῃ προοδευτικῶς, διὰ νὰ

τὴν ἀναγκάση νὰ ὑποκύψῃ καὶ πάλιν εἰς τὴν ἐξουσίαν του. Ὁ ἀγαπητικὸς ἤρχισεν ἄλλοτε, ἐν μέσῳ 19ῳ καὶ 20ῷ αἰῶνι τὰ βασανιστήριά του, χαράσσων μὲ τὸ μαχαίρι του, μὲ τὸ «λάζον», «κάμαν» ἢ «ἰσόβιαν»—ὀνομασίαι τοῦ μαχαιριοῦ ἀναλόγως τῆς ἁπλῆς ἢ διπλῆς κόψης του καὶ τῶν διαστάσεών του, τὰ αὐτιά της, ὀπίσω ἀκριβῶς ἀπὸ τὴν κόγχην. Τὸ θῦμα ὑπέφερε, κατ' ἀρχάς, φοβεροὺς πόνους καὶ ἠναγκάζετο νὰ ὑποκύπτῃ. Ἂν ὅμως τὸ ἀδίκημα τῆς ἀποκρύψεως χρημάτων ἐγένετο... κατ' ἐξακολούθησιν καὶ ἂν τὸ θῦμα ἐδείκνυε τάσεις ἀποσκιρτήσεως ἀπὸ τὸν ἀσυνείδητον ἐκμεταλλευτήν του, τότε ὁ ἀγαπητικὸς δὲν ἐδίσταζε νὰ τῆς ἀποκόψῃ ὁλόκληρο τὸ αὐτὶ ἢ νὰ τῆς χαράξῃ τὸ πρόσωπο καὶ τὸ στῆθος μὲ τὸ μαχαίρι του, «γιὰ νὰ τὴν μάθῃ τρόπους». Καὶ ἂν ἡ ἐκμεταλλευομένη, εἴτε ἀηδιάσασα τὸν πρώην κατ' ἐπάγγελμα ἐραστήν, εἴτε ἀγαπήσατα ἄλλον, ὁ ὁποῖος ἐνόμισε ὅτι θὰ τὴν νυμφευθῇ καὶ θὰ τὴν ἀποκαταστήσῃ, ὁ περιφρονηθεὶς ἀγαπητικὸς δὲν ἐδίσταζε νὰ φθάσῃ μέχρι φόνου ἀκόμη, μαχαιρώνων τὴν ἄπιστον ἢ τὸν ἀντεραστήν του. Καὶ αἱ σφαγαὶ διὰ μαχαίρας εἰς τὰ πορνεῖα τῆς παλαιᾶς ἐποχῆς ἦσαν κάτι τὸ σύνηθες.

Ἡ ὑφισταμένη τότε νομοθεσία ἦτο ἀνεπαρκής, δεδομένου ὅτι αἱ σχετικαὶ διατάξεις τῶν ἄρθρων 279α, 279β, 279γ καὶ 279 δ τοῦ παλαιοῦ Ποινικοῦ Νόμου, αἱ κολάζουσαι τὴν σωματεμπορίαν, ἐθεσπίσθησαν τὸ 1911 καὶ 1914. Παρὰ ταῦτα ὅμως, τί νὰ ἔκανε τὸ Κράτος, τότε, ὅταν ἡ ἱερόδουλος ἔφθανε τρομοκρατουμένη εἰς τὸ δικαστήριον διὰ νὰ ἀνατρέψῃ τὴν πρώτην της καταγγελίαν, τότε εἰς τὴν Χωροφυλακὴν καὶ τώρα εἰς τὴν Ἀστυνομίαν, καὶ νὰ εἴπῃ τὸ στερεότυπον ὅτι τὰ «ἔγραψαν ψέμματα ὅλα αὐτὰ καὶ τὴν ἔβαλαν μὲ τὸ ζόρι νὰ ὑπογράψῃ, ἐπειδὴ εἶχαν ἔχθρητα στὸν ἄνθρωπο ποὺ τὴν ὑπεράσπιζε»; Ἐπίσης ἐψευδόρκει καὶ ψευδορκεῖ καταφώρως βεβαιοῦσα ὅτι οὐδὲν ἔδωσε εἰς τὸν κατ' ἐπάγγελμα ἐραστήν της καὶ ὅτι ὅλα αὐτὰ εἶναι συκοφαντίαι. Καὶ τὰ δικαστήρια καὶ τότε, ὅπως καὶ τώρα, πολὺ συχνὰ εὑρίσκοντο εἰς τὴν θέσιν νὰ μὴ πιστεύουν τὴν Χωροφυλακὴν ἢ τὴν Ἀστυνομίαν, ἀλλὰ νὰ πιστεύουν τὴν ἀναιροῦσαν τὴν κατάθεσίν της τρόφιμον τοῦ πορνείου καὶ τοὺς ἄλλους ψευδομάρτυρας, πόρνας ἢ ἀνθρώπους τοῦ ἰδίου φυράματος μὲ τὸν ἀγαπητικόν, πραγματικὰ ἀποβράσματα τῆς κοινωνίας. Ἀλλὰ τότε οἱ διάφοροι ἀγαπητικοὶ εἶχον ἀκόμη ἐπιπροσθέτως τὴν προστασίαν ὄχι βέβαια τοῦ ἐπισήμου Κράτους καὶ τῆς Δικαιοσύνης, ἀλλὰ τῶν διαφόρων παλαιῶν κομμάτων καὶ τῶν παλαιῶν κομματικῶν κυβερνήσεων τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, καθὼς καὶ τῶν Δήμων. Διότι κόμματα καὶ κυβερνήσεις καὶ δημοτικοὶ ἄρχοντες, δυστυχῶς, ἐστηρίζοντο εἰς τοὺς ἀγαπητικούς, ἀπὸ τοὺς ὁποίους προήρχοντο οἱ ... ἐξ ἐπαγγέλματος ὑποστηρικταὶ τῶν ἑκάστοτε κομμάτων καὶ δημάρχων, οἱ γνωστοὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα πλέον «μπράβοι» ἢ «τραμποῦκοι». Καὶ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ θὰ ἀναφέρω ὅτι ἡ λέξις «μπράβος» εἶναι ἰταλικὴ καὶ ἀπέρρευσεν ἀπὸ τὸν ἐξ ἐπαγγέλματος ἐπιδεικνύοντα γενναιότητα, ἐνῶ ἡ συνεπώνυμός της «τραμποῦκος» εἶναι καθαρὸν ἑλληνικὸν κατασκεύασμα καὶ προῆλθεν ἀπὸ τὰ μικρὰ σιγάρα, δηλαδὴ «ποῦρα»—ἄλλη ἐσφαλμένη ἔκφρασις—τὰ ὁποῖα ἠγόραζαν καὶ προσέφεραν δωρεὰν εἰς τοὺς ὀπαδούς των αἱ λέσχαι τῶν διαφόρων κομμάτων κατὰ τὴν προεκλογικὴν ἰδίως περίοδον. Τὰ σιγάρα αὐτὰ ἦσαν τῆς ἱσπανικῆς μάρκας «τραμποῦκος». Ἔτσι ἐπειδὴ οἱ συχνάζοντες εἰς τὰς λέσχας ὑποστηρικταὶ τῶν κομμάτων «ἀγαπητικοὶ» ἔπαιρναν πάρα πολλὰ ἀπὸ αὐτὰ τὰ ποῦρα «τραμποῦκος» καὶ τὰ ἐκάπνιζαν ἐπιδεικτικῶς εἰς τὸν δρόμον καὶ εἰς τὰ πορνεῖα, ὠνομάσθησαν καὶ αὐτοὶ τραμποῦκοι.

Οἱ ἀγαπητικοὶ αὐτοί, οἱ μπράβοι ἢ τραμποῦκοι, παρεῖχον τὴν ὑποστήριξίν των εἰς τὸ ἐντευκτήριον ἢ τὴν λέσχην ἑνὸς κόμματος κατὰ τὴν προεκλογικὴν καὶ κατὰ τὴν ἐκλογικὴν περίοδον, ἐπροστάτευον δῆθεν τοὺς ἀνθρώπους τοῦ κόμματος, οἱ ὁποῖοι ἐτοιχοκολλοῦσαν εἰς ὅλους τοὺς τοίχους εἰκόνας τῶν ὑποψηφίων βουλευτῶν ἢ δημάρχων ἢ δημοτικῶν παρέδρων καὶ ἠγοῦντο τῶν ἑκάστοτε διαδηλώσεων τῶν ὑποψηφίων τοὺς ὁποίους ὑπεστήριζαν καὶ εἰς τὰς ὁποίας ἐγένοντο σχεδὸν πάντοτε συμπλοκαὶ μὲ τοὺς ἀντιθέτους μπράβους ἢ τραμπούκους, μὲ αἱματηρὰ πάντοτε ἀποτελέσματα καὶ δυστυχῶς ἐνίοτε, καὶ μὲ φόνους. Εἰς τὴν προεκλογικὴν τότε κατάστασιν,

ἐπεκράτει μία ἀγριότης καὶ μία βαρβαρότης ἄνευ προηγουμένου καὶ μία ἔξαψις πνευμάτων, ποὺ σήμερον δὲν εἶναι ἴσως νοηταὶ ἀπὸ τοὺς νέους μας, οἱ ὁποῖοι δὲν βλέπουν πλέον τὰς ἀγριότητας ἐκείνας.

Οἱ ἀγαπητικοὶ ἢ μπράβοι ἢ τραμπούκοι, ἐκτὸς τῆς κυρίας ἐργασίας των, δηλαδὴ τοῦ κατ' ἐπάγγελμα ἐραστοῦ μιᾶς ἢ καὶ περισσοτέρων πορνῶν καὶ τοῦ παρέργου των, τοῦ κατὰ τὴν ἐκλογικὴν περίοδον ὑποστηρικτοῦ τοῦ κόμματος ἀπὸ τὸ ὁποῖον θὰ ἀπεμύζων τὰ περισσότερα, εἶχον καὶ ἕνα ἄλλον παράνομον τρόπον ζωῆς. Ἦσαν συγχρόνως μπράβοι καὶ ὑποστηρικταὶ τῶν φανερὰ λειτουργούντων τότε χαρτοπαιγνίων, τῶν δῆθεν λεσχῶν, εἰς τὰς ὁποίας ἐπαίζοντο πάντοτε τυχηρὰ παίγνια, εἰς τὰ λαϊκώτερα ἡ πασσέτα καὶ εἰς τὰ καλύτερα ὁ μπακαρὰς καὶ τὸ τριάντα ἕνα. Ἄλλοι ἀπὸ αὐτοὺς ἦσαν θυρωροὶ καὶ ἄλλοι «ἀβανταδόροι», οἱ ὁποῖοι παρέσυραν θύματα, προσεποιοῦντο τοὺς παίκτας, ἔπαιζον εἰς τὰ ψέμματα καὶ εἰσέπρατταν ἕνα ἡμερομίσθιον ἀπὸ τὸν λεσχιάρχην, διὰ νὰ τοῦ προσφέρουν τὰς ὑπηρεσίας των καὶ νὰ μὴ τοῦ κάνουν «χαλάστρα» εἰς τὸ μαγαζί.

Ἂς τολμοῦσε λοιπὸν τότε ἡ Χωροφυλακὴ νὰ καταδιώξῃ ἕνα τοιοῦτον σωματέμπορον. Ὁ σωματέμπορος θὰ ἐπεστράτευεν ἀμέσως τὸν κομματάρχην του, τὸν βουλευτήν του, τὸν ὑποψήφιον δήμαρχον ἢ τὸν δήμαρχόν του, ποὺ θὰ προσήρχετο ὡς μάρτυς διὰ νὰ βεβαιώσῃ περὶ τῆς ἀρίστης του διαγωγῆς. Καὶ ὅλοι αὐτοὶ θὰ συνεπικουροῦντο ἀπὸ ἐσμὸν ὁλόκληρον ἄλλων ἀγαπητικῶν καὶ τροφίμων τῶν λεσχῶν. Ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἀποβράσματα τῆς κοινωνίας, τοὺς ἀγαπητικούς, τοὺς τραμπούκους, τοὺς ἀβανταδόρους τῶν λεσχῶν, προῆλθεν ὁ διαβόητος Κωσταγερακάρης, ὁ ὁποῖος πρὸ ἑξήκοντα σχεδὸν ἐτῶν, εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου κλίμακα τοῦ παλαιοῦ Βουλευτηρίου, κατέσφαξε μὲ τὴν «ἰσόβιαν» τὸν ἀείμνηστον πρωθυπουργὸν Θεόδωρον Δεληγιάννην, τολμήσαντα νὰ κλείσῃ τὰς χαρτοπαικτικὰς λέσχας καὶ νὰ τὰ βάλῃ μὲ αὐτὸν τὸν ὑπόκοσμον τῶν παλαιῶν Ἀθηνῶν.

Ὁ ἀγαπητικὸς ἢ μπράβος ἢ τραμπούκος, ὅπως μόλις τὸν ἔφθασα καὶ ὅπως τὸν διασώζω εἰς τὰς ἀναμνήσεις μου, ἦτο ἐνδιαφέρων τύπος. Ἐφοροῦσε πάντα μαῦρο κοστούμι καὶ τὸ πανταλόνι του, χωρὶς τσάκισι, ἦτο φαρδὺ κάπως ἐπάνω καὶ πολὺ στενὸ κάτω εἰς τὰς κνήμας, ὅπως περίπου καὶ εἰς τὴν σημερινὴν ἀνδρικὴν μόδαν. Ἐφοροῦσε εἰς τὴν μέσην ἕνα μάλλινον ζωνάρι κτυπητοῦ χρώματος, συνήθως κόκκινο, τοῦ ὁποίου πάντοτε ἡ μία ἄκρα ἐκρέμετο πρὸς τὰ κάτω καὶ ἐπήγαινε δεξιὰ καὶ ἀριστερά. Ἀπὸ τὴν συνήθειαν αὐτὴν ἀπέρρευσε καὶ ἡ παροιμία «ἔχει ἀμολήσει τὸ ζουνάρι του γιὰ καυγά», διότι τὸ λυτὸ αὐτὸ ζωνάρι ἦτο δεῖγμα ὅτι ὁ φορῶν δὲν ἐπτοεῖτο κανένα καὶ ἠδύνατο νὰ ἀντιμετωπίσῃ ἀμέσως μὲ τὸ μαχαίρι του ἢ μὲ τὸ πιστόλι του τὸν ἀντίπαλον ἢ ἀντίζηλον. Τὸ σακκάκι του δὲν τὸ ἐφοροῦσε ποτὲ κανονικά, ἀλλὰ τὸ ἔρριχνε μὲ μάγγικον τρόπον εἰς τοὺς ὤμους του, ὥστε τὰ μανίκια του νὰ πηγαίνουν πέραν καὶ ἐδῶθεν. Ὑποδήματα εἶχε «στιβάνια» ἢ «στιβάλια», δηλαδὴ μπόττες χαμηλές, χωρὶς κουμπιὰ ἢ κορδόνια διὰ νὰ ἀνοιγοκλείνουν, ἀλλὰ μὲ ἐλαστικὰ εἰς τὰ πλάγια, διὰ νὰ τὰ φορῇ κανεὶς ἀμέσως. Ἦσαν πολὺ στενὰ ἐμπρὸς καὶ ἀπέληγον εἰς μίαν μύτην, τόσον στενήν, ὅσον ἔχουν καὶ τὰ τσαρούχια, ὡρθωμένην πρὸς τὰ ἐπάνω, ἀλλὰ χωρὶς βεβαίως τὴν φούνταν τοῦ τσαρουχιοῦ. Ἡ μάγγικη αὐτὴ ἐνδυμασία συνεπληροῦτο μὲ ἕνα ἀρειμάνιον πελώριον μουστάκι, τοῦ ὁποίου αἱ ἄκραι, χάρις εἰς τὴν μαντέκαν, ἐστέκοντο ἀπειλητικαὶ πρὸς τὰ ὕψη, καὶ τέλος μὲ τὴν ἀφέλειαν. Δηλαδὴ τὰ μαλλιά του καταλιγδωμένα ἀπὸ τὸ λάδι ἢ τὴν μπριγιαντίνην ἦσαν χωρισμένα εἰς τὰ πλάγια καὶ μιὰ λιγδωμένη καὶ αὐτὴ τούφα ἀπὸ τὰ μαλλιὰ ἔπεφτε ἐμπρὸς καὶ ἐσκέπαζε τὰ τρία τέταρτα τοῦ μετώπου μέχρι τῶν ὀφρύων. Ὡμίλει πάντοτε μὲ ὀλίγας καὶ βραχνὰς λέξεις καὶ προσεποιεῖτο τὸ ἀνήμερον θηρίον, τὸ ὁποῖον ἦτο ἱκανὸν μὲ τὸ θράσος του νὰ κατασπαράξῃ ἀνθρώπους.

Ἀλλὰ περὶ τοῦ βίου καὶ τῆς πολιτείας τῶν σωματεμπόρων θὰ συνεχίσωμεν καὶ εἰς τὸ ἑπόμενον.

(Συνεχίζεται)

ΔΙΕΘΝΗΣ ΑΠΑΤΕΩΝ
ΔΙΑ ΤΗΣ ΜΕΘΟΔΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΩΝ

Ὑπὸ τ. Ἀνθυπαστυνόμου κ. **Γ. ΔΟΥΚΑΚΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Περιμένοντας νὰ τελειώση τὴν ἔρευνά του ὁ κ. Γεωργόπουλος, ξαφνικὰ κάποια ἄλλη σκέψι πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ μου. Μήπως οἱ δρᾶστες τῆς ἀπάτης ἦσαν δύο ; Ὁ ἕνας νὰ ψαρεύη θύματα ταξιδεύοντας καὶ ὁ ἄλλος νὰ εἰσπράττη τοὺς καρποὺς τῆς ἐπιτυχίας ; Ὅταν ὅμως ἀναμέτρησα χρονομετρικῶς τὶς ἀποστάσεις ἀπὸ Πειραιᾶ-Παρίσι, εἶδα πὼς δὲν χρειαζόταν συνεταῖρος γι' αὐτὴ τὴ δουλειά. Μποροῦσε καὶ ἕνας νὰ τὴν πραγματοποιήση. Οἱ τέσσερες ἡμέρες ἦταν ἀρκετές, ἂν ξεκίνησε αὐθημερὸν ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ στὶς 5-5-1937 μὲ τὸ πρῶτο τηλεγράφημα, ὥστε νὰ προλάβη νὰ στείλη καὶ ἀπὸ τὸ Παρίσι στὶς 9-5-1937 τὸ δεύτερο, ζητώντας τὰ χρήματα ἀπὸ τὸν κ. Σομπόνη. Αὐτὸν ἀσφαλῶς τὸ δρόμο πρέπει ν' ἀκολούθησε ὁ ἀπατεών. Καὶ τὴν ἑπομένη, 10-5-1927, εἰσέπραξε τὰ χρήματα ἀπὸ τὴν τράπεζα κι' ἔγινε ἄφαντος. Ἔτσι ἐξηγοῦνται τὰ πράγματα, μέσα στὰ πλαίσια τῆς λογικῆς καὶ τῆς ἀστυνομικῆς νοοτροπίας. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ κ. Γεωργόπουλος τελείωσε τὴν ἔρευνά του καὶ μοῦ εἶπε :

—Τίποτε κ. Δουκάκη. Δὲν βρῆκα κανέναν νὰ τοῦ μοιάζη.

—Γιὰ μένα αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία καὶ δὲν εἶναι στοιχεῖο ἱκανὸ νὰ μοῦ ἀνατρέψη τὶς ὑποψίες μου. Ὑπάρχει πιθανότης νὰ εἶναι γνωστὸς σὲ ξένες ἀστυνομικὲς ἀρχὲς ἀπὸ τὴ δράσι του στὸ ἐξωτερικό. Ἀπὸ τὴν ἄλλη ὁ κ. Σομπόνης ἐνημερωμένος μὲ τὸ πρῶτο τηλεγράφημα γιὰ τὴν ἐπιστροφή σας μέσῳ Γαλλίας ἦταν πολὺ φυσικὸν μὲ τὸ δεύτερο ἀπὸ τὸ Παρίσι νὰ πεισθῆ καὶ νὰ στείλη ἀμέσως τὰ χρήματα μὲ τηλεγραφικὴ ἐντολὴ στὴ Barkleys Bank. Κι'ἔτσι τὴν ἄλλη μέρα 10-5-1937 μὲ εἰδοποίησί της ἡ τράπεζα στὴν πανσιὸν τῆς ὁδοῦ Cambon No 3 καλοῦσε τὸν κ. Γεωργόπουλο γιὰ τὴν εἴσπραξι. Ὁ ἄγνωστος αὐτὸς ἀπατεὼν παρουσιάσθηκε μὲ τὸ πλαστὸ διαβατήριο ὡς Γεωργόπουλος καὶ εἰσέπραξε κανονικὰ τὶς 3.000 λίρες.

Περισσότερα πράγματα δὲν εἴχαμε νὰ μιλήσουμε μὲ τὸν κ. Γεωργόπουλο. Ὅταν ἔφυγε κάθισα μόνος μου στὸ γραφεῖο, κι' ἄρχισα νὰ σκέπτωμαι μὲ ποιὸ τρόπο ἔπρεπε νὰ ἐνεργήσω. Ὅσο κι' ἂν παιδευόμουν νὰ διαλύσω τὰ σκοτάδια ποὺ σκέπαζαν τὴ σατανικὴ αὐτὴ ἀπάτη ποὺ μοῦ ἀνέθεσε ὁ διοικητής, πελαγοδρομοῦσα, χωρὶς ἀποτέλεσμα. Στὰ χέρια μου δὲν εἶχα τίποτε, κανένα διαφωτιστικὸ στοιχεῖο. Μόνο ἕνα ὄνομα Γιῶργος, ποὺ κι' αὐτὸ ἴσως νὰ ἦταν ψεύτικο, καὶ τὰ χαρακτηριστικά του. Οἱ σκέψεις μου γύρισαν ἀρκετὰ χρόνια πίσω στὸ 1922 - 1923, στὰ θρανία τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς, ποὺ φοιτοῦσα ὡς δόκιμος ἀστυφύλακας, ὅταν μᾶς ἐδίδασκαν τὰ μαθήματα τῆς Ἐπιστημονικῆς Ἀστυνομίας.

—Μυστήρια δὲν ὑπάρχουν, μᾶς ἔλεγαν, οὔτε καὶ τέλεια ἐγκλήματα. Πάντοτε οἱ κακοποιοί, ὅσο καὶ ἂν ἔχουν καλὰ μελετήσει τὴν πράξι τους, ἀφήνουν κάποιο σημεῖο ἀνοικτό, ποὺ ἀργὰ ἢ γρήγορα γίνεται ἀφορμὴ νὰ ἀποκαλυφθοῦν. Αὐτὸ τὸ σημεῖο θὰ προσπαθήσετε νὰ ἀνακαλύψετε σὲ κάθε σκοτεινὴ ὑπόθεσι ποὺ θὰ σᾶς παρουσιάζεται. Θὰ ἐλέγχετε τοὺς τρόπους καὶ τὰ περιστατικὰ γύρω ἀπὸ τὴν ὑπόθεσι καὶ μαζὶ μὲ μιὰ λογικὴ φαντασία θὰ φθάνετε ἐκεῖ ποὺ θέλετε.

Μὲ τὶς ἀρχὲς αὐτὲς ξεκίνησα καὶ πῆρα μιὰ κατεύθυνσι, κάπως ἀμφίβολη γιὰ τὴν ἐπιτυχία. Ἦταν, ὅμως, ἡ μοναδικὴ ποὺ ἴσως καὶ νὰ μ' ἔβγαζε ἀπὸ τὸ ἀδιέξοδο. Ὁ ἔλεγχος τῶν καταστάσεων τῶν ἐπιβατῶν ποὺ ἦλθαν στὴν Ἑλλάδα μὲ τὸ ἀτμόπλοιο «Κεφαλληνία» στὶς 23-2-1937 καὶ αὐτῶν ποὺ ἔφυγαν γιὰ τὴν Γαλλία στὶς 5-5-1937. Σκοπός μου ἦταν νὰ ἐξακριβώσω ἂν κάποιος ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτες αὐτοὺς

ἦλθε καὶ ἔφυγε μὲ τὶς ἴδιες ἡμερομηνίες. Καὶ τί θὰ ἔβγαινε ἂν εὕρισκα τὸ ἴδιο ὄνομα στὶς καταστάσεις τῶν ἐπιβατῶν ; θὰ ἔλεγε ἕνας τρίτος. Μπορεῖ νὰ ἦταν σύμπτωσις, μιὰ ἄσχετη σύμπτωσις. Γιὰ μένα, ὅμως, ὑπῆρχε πιθανότης, ἔστω καὶ μιὰ στὸ ἑκατομμύριο, νὰ πέσω στὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀναζητοῦσα.

Πρωὶ-πρωὶ βρισκόμουν στὸ πρακτορεῖο κι' ἐζήτησα ἀπὸ τὸ λογιστήριο τὶς καταστάσεις τῶν ἐπιβατῶν τῆς 23 Φεβρουαρίου 1937 τοῦ ἀτμοπλοίου «Κεφαλληνία». Ὁ προϊστάμενος τοῦ γραφείου, πρόθυμος νὰ μὲ ἐξυπηρετήση, μοῦ παρέδωσε τὶς καταστάσεις. Ἀμέσως πῆγα στὸ λιμάνι στὴν ὑπηρεσία διαβατηρίων καὶ ἐζήτησα τὰ δελτία ἀναχωρήσεως τῶν ἐπιβατῶν ποὺ ἔφυγαν στὶς 5 Μαΐου γιὰ τὴν Γαλλία. Ὅπως ἔκανα τὴν παραβολὴ στὶς καταστάσεις, βρῆκα ἕνα ἐπιβάτην μὲ τὸ ὄνομα Νιτερόπουλος Γεώργιος, ποὺ ἦλθε στὶς 23-2-1937 μὲ τὸ «Κεφαλληνία» κι' ἔφυγε γιὰ τὴ Μασσαλία στὶς 5-5-1937, μὲ τὸ ἀτμόπλοιο τῆς γραμμῆς «Κάϊρο Σίτυ».

Τὰ συμπτωματικὰ αὐτὰ ταξίδια τοῦ ἐπιβάτου Νιτεροπούλου μ' ἔβαλαν σὲ πειρασμό. Θές, εἶπα, νὰ ἔπεσα στὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀναζητῶ; Ἂν εἶναι αὐτὸς δὲν θὰ ἀργήσω νὰ τὸ μάθω. Ὁ κ. Γεωργόπουλος θὰ ξεκαθαρίση τὴν ὑπόθεσι, ὅταν θὰ δῆ τὴ φωτογραφία τοῦ δελτίου του. Ἀντέγραψα μὲ κάθε λεπτομέρεια ὅλα τὰ στοιχεῖα : Νιτερόπουλος Γεώργιος τοῦ Ἰωάννου, γεννηθεὶς ἐν Ἀθήναις τὸ 1902, ἔμπορος, κάτοικος Παρισίων, ὁδὸς La Perouse No 15.

Ὅλα τὰ στοιχεῖα του ἔδειχναν πὼς ἦσαν σωστὰ καὶ γνήσια. Τὸ διαβατήριό του ὑπ' ἀριθμ. 2117, ποὺ τοῦ ἐχορήγησε τὸ ἑλληνικὸ προξενεῖο στὶς 16 Φεβρουαρίου 1937, τὸ ὑπ' ἀριθμ. 968/37 πιστοποιητικὸ τοῦ στρατολογικοῦ γραφείου Ἀθηνῶν, ποὺ ἐβεβαίωνε ὅτι ὁ Νιτερόπουλος Γεώργιος δὲν ὑπέχει στρατιωτικὲς ὑποχρεώσεις, καὶ ἡ διεύθυνσίς του στὰς Ἀθήνας στὴν, ὁδὸ Ἡλία Ζερβοῦ ἀριθμ. 24. Μ'αὐτὰ τὰ δικαιολογητικὰ πῆρε τὴν ὑπ' ἀριθμ. 1295 θεώρησι τῆς Ἀστυνομίας Λιμένος κι' ἔφυγε.

Τώρα ἔπρεπε νὰ συναντήσω τὸν κ. Γεωργόπουλο. Πῆγα στὴν ὁδὸν Ἀλκιβιάδου ἀριθμ. 302, στὸ σπίτι τῆς θείας του κυρίας Σομπόνη. Μόλις μὲ εἶδε ὁ κ. Γεωργόπουλος ξαφνιάστηκε καὶ μ' ἐρώτησε:

—Μήπως ἔχουμε νεώτερα ;

—Τίποτε τὸ θετικό. Ἦλθα νὰ σᾶς πάρω καὶ νὰ πᾶμε νὰ δῆτε μερικὲς φωτογραφίες.

Πρόθυμα ὁ κ. Γεωργόπουλος μ' ἀκολούθησε καὶ τραβήξαμε γιὰ τὸν ἔλεγχο διαβατηρίων.

Γιὰ νὰ διαπιστώσω ἂν πράγματι ὁ Νιτερόπουλος εἶναι ὁ συνταξιδιώτης του ἀνακάτεψα τὴ φωτογραφία του μαζὶ μὲ τὶς ἄλλες τῆς ἰδίας ἡμερομηνίας τῶν ἀτόμων ποὺ ἔφυγαν στὸ ἐξωτερικὸ καὶ τοῦ εἶπα :

—Γιὰ κοιτάξετε. Μήπως ἀνάμεσά τους ἀναγνωρίζετε τὸ πρόσωπο ποὺ μᾶς ἐνδιαφέρει ;

Ὁ κ. Γεωργόπουλος ἄρχισε μὲ μεγάλη προσοχὴ νὰ ἐξετάζη τὶς φωτογραφίες τῶν δελτίων τῶν ἐπιβατῶν. Ἀφοῦ ξεχώρισε ἀρκετές, σταμάτησε ἀπότομα στὴ φωτογραφία τοῦ Νιτερόπουλου καὶ μοῦ λέγει ἐνθουσιασμένος :

—Νάτος, αὐτὸς εἶναι.

Τότε γιὰ νὰ τὸν μπερδέψω καὶ νὰ δοκιμάσω τὴν μνήμη του, τοῦ εἶπα :

—Κάνετε λάθος. Ἡ φωτογραφία αὐτὴ εἶναι τοῦ συναδέλφου μου ποὺ ἔφυγε γιὰ τὸ ἐξωτερικό.

—Ἀδύνατον, μοῦ εἶπε μὲ πεποίθησι. Δὲν μπορεῖ νὰ συμπίπτη μιὰ τέτοια καταπληκτικὴ ὁμοιότης.

Ὅταν εἶδα πὼς ἐξακολουθοῦσε νὰ ἐπιμένη, τοῦ εἶπα τὴν ἀλήθεια. Παίρνοντας μαζί μας τὸ δελτίο μὲ τὴν φωτογραφία τραβήξαμε γιὰ τὴν Ἀσφάλεια.

Ἱκανοποιημένος μὲ τὴν ἀνέλπιστη αὐτὴ ἐπιτυχία ποὺ εἶχα ἀπὸ τὸ δρόμο ποὺ

διάλεξα, ὥστε ν' ἀποκαλυφθῆ ὁ συνταξιδιώτης τοῦ κ. Γεωργοπούλου, κτύπησα τὴν πόρτα τοῦ γραφείου τοῦ διοικητοῦ μου, ποὺ μᾶς περίμενε.

—Ἐπὶ τέλους καταφέραμε νὰ τὸν ἀνακαλύψουμε, ἀνέφερα στὸν διοικητή μου, ἐνῶ συγχρόνως τοῦ ἔδωσα τὸ δελτίον μὲ τὴν φωτογραφία τοῦ Νιτεροπούλου.

Ὁ Ἀστυνόμος μὲ τὴν πεῖρα ποὺ εἶχε σὲ τέτοιου εἴδους ὑποθέσεις, ρώτησε τὸν κ. Γεωργόπουλο.

—Εἶσθε ἀπολύτως βέβαιος κ. Γεωργόπουλε πὼς εἶναι ὁ ἴδιος ;

—Εἶμαι σίγουρος κ. Ἀστυνόμε. Αὐτὸς εἶναι, ὁ κ. Γιῶργος, μόνο τὸ ἐπίθετό του δὲν ἔχω συγκρατήσει.

Ὁ διοικητής μου, ὕστερα ἀπὸ τὴ βεβαίωσι τοῦ κ. Γεωργοπούλου, γύρισε, μὲ κοίταξε καὶ ἐνθουσιασμένος μοῦ εἶπε:

—Τώρα Δουκάκη μπορεῖς νὰ κάνης πιὸ συστηματικὴ ἐξερεύνησι μὲ τὴ φωτογραφία του καὶ τὰ στοιχεῖα ποὺ ἄφησε φεύγοντας.

Ἔτσι ἀπὸ τὴν ἑπομένη ξεκίνησα γιὰ τὴν ἐξερεύνησι. Ἄρχισα ἀπὸ τὰ ἀρχεῖα τῶν Ἐγκληματολογικῶν Ὑπηρεσιῶν. Ὧρες ὁλόκληρες ἔψαξα στ' ἀρχεῖα, μὰ τὸ ὄνομα Νιτερόπουλος δὲν βρέθηκε πουθενά. Τίποτε σὲ βάρος του. Λευκὸς σὰν ἄγγελος. Αὐτὸ ὅμως δὲν μὲ ἀπογοήτευσε καὶ στράφηκα σ' ἄλλες κατευθύνσεις. Ἔπρεπε, τοὐλάχιστον, νὰ μάθω κάτι γιὰ τὴ ζωή του, γιὰ τὸ παρελθόν του. Ξεκίνησα νὰ πάω στὴ διεύθυνσι ποὺ ἔγραφε τὸ δελτίο.

Σὲ λίγη ὥρα βρισκόμουν στὴν ὁδὸ Ἡλία Ζερβοῦ. Ὅπως τριγύριζα στὴ γειτονιά, γιὰ νὰ βρῶ κατάλληλο πρόσωπο νὰ ρωτήσω ποιὸς κατοικεῖ στὸν ἀριθ. 24, εἶδα νὰ βγαίνη ἀπὸ τὸ σπίτι αὐτὸ ἕνας πολὺ γνωστός μου ἔμπορος ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ, ὁ κ. Θωμᾶς. Τὸν γνώριζα καλὰ ὅπως κι' ἐκεῖνος. Πρόσεξα πὼς μὲ εἶδε καὶ χωρὶς νὰ μοῦ μιλήση τράβηξε τὸ δρόμο του, μὰ σὲ λίγο γύρισε πίσω καὶ μπῆκε πάλι στὸ ἴδιο σπίτι. Τὰ πράγματα τώρα μπερδεύονταν. Εἶδα καλὰ τὸν κ. Θωμᾶ ποὺ ὅταν ξαναμπῆκε ἄνοιξε μὲ κλειδί. Ἄρα ἦταν τὸ σπίτι του. Οἱ ὑποψίες μου γιὰ τὸν συνταξιδιώτη τοῦ κ. Γεωργοπούλου ἄρχισαν ν' ἀνατρέπωνται. Σκέφθηκα νὰ ζητήσω πληροφορίες ἀπὸ τὸν κ. Θωμᾶ. Μὰ ἡ ὥρα ἦταν περασμένη καὶ ἀναγκάσθηκα νὰ περιμένω. Ὧρες ὁλόκληρες ἀνεβοκατέβαινα τὸ ἀπέναντι πεζοδρόμιο. Κατὰ τὶς 4 ἡ ὥρα βλέπω τὸν κ. Θωμᾶ νὰ βγαίνη ἀπὸ τὸ σπίτι του. Μόλις μὲ εἶδε νὰ βρίσκωμαι ἀκόμα ἐκεῖ, προχώρησε καὶ ἦλθε πρὸς τὸ μέρος μου.

—Τί συμβαίνει κ. Δουκάκη καὶ στριφογυρίζεις στὴ γειτονιά μου ; Σὰ νὰ παρακολουθῆς τὸ σπίτι μου, μοῦ εἶπε ἀστειευόμενος.

—Κύριε Θωμᾶ δὲν ἔχετε ἄδικο. Ἔτσι εἶναι ἀκριβῶς καὶ γι' αὐτὸ περίμενα νὰ σᾶς ρωτήσω. Κάποιος Νιτερόπουλος Γεώργιος, γιὰ τὸν ὁποῖον ἐνδιαφερόμεθα, φεύγοντας γιὰ τὴν Γαλλία ἔδωσε ὡς κατοικία τὴ διεύθυνσι Ἡλία Ζερβοῦ 24.

—Μὰ τὸ 24 εἶναι τὸ σπίτι μου καὶ τὸ πρόσωπο αὐτὸ εἶναι τελείως ἄγνωστο ἐδῶ στὴ γειτονιά.

Ἡ ἀπάντησις τοῦ κ. Θωμᾶ φανέρωνε ξεκάθαρα πὼς ὁ Νιτερόπουλος ἔπρεπε νὰ εἶναι ὁ δράστης τῆς ἀπάτης. Ψεύτικη ἡ διεύθυνσις ποὺ ἔδωσε, ψεύτικο καὶ τὸ πιστοποιητικὸν τοῦ στρατολογικοῦ γραφείου, ὅπως ἀργότερα διεπίστωσα.

Ἀργὰ τὸ ἀπόγευμα ἔφτασα στὸ Τμῆμα. Πῆγα κατ' εὐθεῖαν στὸ γραφεῖο τοῦ διοικητοῦ.

—Ἔλα Δουκάκη, πές μου τὰ νεώτερά σου, μοῦ εἶπε ὁ Τσαγκλῆς.

—Κύριε Ἀστυνόμε, φαίνεται πὼς ὁ Νιτερόπουλος θὰ μᾶς κάνη πολλὰ γυμνάσια μέχρις ὅτου ἐξακριβώσουμε τὰ πραγματικὰ στοιχεῖα ταυτότητός του, τοῦ ἀνέφερα, ἐξιστορώντας τὴν ἀπροσδόκητη περιπέτεια μὲ τὴν διεύθυνσι τῆς ὁδοῦ Ἡλία Ζερβοῦ 24.

Ἡ πρωτοτυπία τῆς ἀριστοτεχνικῆς αὐτῆς ἀπάτης μᾶς εἶχε ὅλους κινητοποιήσει, ὅπως καὶ τὸν Ἀστυνόμο Παπαδημητρίου τῆς Διευθύνσεως Ἐγκληματολογικῶν

Ὑπηρεσιῶν, ὁ ὁποῖος διέταξε νὰ τοῦ ὑποβάλω τὸ γρηγορώτερο καὶ μὲ κάθε λεπτομέρεια δελτίο πληροφοριῶν. Ἀκριβῶς τὴν 8 Ἰουλίου 1937 ὑπέβαλα τὴν ἀναφορά, μαζὶ μ' ἕνα ἀντίτυπο τῆς φωτογραφίας τοῦ Νιτεροπούλου.

—Ἕνας μονάχα δρόμος ἀπομένει, ἀνέφερα στὸν Ἀστυνόμο Νικόλαο Τσαγκλῆ, τὴν ἄλλη μέρα ποὺ πῆγα στὸ γραφεῖο του. Νὰ γράψω στὸ Παρίσι σ' ἕνα φίλο μου Γάλλο ἐπιθεωρητή.

—Δὲν θὰ κάνῃς ἄσχημα. Ἴσως κάτι νὰ μάθουμε ἀπ' τοὺς Γάλλους. Μπορεῖς νὰ τοῦ γράψῃς, ἀλλὰ ἀνεπίσημα.

Ὁ φίλος μου ἐπιθεωρητὴς Louis Lavail ὑπηρετοῦσε στὴν Direction de la Police Judiciaire Παρισίων, στὸ τμῆμα σκοτεινῶν ὑποθέσεων. Πολλὲς φορὲς εἴχαμε συνεργασθῆ κατὰ τὸ παρελθὸν ἀποτελεσματικὰ καὶ μὲ ἐπιτυχία σὲ ὑποθέσεις ποὺ ἐνδιέφεραν τὴν ἑλληνικὴ δικαιοσύνη. Ἦταν ἀστυνομικὸς μὲ πεῖρα καὶ ἤμουνα βέβαιος πὼς θὰ μᾶς βοηθοῦσε καὶ στὴν ὑπόθεσι αὐτή.

Ἀμέσως τὴν ἐπομένη ἔστειλα ἐπιστολὴ στὸν Louis Lavail, στὴν ὁποία τοῦ ἐξέθετα τὴν ὑπόθεσι, τοὺς τρόπους ποὺ μεταχειρίζεται ὁ δράστης στὴν διάπραξι τῆς ἀπάτης καὶ τὶς διευθύνσεις του στὸ Παρίσι. Ἐπίσης τοῦ ἔστειλα καὶ ἕνα ἀντίτυπο τῆς φωτογραφίας του.

Περνοῦσαν οἱ ἡμέρες μὰ χωρὶς ἀποτέλεσμα. Σκοτάδι βαθὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ σκεπάζῃ τὴν ὑπόθεσι. Ἄφαντος ὁ μυστηριώδης ἄνθρωπος τῶν τηλεγραφημάτων.

Κάποτε, ἐπὶ τέλους, ἔφτασε ἡ ἀπάντησις ποὺ περίμενα ἀπ' τὸ Παρίσι. Ὁ Νιτερόπουλος ἦταν ἄγνωστος στὴν Rue la Perouse No 15 καὶ στὴν πανσιὸν τῆς Rue Cambone No 3 μοῦ ἔγραφε ὁ Lavail. Συγχρόνως μοῦ ἔγραφε ὅτι τὸ προσωπικὸ τῆς πανσιὸν καθὼς καὶ ὁ ταμίας τῆς Barcleys Bank ἀνεγνώρισαν στὴ φωτογραφία ποὺ τοῦ ἔστειλα τὸν πελάτη τους κ. Γεωργόπουλο. Ἐν συνεχείᾳ μοῦ συνιστοῦσε νὰ ζητήσωμε δελτίον ἐπίσημον ἀπὸ τὴν Σήμανσι Παρισίων, ἐφ' ὅσον φυσικὰ στὰ ἀρχεῖα της εὑρίσκετο σεσημασμένος.

Ἡ ἀπάντησις τοῦ ἐπιθεωρητοῦ Lavail διέλυσε πλέον κάθε ἀμφιβολία. Διεπιστώθη πλήρως ὅτι ὁ Νιτερόπουλος ἦταν ὁ δράστης τῆς ἀπάτης τῶν 3.000 λιρῶν εἰς βάρος τοῦ κ. Γεωργοπούλου.

Ποιὸς ὅμως εἶναι ὁ Νιτερόπουλος καὶ ποιὸ τὸ πραγματικό του ὄνομα ; Κανεὶς δὲν ἤξερε. Ἔτσι μὲ μοναδικὸ καὶ ἀδιάψευστο στοιχεῖο τὴν φωτογραφία του, καὶ ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴ τοῦ Γάλλου ἐπιθεωρητοῦ, ὁ Γ' ἀνακριτὴς Πειραιῶς, ποὺ εἶχε ἀναλάβει τὴν ὑπόθεσι, ἐξέδωσε ἔνταλμα συλλήψεως μὲ τὸ ὄνομα Νιτερόπουλος Γεώργιος.

***

Πέρασαν μῆνες ἀπὸ τότε. Τὸν Φεβρουάριο τοῦ 1938 καταγγέλθηκε στὴν Ἀσφάλεια Ἀθηνῶν μιὰ νέα ἀπάτη μὲ τὴν ἴδια μέθοδο. Ὅπως ἀνέφερε ὁ μηνυτὴς στὸν Ἀστυνόμο τότε κ. Σπυρόπουλο, τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1937 ἦλθε στὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὸ Ἰλινόϊς ὁ συγγενής του Πῆτερ Σῶτερ. Σ' ἕνα κέντρο τῶν Ἀθηνῶν γνωρίσθηκε μ' ἕνα νέο Ἄγγλο ἀριστοκράτη τὸν Τζὼν Νίκολσον, βαθύπλουτον ποὺ ἔμενε μονίμως στὸ Λονδῖνο. Ἔγιναν καλοὶ φίλοι καὶ χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφθῆ ὁ συγγενής του, πὼς πίσω ἀπὸ τὶς ἀπέραντες φυτεῖες κακάο ποὺ ἔλεγε πὼς ἔχει στὶς Ἰνδίες, κρυβόταν ἕνας μεγάλος ἀπατεών, ἐπαγιδεύθη καὶ τοῦ ἔδωσε τὴ διεύθυνσί του, τοῦ εἶπε τὸ ὄνομα τῆς συζύγου του, καὶ ἄλλα στοιχεῖα ποὺ τὸν διευκόλυναν νὰ πετύχῃ τὸ κόλπο του. Ἔτσι μ' ἕνα τηλεγράφημα ποὺ ἔστειλε στὴ σύζυγο τοῦ συγγενοῦς του στὸν Μάτουν τοῦ Ἰλινόϊς, ἐπέτυχε τὴν ἀποστολὴν ἐπιταγῆς ἐκ 2.000 δολλαρίων στὸ ὑποκατάστημα Ἀμέρικαν Ἔξπρὲς τῶν Παρισίων, τὰ ὁποῖα εἰσέπραξε μὲ πλαστὸν διαβατήριον, ὡς Πῆτερ Σῶτερ.

Ὁ Ἀστυνόμος κ. Σπυρόπουλος, δέχθηκε τὴν μήνυσι καὶ κράτησε λεπτομερῶς τὰ χαρακτηριστικά του.

(Συνεχίζεται)

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΦ·ΜΠΙ·ΑΪ

Ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ Ἀμερικανοῦ συγγραφέως Ντὸν Χουάιτχὲντ «Ἡ ἱστορία τοῦ F.B.I.», κατὰ μετάφρασιν Ἀστυφύλακος κ. **ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΒΟΓΙΑΤΖΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τὰ Γραφεῖα τοῦ F.B.I., ὅπως καὶ τῆς Νέας Ὑόρκης, τοῦ Σικάγου καὶ τοῦ Λὸς Ἄντζελες, ἔχουν ὡς προϊσταμένους ἐπιθεωρητάς, οἱ ὁποῖοι κατευθύνουν τὴν ἐργασία τῶν ὑπαλλήλων των καὶ εἶναι ὑπεύθυνοι στὸν διαμερισματάρχη καὶ τὸν βοηθό του. Τὰ ἐπαρχιακὰ γραφεῖα εὑρίσκονται ὅσον τὸ δυνατὸν πλησιέστερα στοὺς χώρους, ὅπου παρατηρεῖται μεγαλύτερος φόρτος ἐργασίας. Στὶς μικρότερες πόλεις ποὺ περιβάλλουν τὴν ἕδρα τῶν ἐπαρχιακῶν γραφείων, ὑπηρετοῦν περὶ τοὺς 1.200 μόνιμοι κάτοικοι ὡς ὑπάλληλοι τοῦ F.B.I. οἱ ὁποῖοι εἶναι ὑπεύθυνοι γιὰ τὴν ἐργασία στοὺς ὑποτομεῖς τῶν πόλεων αὐτῶν. Ἡ κατανομὴ αὐτὴ τῶν ὑπαλλήλων στὰ στρατηγικὰ κέντρα, καθιστᾶ τὸ F.B.I. μίαν καλῶς ὀργανωμένην καὶ ἀνεπτυγμένην δύναμιν, ἡ ὁποία μπορεῖ νὰ κινητοποιηθῇ γρήγορα πρὸς οἱανδήποτε κατεύθυνσιν μὲ οἰκονομίαν χρόνου καὶ χρημάτων.

Στὸ Γενικὸ Ἀρχηγεῖο τῆς Οὐάσιγκτων, ἡ ὑπηρεσία εἶναι ὠργανωμένη κατὰ τὸ συγκεντρωτικὸν σύστημα. Παραδείγματος χάριν ὅλες οἱ ἀναφορὲς ποὺ ἀφοροῦν διαρρήξεις τραπεζῶν, διαβιβάζονται σ' ἕνα γραφεῖο, ὅπου οἱ ὑπάλληλοι εἶναι ἐπιφορτισμένοι νὰ συνδυάζουν τὶς προσπάθειες ἀναζητήσεων σὲ δύο, τρεῖς ἢ ἴσως καὶ ἕξι ἀκόμη πόλεις. Ἴσως ἡ μέθοδος ποὺ ἐχρησιμοποίησε ἕνας κακοποιὸς γιὰ νὰ διαρρήξῃ μιὰ τράπεζα τοῦ Σικάγο, νὰ χαρακτηρισθῇ ἀπὸ ἕνα ὑπάλληλο ὡς ἡ αὐθεντικὴ μέθοδος ποὺ χρησιμοποιήθηκε πρὶν ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες γιὰ τὴν διάρρηξι ἄλλης τραπέζης στὸ Λὸς Ἄντζελες. Μπορεῖ νὰ ὑπάρχῃ κάποια πληροφορία στὸ Ἀρχηγεῖο, ποὺ εἶναι ἱκανὴ νὰ συνδέσῃ ἕνα ὕποπτο μὲ ἕνα ἔγκλημα. Ἡ ἴδια μέθοδος χρησιμοποιεῖται καὶ στὶς περιπτώσεις κατασκοπείας, ὅπου δύο, πολὺ ἀπ' ἀλλήλων ἀπέχουσαι, κατασκοπευτικαὶ ἐνέργειαι συνδέονται μεταξύ των καὶ συνδυάζεται ἡ ἐργασία τῶν πρακτόρων.

Οἱ ὑπάλληλοι ὑποχρεοῦνται νὰ τηλεφωνοῦν κατὰ χρονικὰ διαστήματα στὸν τοπικὸ προϊστάμενό τους καὶ νὰ ἀναφέρουν τὶς κινήσεις τους. Γιὰ κάθε ὑπόθεσι συντάσσονται περιοδικὲς ἀναφορὲς σχετικῶς μὲ τὴν πρόοδο τῶν ἀναζητήσεων καὶ ἡ πρόοδος καταγράφεται σὲ εἰδικὴ ἀτομικὴ καρτέλλα τοῦ ὑπαλλήλου. Κατὰ τὰ 30 χρόνια ποὺ διευθύνει τὸ Γραφεῖο ὁ Χοῦβερ, ἐπέμενε καὶ ἐπιμένει στὸ ζήτημα τῆς πειθαρχίας στὶς τάξεις τοῦ F.B.I. Τὸ σῶμα αὐτό, ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ 6.200 εἰδικοὺς ὑπαλλήλους, διέπεται ἀπὸ αὐστηροτάτη πειθαρχία. Ἡ αὐτὴ πειθαρχία τηρεῖται ἐπίσης καὶ μεταξὺ τῶν ἄλλων 8.000 ὑπαλλήλων. Ἡ τήρησις τῶν κανονισμῶν ἀπαιτεῖται μέχρι τοιούτου σημείου, ὥστε νὰ κάμνῃ κατάπληξι σ' ἕνα ποὺ εἶναι ξένος πρὸς τὴν ὑπηρεσία.

Οἱ λόγοι ποὺ ἐπιβάλλουν τὴν πειθαρχία αὐτὴ εἶναι εὐνόητοι, ὅταν ἀναλογισθῇ κανεὶς τὶς ἀπερίσκεπτες ἐνέργειες, ποὺ σχεδὸν εἶχαν διαλύσει τὸ Γραφεῖο πρὶν ἀναλάβῃ τὴν διεύθυνσί του ὁ Χοῦβερ.

Ὁ Χοῦβερ δὲν παύει νὰ τονίζῃ συνεχῶς τὸ σημεῖον, ὅτι δὲν πρέπει νὰ παρατηρηθῇ οὔτε ἕνα σκάνδαλο στὶς ἐνέργειες τοῦ F.B.I. «Τὸ F.B.I. δὲν τὸ ἔφτειαξε ἕνας ἄνθρωπος. Ἀλλὰ ἕνας ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ τὸ καταστρέψῃ», τονίζει συνεχῶς.

Ἡ ζωὴ τοῦ ὑπαλλήλου τοῦ F.B.I. δὲν εἶναι εὔκολη. Ὁ ὑπάλληλος γνωρίζει ὅτι ἐὰν παραβῇ ὡρισμένους κανόνας, θὰ ἀπολυθῇ ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία π.χ. :

1.—Ἀπαγορεύεται νὰ πίνῃ οἰνοπνευματώδη ποτὰ ἐν ὑπηρεσίᾳ. Ἀκόμη καὶ ἐκτὸς

ὑπηρεσίας ἀπαγορεύονται τὰ ἰσχυρὰ οἰνοπνευματώδη ποτά, γιατὶ ὁ ὑπάλληλος δυνατὸν νὰ κληθῆ γιὰ ὑπηρεσία ὁποιαδήποτε στιγμή.

2.—Ἀπαγορεύεται νὰ χρησιμοποιῆ κρατικὰ αὐτοκίνητα γιὰ ὁποιοδήποτε λόγο, ἐκτὸς ἐὰν πρόκειται γιὰ ἐπίσημη ὑπηρεσία.

3.—Ἀπαγορεύεται νὰ χρησιμοποιῆ βία καὶ ἀπειλὲς στὰ ἄτομα τὰ ὁποῖα ὑποβάλλει σὲ ἐξέτασι.

Τοῦ ἀπαγορεύονται ἐπίσης καὶ ἕνα σωρὸ ἄλλα πράγματα, ὅπως καὶ τὰ κατωτέρω :

1.—Ἀπαγορεύεται νὰ παρέχη ὑπηρεσιακὲς πληροφορίες σὲ ἀνεπίσημα πρόσωπα, οὔτε ἀκόμη καὶ στὴ γυναίκα του.

2.—Ἀπαγορεύεται νὰ δέχεται ἀμοιβὲς καὶ δῶρα ὑπὸ οἱονδήποτε τρόπο καὶ μορφή.

3.—Ὀφείλει νὰ πληρώνη κανονικὰ τοὺς φόρους του καὶ νὰ μὴ δημιουργῆ χρέη.

4.—Πρέπει νὰ διαφυλάσση τὰ δημόσια εἴδη ποὺ τοῦ ἔχουν χορηγηθῆ.

Καὶ ὁ πίνακας μὲ τὰ «ἀπαγορεύεται» καὶ τὰ «πρέπει» συνεχίζεται.

Κάθε νεοπροσλαμβανόμενος ὑπάλληλος ἀρχίζει ἀμέσως νὰ συνηθίζη στὴν πειθαρχία ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα ποὺ θὰ ἐγγραφῆ στὴ δύναμι τοῦ Ἀρχηγείου καὶ θὰ ἀρχίση ἡ ἐκπαιδευτικὴ περίοδός του, ἡ ὁποία διαρκεῖ ἕξη ἑβδομάδες. Ἡ ἐκπαίδευσις διαιρεῖται στὴ θεωρητικὴ καὶ στὴν πρακτική. Ἡ θεωρητικὴ ἐκπαίδευσις γίνεται στὴν αἴθουσα μελετῶν τοῦ F.B.I., ὅπου ἀναπτύσσονται οἱ εὐθῦνες τοῦ ὑπαλλήλου ἔναντι τοῦ νόμου καὶ ἡ διοικητικὴ ὀργάνωσις. Ἡ πρακτικὴ ἐκπαίδευσις γίνεται στὴν Ἀκαδημία τοῦ F.B.I., ποὺ βρίσκεται στὴ ναυτικὴ βάσι τοῦ Κουαντίκο τῆς Βιργινίας, ὅπου διδάσκεται ἡ χρῆσις τῶν πυροβόλων ὅπλων καὶ ὁ τρόπος ἀμύνης.

Ὅλοι οἱ ὑπάλληλοι, συμπεριλαμβανομένων τῶν μηχανικῶν καὶ τῶν ἐπιστημόνων ποὺ ἐργάζονται στὸ ἐπιστημονικὸ ἐργαστήριο, πρέπει νὰ γνωρίζουν πῶς νὰ φυλάσσωνται εἰς περίπτωσιν ἐνόπλου συγκρούσεως. Ὅλοι μαθαίνουν νὰ βγάζουν ταχύτατα τὸ πιστόλι, ἀπὸ τὴν πέτσινη θήκη του καὶ νὰ πυροβολοῦν ἀκίνητοι, πρᾶγμα ποὺ ἐξασφαλίζει σταθερώτερη στάσι καὶ ἐπιτυχία στὴ βολή. «Μὴν πυροβολῆς ποτὲ τρέχοντας», εἶναι ἕνα ἀξίωμα τοῦ F.B.I.

Οἱ ὑπάλληλοι διδάσκονται νὰ χρησιμοποιοῦν τὰ ὅπλα των ἀπὸ τὶς θέσεις : ὀρθίως, γονυπετῶς, ὀκλαδὸν καὶ πρηνηδόν, πυροβολοῦντες ἐναντίον κινητῶν καὶ ἀκινήτων στόχων. Διδάσκονται νὰ πυροβολοῦν καὶ μὲ τὰ δύο χέρια, καὶ πῶς νὰ προφυλάσσωνται ὄπισθεν προπετασμάτων κατὰ τὴν στιγμὴν ποὺ πυροβολοῦν.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ πιστόλι, πρέπει νὰ μάθουν νὰ χειρίζωνται ἕνα τριακοντάσφαιρο μακρύκαννο ὅπλο, ἕνα αὐτόματο καὶ ἕνα πολυβόλο.

Ὁ ὑπάλληλος ἐκπαιδεύεται ἐπίσης στὴν ἰαπωνικὴ πάλη ζίου ζίτσου καὶ μαθαίνει πολλὰ κόλπα, γιὰ νὰ ὑπερασπίζεται τὸν ἑαυτό του στὶς δύσκολες στιγμές. Οἱ δέκα ὀκτὼ ὑπάλληλοι ποὺ ἐφονεύθησαν κατὰ τὴν ἐκτέλεσι τοῦ καθήκοντος, ὑπενθυμίζουν πάντοτε πόσον ἐπικίνδυνη εἶναι ἡ μάχη κατὰ τῶν κακοποιῶν.

Τὸ σύστημα ἐκπαιδεύσεως τῶν ὑπαλλήλων τοῦ F.B.I. εἶχε τόσον καταπληκτικὰ ἀποτελέσματα, ὥστε ἀκόμα καὶ πρὸ τοῦ Β' παγκοσμίου πολέμου, τὸ Ναυτικὸ ζητοῦσε ἐκπαιδευτὰς τοῦ F.B.I. γιὰ τὴν ἐκπαίδευσι τῶν δοκίμων στὶς ἐκ τοῦ σύνεγγυς συμπλοκὲς καὶ στὶς μεθόδους ἀφοπλισμοῦ. Ὁ ἀντιναύαρχος Ἀλεξάντερ Βάντεργκρίφτ ἐγνώρισε πρὸς τὸ F.B.I., κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ πολέμου : «Μπορῶ νὰ σᾶς βεβαιώσω ὅτι αἱ μέθοδοι αὐταὶ ἐχρησιμοποιήθησαν μὲ ἄριστα ἀποτελέσματα».

Τὸ F.B.I. πέρασε ἀπὸ μεγάλες δοκιμασίες, γιὰ νὰ φθάση στὸ σημεῖο αὐτό. Τὸ Γραφεῖο ἱδρύθηκε τὸ 1908, ὅταν ὁ πρόεδρος Θεόδωρος Ροῦζβελτ εἰσηγήθηκε τὴ σύστασι μιᾶς ὑπηρεσίας ἀναζητήσεων, ποὺ θὰ τὸν βοηθοῦσε στὴν σταυροφορία του ἐναντίον τῶν «σφετεριστῶν κρατικῶν γαιῶν», στὶς Δυτικὲς Πολιτεῖες, καὶ τῶν μεγαλοεπιχειρηματιῶν τῶν «τράστ» τῶν Ἀνατολικῶν Πολιτειῶν. Γιὰ πολλὰ χρόνια

ἡ ὑπηρεσία αὐτὴ ἦταν γνωστὴ ὡς «Γραφεῖον Ἀναζητήσεων». «Ὁμοσπονδιακὸν Γραφεῖον Ἀναζητήσεων» ὠνομάσθηκε τὸ 1935. Ἐμεῖς ὅμως θὰ τὸ ἀναφέρωμε μὲ τὴν ὀνομασίαν αὐτὴν καὶ γιὰ τὴν πρὸ τοῦ 1935 χρονικὴ περίοδο.

1908—1924

Στὴν ἀρχὴ τῆς ἱδρύσεώς του, τὸ Γραφεῖον ἦταν μιὰ ἀνοργάνωτη ὑπηρεσία, χωρὶς χαρακτήρα καὶ πειθαρχία. Ἡ Οὐάσιγκτων ἀσκοῦσε ἐλάχιστο ἔλεγχο στοὺς ὑπαλλήλους τῶν διαμερισμάτων. Δὲν ὑπῆρχε καθωρισμένη ἐκπαίδευσις καὶ καθοδήγησις. Κατὰ τὴν ἐπιλογὴ καὶ πρόσληψι τῶν ὑπαλλήλων, τὸν κυριώτερο ρόλο ἔπαιζαν οἱ πολιτικοὶ καὶ ὄχι ἡ πεῖρα καὶ ὁ χαρακτήρας τοῦ ὑποψηφίου.

Τὸ μικρὸ καὶ πρόωρο σῶμα, ποὺ κατὰ τὸ 1915 ἀπετελεῖτο ἀπὸ 219 ὑπαλλήλους, ἀπέτυχε κατ' ἀρχὰς στὴν μεγάλη του ἀποστολή. Τοῦ ἔλειπαν παντελῶς τὰ ἐφόδια, γιὰ νὰ μπορέση νὰ ἀναμετρηθῆ μὲ τὰ ἀναρχικὰ στοιχεῖα καὶ νὰ ἐξαρθρώση τὰ πανοῦργα σχέδια κατασκοπείας καὶ σαμποτάζ τοῦ Α΄ παγκοσμίου πολέμου, τὰ ὁποῖα κατέστρωνε ὁ Γερμανὸς πρεσβευτὴς Γιόχαν Μπέρνστοφφ. Οἱ σαμποτὲρ δὲν εὕρισκαν ἐμπόδια καὶ κατέφεραν σοβαρὰ πλήγματα, ὅπως εἶναι ἡ μεγάλη ἀνατίναξις τοῦ «Μπλὰκ Τὸμ» στὸν λιμένα τῆς Νέας Ὑόρκης, ἡ ὁποία κατέστρεψε τὸ μεγαλύτερο ὁπλοστάσιο τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, μὲ μιὰ τρομακτικὴ καὶ ἐκκωφαντικὴ ἔκρηξι, ποὺ ἀκούσθηκε ἀπὸ ἑκατὸ μίλλια μακρυά. Οἱ σαμποτὲρ κατέστρεψαν τὶς ἀμυντικὲς ἐγκαταστάσεις καὶ ἐπυρπόλησαν τοὺς σιτοβολῶνες τῶν Δυτικῶν Πολιτειῶν.

Ἡ περίοδος αὐτὴ ἦταν περίοδος κοινωνικῆς ἀσταθείας καὶ ταραχῶν. Παντοῦ ἐπεκράτει ἀναρχία καὶ οἱ ἐκρήξεις μυστηριωδῶν βομβῶν ἐσκόρπιζαν τὸν τρόμο. Τότε ἱδρύθηκε γιὰ πρώτη φορὰ τὸ κομμουνιστικὸ κόμμα στὴν Ἀμερική, τὸ ὁποῖο προσπάθησε νὰ ἀνατρέψη βιαίως τὴν κυβέρνησι. Οἱ ὑπάλληλοι τοῦ Γραφείου δὲν ἦταν ἐκπαιδευμένοι κατάλληλα γιὰ νὰ εἶναι σὲ θέσι νὰ ἀντιμετωπίσουν βίαιες ἐνέργειες καὶ νὰ προστατεύουν τὶς ἐλευθερίες τοῦ πολίτου. Σὲ ὑποθέσεις, ὅπως «Οἱ κόκκινες ἐπιδρομὲς τοῦ Πάλμερ» τὸ 1919, οἱ ἀλλοδαποὶ ἐξτρεμισταὶ ἀπελαύνονταν ὁμαδικά. Σὲ πολλὲς περιπτώσεις τὴν ἀσφάλεια καὶ τὴν ἐφαρμογὴ τοῦ νόμου ἀνέλαβαν ὁμάδες Πολιτοφυλάκων.

Κατὰ τὴν περίοδο αὐτὴ ὑπῆρχε μεγάλη διαφθορὰ σ' ὁλόκληρη τὴ χώρα, καθὼς ἐπίσης καὶ στὴν κυβέρνησι τῆς Οὐάσιγκτων. Καὶ τελικὰ ἔφθασε καὶ ἡ στιγμὴ ποὺ τὸ ἴδιο τὸ Γραφεῖο ἀπειλεῖτο μὲ διάλυσι, λόγῳ τῆς δημοσίας ἀγανακτήσεως, ἀντιδράσεως καὶ δυσπιστίας.

1924—1933

Ὁ ὑπουργὸς Δικαιοσύνης Χάρλαν Φίσκ Στόουν, ἔλαβε τὴν ἐντολὴ ἀπὸ τὸν πρόεδρο Χέρμπερτ Χοῦβερ νὰ διορίση ὡς Διευθυντὴ τοῦ Γραφείου τὸν Ἔντγκαρ Χοῦβερ (καμμιὰ συγγένεια μὲ τὸν πρόεδρο), μὲ τὴν ἐξουσιοδότησι νὰ ἐνεργήση ἐκκαθαρίσεις στὸ Γραφεῖο Ἀναζητήσεων. Ἡ πρώτη δουλειὰ τοῦ Χοῦβερ ἦταν νὰ καθορίση τὰ οὐσιαστικὰ προσόντα τῶν ὑπαλλήλων του. Ὕστερα ἄρχισε τὸν ἀγώνα του γιὰ νὰ ἀπαγγιστρώση τὸ Γραφεῖο ἀπὸ τοὺς πολιτικούς, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶχαν ἰδέα περὶ τῶν ἀπαιτουμένων προσόντων τῶν προσλαμβανομένων ὑπαλλήλων. Παλαιοὶ ὑπάλληλοι ἀντικατεστάθηκαν ἀπὸ νέους, ποὺ εἶχαν ἐκπαιδευθῆ καὶ ἦσαν νομομαθεῖς.

Ὁ Χοῦβερ ἔθεσε τοὺς ὑπαλλήλους του ὑπὸ αὐστηρὸν ἔλεγχο καὶ καθώρισε τὸν τρόπον ἐλέγχου τῆς διαγωγῆς καὶ τῶν ἐνεργειῶν των. Ὑιοθέτησε καὶ τὴν ἐν στολῇ διεξαγωγὴ τῆς ὑπηρεσίας. Ἱδρύθηκε μία σχολὴ στὴν ὁποία ἐκπαιδεύονταν οἱ νέοι ὑπάλληλοι. Ἔτσι τὸ F.B.I. ἄρχισε νὰ καθίσταται μιὰ ὀργάνωσις μὲ συνοχή, ποὺ εἶχε ἕνα καθωρισμένο σκοπό, δηλαδὴ νὰ ἀνυψώση τὴν ὑπηρεσία του σ' ἕνα ἔντιμο ἐπάγγελμα, στὴν ὁποία νὰ ὑπηρετοῦν ἐπαγγελματικῶς κατηρτισμένοι ὑπάλληλοι, τῶν ὁποίων καθῆκον εἶναι ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ νόμου.

1933—1939

Ἡ περίοδος αὐτὴ ἀπαιτοῦσε ἕνα σκληρὸ καὶ ἐπιθετικὸ πόλεμο κατὰ τῶν γκάγκστερς, ποὺ ἐλυμαίνοντο κυριολεκτικῶς τὴ χώρα. Τὸ ἔργον τῆς ἐκκαθαρίσεως ἀνετέθη στὸ F.B.I.

Εἰδικοὶ ἐκπαιδευταὶ τοῦ Ναυτικοῦ καὶ τοῦ Στρατοῦ Ξηρᾶς, ἐξεπαίδευσαν τοὺς ὑπαλλήλους τοῦ F.B.I. στὴν χρῆσι τῶν ὅπλων. Τὸ κογκρέσσο ἐχορήγησε σ' αὐτοὺς τὸ δικαίωμα νὰ φέρουν ὅπλα καὶ νὰ ἐνεργοῦν συλλήψεις. Μιὰ σειρὰ ἀπὸ νομοσχέδια ἐπεξέτειναν τὴ δικαιοδοσία τοῦ F.B.I. καὶ τοῦ ἔδωσαν τὸ δικαίωμα νὰ ἀσχολῆται μὲ ὑποθέσεις ἀπαγωγῆς, διαρρήξεων τραπεζῶν, ἐκβιασμῶν καὶ ἄλλων ἐγκλημάτων.

Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς περιόδου αὐτῆς ὁ Χοῦβερ καὶ οἱ ἄνδρες του ἀπεκαλοῦντο «οἱ ἄνθρωποι τοῦ πιστολιοῦ», ποὺ ἦταν ἀδύνατο νὰ διαφθαροῦν μὲ ὅλα τὰ ἑκατομμύρια δολλαρίων ποὺ διέθεταν οἱ σπεῖρες τοῦ ὑποκόσμου. Πολλὲς συγκρούσεις ἔλαβον χώραν μὲ τὶς συμμορίες τοῦ Τζὼν Ντίλιγκερ, τοῦ Μπέρκερ Κάρπις καὶ ἄλλες ὀργανώσεις τοῦ ὑποκόσμου, ποὺ τρομοκρατοῦσαν τὶς κεντρικὲς Δυτικὲς Πολιτεῖες.

Τὸ F.B.I. ἀπόκτησε τὴν ἀπαιτουμένη πεῖρα καὶ ἔγινε μιὰ κινητὴ ὀργάνωσις καταδιώξεως τοῦ ἐγκλήματος. Ὁ Χοῦβερ ἐπεστράτευσε καὶ τὴν ἐπιστήμη στὸν ἀγώνα κατὰ τοῦ ἐγκλήματος, μὲ τὴν ἵδρυσι τοῦ ἐπιστημονικοῦ ἐργαστηρίου τοῦ Φ.Β.Ι. Ἡ ἐθνικὴ Ἀκαδημία τοῦ F.B.I. ἦταν σὲ θέσι τώρα νὰ ἐκπαιδεύη καὶ τοὺς τοπικοὺς ἀστυνομικοὺς στὸν ἀγώνα κατὰ τοῦ ἐγκλήματος, μὲ τὴν σύγχρονη ἐπιστημονικὴ τεχνική. Ἐνεθάρρυνε τὶς τοπικὲς ὁμοσπονδιακὲς ἀρχὲς σὲ συνεργασία πρὸς ἐπιβολὴ τοῦ νόμου, καὶ σὲ ἀντικατάστασι τῆς ἐθνικῆς ἀστυνομίας, ἡ ὁποία ἦταν τόσον ἀνεπαρκὴς κατὰ τὴν περίοδο ἐκείνη.

1939—1945

Κατὰ τὴν περίοδο αὐτὴ ἡ δρᾶσις τοῦ F.B.I. ἔλαβε νέες διαστάσεις. Ὁ πρόεδρος Ροῦζβελτ κατέστησε τὸ Γραφεῖο, μαζὶ μὲ τὸν Στρατὸ καὶ τὸ Ναυτικό, ὑπεύθυνο γιὰ τὴν ἐπαγρύπνησι καὶ τὴν πρόληψι κατασκοπείας, σαμποτάζ καὶ ἀνατρεπτικῶν ἐκδηλώσεων. Ἔτσι τὸ F.B.I. κατέστη ὄχι μόνον μία ὑπηρεσία πολέμιος τοῦ ἐγκλήματος, ἀλλὰ καὶ μία ὑπηρεσία πληροφοριῶν.

Ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὶς οἰκτρὲς ἀποτυχίες τοῦ Γραφείου κατὰ τὸν Α' παγκόσμιο πόλεμο, τὸ Φ.Β.Ι. παρακολουθοῦσε ἄγρυπνα τοὺς κατασκόπους τῶν Ναζὶ καὶ τὰ κατασκοπευτικὰ των δίκτυα ἐξαρθρώθηκαν πολὺ πρὶν οἱ Ἡνωμένες Πολιτεῖες βγοῦν στὸν πόλεμο. Δὲν σημειώθηκε οὔτε μιὰ ἁπλῆ περίπτωσις σαμποτάζ ἀπὸ ξένη δύναμι καθ' ὅλη τὴν διάρκεια τοῦ πολέμου. Δὲν ὑπῆρξαν ἀνατινάξεις «Μπλὰκ Τόμ», οὔτε πυρπολήσεις σιτηρῶν ἀπὸ σαμποτέρ. Καὶ τὸ τεράστιο αὐτὸ ἔργο διεξήχθηκε μὲ μεγάλη περίσκεψι καὶ φρόνισι, ὥστε νὰ μὴ θιγοῦν τὰ δικαιώματα τοῦ πολίτου καὶ νὰ μὴ σημειωθοῦν οὔτε ὁμαδικὲς συλλήψεις.

Οἱ ὑπάλληλοι τοῦ Φ.Β.Ι. ἔλαβαν μέρος σὲ μιὰ ὑπερμυστικὴ ἐπιχείρησι στὴν Κεντρικὴ καὶ Νότιο Ἀμερική, ὅπου ἐβοήθησαν τὶς φιλικὲς κυβερνήσεις, γιὰ νὰ ἐξαρθρώσουν τὰ κατασκοπευτικὰ δίκτυα τῶν Ναζί, ἐνεργοῦντες ἔρευνες καὶ ἀναζητήσεις, γιὰ τὴν ἀνακάλυψι μυστικῶν ἀσυρμάτων ποὺ διωχέτευαν πληροφορίες στὴν Γερμανία.

Ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ὑπηρεσία πληροφοριῶν τοῦ παρελθόντος, ἡ ὁποία εἶχε περιορισθῆ σὲ σχεδὸν ἀσημάντους ρόλους, ὁ πρόεδρος Ροῦζβελτ καθιστοῦσε συνεχῶς τὸ F.B.I. ὑπεύθυνο σ' ἕνα εὐρύτερο τομέα.

(Συνεχίζεται)

ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

Τοῦ κ. ΔΗΜΗΤΡΗ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗ

Δὲν εἶναι βέβαια ἱστορικὰ αὐτὰ τὰ σημειώματά μου. Καλὰ τὰ ἔχω τιτλοφορήσει καὶ χαρακτηρίσει : Στὸ περιθώριο τῆς Ἱστορίας. Στὸ περιθώριο μπορεῖ κανεὶς νὰ γράφῃ καὶ νὰ σημειώνῃ ὅ,τι θέλει. Ἔτσι λοιπόν, στὸ προηγούμενό μου σημείωμα ἔγραφα κάτι γιὰ τοὺς ψιλικατζῆδες κακοποιοὺς τῆς παληᾶς Ἀθήνας τοῦ 1886 καὶ τοὺς σατυρικοὺς στίχους τοῦ Σουρῆ.

Ὑπῆρχαν τότε καὶ δροῦσαν, κυρίως στὴν ἑλληνικὴ πρωτεύουσα, οἱ μικρο-απατεῶνες, οἱ κλεφτοκοττάδες, οἱ πορτοφολάδες, οἱ μπουγαδοκλέφτες, οἱ παπατζῆδες καὶ οἱ μανιταρτζῆδες.

Δὲν θέλω νὰ πῶ ὅτι δὲ γινόντουσαν καὶ ἄλλα ἐγκλήματα σοβαρώτερα καὶ διαρρήξεις μεγάλες καὶ φόνοι μυστηριώδεις, μὰ τὴν πιὸ συνειθισμένη ὕλη τοῦ ἀστυνομικοῦ δελτίου τὴν ἔδιναν οἱ μικρο-ἀπάτες, ποὺ ἐβασίζοντο κυρίως στὴν ἀφέλεια ἐκείνων ποὺ τὴν παθαίνανε, ὅπως λόγου χάριν ἡ περίφημη ἀπάτη τοῦ διάσημου ἀθηναϊκοῦ τύπου τοῦ Ψευτοθόδωρου, ὁ ὁποῖος ἐπούλησε τὸ... Πανεπιστήμιο σὰν κτῆμα δικό του σ' ἕναν ἀφελῆ ἐπαρχιώτη καὶ τοῦ πῆρε ἑκατὸ δραχμὲς γιὰ προκαταβολή.

Φυσικὰ ὁ Ψευτοθόδωρος ἐξαφανίστηκε γιὰ λίγες μέρες, ἡ Ἀστυνομία τὸν ζητοῦσε καὶ δὲν τὸν εὕρισκε καὶ ὅλη ἡ Ἀθήνα γελοῦσε μὲ τὸ πάθημα τοῦ ἀφελοῦς ἐπαρχιώτου, ποὺ θέλησε, δίνοντας ἑκατὸ δραχμὲς προκαταβολή, ν' ἀγοράσῃ τὸ Πανεπιστήμιο.

Τὰ κοττέτσια ἦτανε μεγάλος στόχος τῶν κακοποιῶν, ποὺ εἶχαν εἰδικευθῆ σ' αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὰ ξαφρίσματα. Ὅλα σχεδὸν τ' ἀθηναϊκὰ σπίτια, εἶχανε τότε αὐλὲς καὶ περιβολάκια καὶ κάθε αὐλὴ θὰ εἶχε τὸ κοττέτσι της μὲ πέντε ἕξη κόττες τουλάχιστον. Οἱ μάντρες ἦτανε χαμηλὲς καὶ δὲν ἦτανε δύσκολο γιὰ ἕναν πεπειραμένο κλεφτοκοττᾶ νὰ ἐπισημάνῃ, ἀπὸ νωρίς, τὰ δυὸ ἢ τρία κοττέτσια ποὺ θὰ ἤθελε νὰ ἐπισκεφθῆ τὸ βράδυ. Οἱ κακόμοιρες οἱ κόττες δὲν προλαβαίνανε οὔτε νὰ κακαρίσουνε. Ὁ ἐπιτήδειος κλεφτοκοττᾶς τοὺς ἔστριβε τὸν λαιμὸ καὶ τὶς ἔρριχνε στὸ σακκίδιο ποὺ εἶχε μαζί του.

Πολλοὶ νοικοκυραῖοι ἔπαιρναν μέτρα γιὰ ν' ἀσφαλίσουν τὰ κοττέτσια τους, ἀμπαρώνοντας μὲ λουκέττα τὶς πόρτες τῶν κοττετσιῶν, τοποθετώντας σιδερένιες ἀμπάρες καὶ παίρνοντας σκυλιὰ στὰ περιβόλια τους.

Ἕνα ἀπὸ τὰ εὐφυέστερα συστήματα ἀσφαλίσεως κοττετσιοῦ κατὰ τῶν κλεφτοκοττάδων, τὸ εἶχε ἐπινοήσει ἕνας γέρος ἀπόστρατος ναύαρχος ὁ Στέφος Χατζημιχάλης, ἀδελφὸς τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου καὶ πρυτάνεως κάποτε, γιατροῦ Μιχαὴλ Χατζημιχάλη. Οἱ κλεφτοκοττάδες τοῦ εἶχανε ρημάξει τὸ κοττέτσι του, ὄχι μιὰ καὶ δυὸ φορές, μὰ πολλὲς. Τὸ σπίτι τοῦ ναυάρχου βρισκότανε—μιὰ χαριτωμένη ροζ μονοκατοικία—στὴ μέση ἑνὸς ἀπέραντου περιβολιοῦ, στὴν γωνία τῶν ὁδῶν Ἀχαρνῶν καὶ Φερρῶν. Μιὰ νύχτα, μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ἡ γειτονιὰ ἀναστατώθηκε ἀπὸ δυὸ τρία σμπάρα :

—Μπάμ... μπάμ... μπούμ...

Βήματα βιαστικὰ ἀκουστήκανε καὶ φωνὲς μαζί. Ἡ γυναίκα τοῦ ναυάρχου τρόμαξε :

—Στέφο... φώναξε ξυπνώντας. Ἄκουσες ;

—Ἄκουσα... κουφὸς εἶμαι ;

—Στὸ περιβόλι μας πιστολιές.

—Κοιμήσου... βαρελότα εἶναι..

—Βαρελότα ;

Καὶ τῆς ἐξήγησε. Εἶχε τοποθετήσει στὴν πόρτα τοῦ κοττετσιοῦ δυὸ τρία βαρελότα μὲ τέτοιο τρόπο, ὥστε μόλις ἡ πόρτα ἄνοιγε, τὰ βαρελότα νὰ σκάζανε. Ὁ κλε-

φτοκοττᾶς δὲν ἤτανε δυνατὸν νὰ μὴν τρομάξῃ, νομίζοντας ὅτι τὸν πυροβολοῦν καὶ θὰ τὸ 'βαζε στὰ πόδια.

Αὐτὸ καὶ συνέβη. Τὰ βαρελότα σκάσανε, ὅλη ἡ γειτονιὰ ἔμαθε τὸ κόλπο τοῦ ναυτικοῦ βομβαρδισμοῦ καὶ ὁ ναύαρχος ἡσύχασε πιά. Τὸ κοττέτσι του δὲν τὸ ξαναπείραξε κανείς.

*

Πληγὴ πραγματικὴ τῆς 'Αθήνας ἤτανε τότε οἱ παπατζῆδες. Ὅπως γράφω καὶ παραπάνω τὸ ἀστυνομικὸ δελτίο σχεδὸν κάθε μέρα ἀνέγραφε : Συνελήφθη ὁ Α. Β., διότι διὰ τῆς μεθόδου τοῦ π α π ᾶ ἀφήρεσε ἀπὸ τοὺς Τάδε καὶ Δεῖνα δραχμὰς ἑκατὸν πεντήκοντα.

Γονατιστὸς στὸ χῶμα ὁ παίκτης κρατάει τρία τραπουλόχαρτα στὰ χέρια του. Ἕναν ρήγα—τὸν παπᾶ — καὶ δύο ἄλλα χαρτιά, ὁποιαδήποτε. Κρατᾶ συγκεκριμένα μὲ τὸ ἀριστερό του χέρι ἀνάμεσα σὲ δυὸ δάκτυλα τὸ ἕνα χαρτί, καὶ ἀνάμεσα σὲ δυὸ δάκτυλα τοῦ δεξιοῦ του χεριοῦ τὸν ρήγα καὶ τὸ ἄλλο χαρτί, ἐνῶ λέει πρὸς τὴν γαλαρία—τὸ κοινὸ—ποὺ τὸν παρακολουθεῖ :

—'Εδῶ ὁ παπᾶς... ἐκεῖ ὁ παπᾶς... ποῦ εἶναι ὁ παπᾶς ;

Καὶ ταυτόχρονα ρίχνει στὸ χῶμα τὰ χαρτιὰ καὶ τὰ τρία χαρτιὰ φυσικὰ ἀπὸ τὴν ἀνάποδη ὄψι τους μὲ τέτοια δεξιοτεχνία, μὲ τέτοιον τρόπο ὥστε, ἐνῶ καθένας ἀπ' αὐτοὺς ποὺ κοιτάζουν εἶναι βέβαιοι ποῦ ἔπεσε ὁ ρήγας καὶ ποντάρουν, οὐδέποτε τὸν πετυχαίνουν. Ἡ ὑπόθεσις εἶναι καθαρὴ ἀπάτη διότι ἐὰν θέλῃ, αὐτὸς ποὺ ρίχνει τὸν ρήγα μπορεῖ ν' ἀφήσῃ νὰ δοῦνε οἱ παρακολουθοῦντες ποῦ ἔπεσε ὁ ρήγας, ἐνῶ ἂν δὲν θέλῃ, τὸν ρίχνει τόσο παραπειστικὰ ποὺ τὴν παθαίνει ὁ καθένας.

Φυσικὰ μὲ τὰ χρόνια οἱ ἀφελεῖς ὀλιγόστεψαν καὶ οἱ παπατζῆδες δὲν βρίσκουν πιὰ θύματα στὴν 'Αθήνα. Φαντασθῆτε λοιπὸν τὴν ἔκπληξί μου ὅταν μιὰ φορὰ—πρὸ ὀλίγων ἐτῶν μόλις—στὸ Παρίσι, στὸ δάσος τῆς Βουλώνης, τὸ περιλάλητο αὐτὸ δάσος τῶν ἐρωτικῶν περιπάτων, εἶδα μιὰ συντροφιὰ φραντσέζων νὰ σχηματίζῃ κύκλο γύρω ἀπὸ ἕναν Παριζιάνο παπατζῆ.

Ἤμουνα μ' ἕνα ρωμηὸ συνάδελφο, ἕναν δημοσιογράφο ποὺ ἔμενε στὸ Παρίσι. Πλησιάσαμε καὶ βλέποντας τὸν παπατζῆ εἶπα στὸν συνάδελφο :

—Τὸν παπᾶ παίζουνε... Παπατζῆ φραντσέζο δὲν ἔχω ἰδεῖ ποτέ μου.

Ὁ παπατζῆς μιλοῦσε φυσικὰ ἄψογα φραντσέζικα καὶ προκαλοῦσε τοὺς παίκτας :

—Βουασὶ λὲ ρουᾶ... οὔ ἔ λὲ ρουᾶ ; Βουασὶ λὲ ρουᾶ... (Ρουᾶ—βασιλεὺς—ρήγας).

Παρακολουθούσαμε τὸ παιγνίδι καὶ μιὰ στιγμὴ διετύπωσα μιὰ σκέψι μου στὸν συνάδελφο :

—Μοῦ περνάει ἡ ἰδέα πὼς εἶναι 'Αθηναῖος παπατζῆς αὐτὸς ἐδῶ...

—Μπᾶ... μοῦ εἶπε ὁ συνάδελφος. Δὲν ἀκοῦς τί παριζιάνικη προφορὰ ἔχει ;

—Παριζιάνος παπατζῆς ; Περίεργο μοῦ φαίνεται...

Μιλούσαμε ἀρκετὰ δυνατά, μὰ ὁ Παριζιάνος παπατζῆς οὔτε γύρισε τὸ κεφάλι του νὰ κοιτάξῃ, ἀφοῦ προφανῶς δὲν καταλάβαινε τί λέγαμε. 'Εξακολουθοῦσε τὸ παιχνίδι του μὲ ἅπταιστα καὶ ἄψογα φραντσέζικα πάντα :

—Βουασὶ λὲ ρουᾶ... οὔ ἔ λὲ ρουᾶ ; 'Ισί ; Λά ; Οὔ ἔ λὲ ρουᾶ ;

Οἱ φραντσέζοι ἐξακολουθοῦσαν νὰ ποντάρουν καὶ νὰ χάνουν στὰ σίγουρα κι' ἐγὼ ἐξακολουθοῦσα νὰ ἔχω τὶς ἀμφιβολίες μου καὶ νὰ τὶς διατυπώνω στὸν συνάδελφο:

—Δὲν γίνεται... Ρωμηὸς πρέπει νά'ναι αὐτός. Παριζιάνο παπατζῆ δὲν ἔχω ἀκούσει ποτέ μου...

Καὶ ξαφνικὰ μέσα στὸ ἄψογο φραντσέζικο τοῦ παπατζῆ, ἀκούστηκε ἀπὸ τὰ παριζιάνικα χείλη του μιὰ ρωμέϊκη φράσις :

—Ρὲ πατρίδες, δὲν κάνετε πέρα νὰ κάνωμε κι' ἐμεῖς τὴ δουλειά μας νὰ τὰ κονομήσωμε ;

Χαμογελάσαμε καὶ ἀπομακρυνθήκαμε, γιατὶ στὸ κάτω-κάτω δὲν εἴχαμε καμμιὰν ἁρμοδιότητα νὰ ἐπεμβοῦμε στὰ καθήκοντα τῆς γαλλικῆς ἀστυνομίας.

*

Χρονικογράφος ἔμμετρος ὁ Γεώργιος Σουρῆς, μᾶς δίνει καὶ αὐτὸς ἀρκετὲς πληροφορίες γιὰ τοὺς παπατζῆδες τῆς πρὸ πενῆντα—ἑξῆντα ἐτῶν ἐποχῆς.

Οἱ παπατζῆδες... Τί πληγὴ στὸ Ἄστυ τὸ κλεινὸν
κι' ἡ ἐπαρχία σύσσωμος ἐμπρός των ἀναλίσκεται
ἔρχεται πλῆρες τὸ πουγγὶ κι' ἀναχωρεῖ κενόν :
—Ἐδῶ ὁ παπᾶς... ἐκεῖ ὁ παπᾶς... καὶ ὁ παπᾶς δὲν βρίσκεται.
Ἡ Ἀστυνομία βέβαια, συχνὰ τοὺς συλλαμβάνει
διότι στὴν πρωτεύουσα εἶναι σωστὴ κηλὶς
ὅμως πολὺ καλύτερα θὰ ἔκανε νὰ πιάνη
τοὺς χωρικοὺς ποὺ παίζουνε, τοὺς τόσον ἀφελεῖς.

Σὲ κάποια του ἄλλη σάτυρα γιὰ γνωστὸν Ἀθηναῖον ἐρωτομανῆ, ὁ ἴδιος ὁ Σουρῆς γράφει :

Τὴν μιὰ ἐρωτευότανε, τὴν ἄλλην ἀγαποῦσε
ἦταν γιὰ ὅλες ἐραστὴς κρυφὸς καὶ ἀφανέρωτος,
ἀπὸ τῆς μιᾶς τὴν ἀγκαλιὰ στὴν ἄλλην ἐγλυστροῦσε
κι' ἦταν νὰ ποῦμε π α π α τ ζ ῆ ς τοῦ γάμου καὶ τοῦ ἔρωτος.

Ἔτσι λοιπὸν ὁ παπατζῆς, ἦτανε φροῦτο τῆς κοινωνίας, ἦτανε μιὰ ἐκδήλωσίς της καὶ ἐχρησιμοποιεῖτο σὰν λέξις δηλωτικὴ ἀπάτης, ἀκόμα καὶ στὸν ἔρωτα.

Ὁ κωμωδιογράφος τῆς περασμένης γενεᾶς Νικόλαος Λάσκαρης, ἀναφέρει σὲ κάποια του κωμωδία μιὰν ἄλλη ἀπάτη, ποὺ γινότανε μὲ τὸ καππάρο τῶν ἁμαξάδων. Τὸ καππάρο συνίστατο εἰς τὸ ἑξῆς :

Ἐὰν τυχὸν κάποιος Ἀθηναῖος ἤθελε νὰ ξυπνήση πολὺ νωρὶς γιὰ νὰ φύγη μ' ἕνα πρωινὸ σιδηρόδρομο, στὶς ἑπτὰ τὸ πρωὶ νὰ ποῦμε, ἐπειδὴ ἦτανε βέβαιος ὅτι στὶς ἕξη τὸ πρωὶ δὲν θὰ εὕρισκε ἁμαξᾶ νὰ τὸν πάη μὲ τὶς ἀποσκευές του στὸν σταθμό, συμφωνοῦσε ἀπὸ βραδὺς μὲ κάποιον ἁμαξᾶ :

—Στὶς ἕξη καὶ τέταρτο τὸ πρωί, στὸ σπίτι μου.

—Μάλιστα κύριε.

—Μὰ θὰ 'ρθης ;

—Πῶς δὲν θά'ρθω ;

—Κι' ἂν δὲν ἔρθης ἐγὼ τί γίνωμαι ; Ποῦ θὰ βρῶ ἁμάξι στὸ τέρμα Ἱπποκράτους ;

—Νὰ σᾶς δώσω καππάρο κύριε...

Ἡ διαδρομὴ ἀπὸ τὸ τέρμα Ἱπποκράτους ἕως τὸν σταθμὸ Λαρίσης θὰ ἔκανε δυὸ δραχμές. Ὁ ἁμαξᾶς ἔδινε πέντε δραχμὲς στὸν πελάτη γιὰ νὰ τὶς πάρη πίσω τὸ πρωί, μαζὶ μὲ τὸ δίδραχμο τῆς διαδρομῆς.

Αὐτὴ ἡ μέθοδος ἦτανε συνηθεστάτη. Ὅλοι οἱ νυκτερινοὶ ἁμαξάδες δίνανε καππάρο στὸν πρωινὸ πελάτη καὶ πήγαιναν νὰ τὸν πάρουνε. Στὴν κωμωδία αὐτὴ τοῦ Λάσκαρη, γίνεται λόγος γιὰ κάποιον ἀπατεῶνα ποὺ ἐπῆρε ἀπὸ ἑκατὸ ἁμαξάδες τάλληρα, πεντακόσιες δραχμὲς δηλαδή, καὶ τὸ ἔσκασε νύχτα γιὰ τὴν ἐπαρχία... Φαίνεται ὅτι κάτι τέτοιο θὰ εἶχε συμβῆ καὶ ὁ Λάσκαρης δὲν ἐδίστασε νὰ τὸ περιλάβη στὴν κωμωδία του.

Ἕνα πεντακοσάρικο ἐκείνη τὴν ἐποχὴ δὲν ἦτανε ἀστεία ὑπόθεσις. Μ' ἕνα πεντακοσάρικο προῖκα παντρευόντουσαν κοπέλλες. Ἕνα πεντακοσάρικο, πουλήθηκε κάποτε ἕνα τεράστιο οἰκόπεδο στὴν Κυψέλη, κάπου χίλιες πῆχες.

Ἕνα πεντακοσάρικο ἦτανε ἀπάτη ἀξιόλογη, ὅπως καὶ τὸ ἑκατοστάρικο ποὺ εἰσέπραξε ὁ Ψευτοθόδωρος ἀπὸ τὸν ἀφελῆ ἐπαρχιώτη γιὰ νὰ τοῦ πουλήση τὸ Πανεπιστήμιο. Οἱ διαρρῆκτες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης δὲν πηγαίνανε γιὰ πολλά. Βέβαια ἂν βρίσκανε πολλὰ δὲν θὰ τ' ἀφήνανε, μὰ καὶ τὰ λίγα τοὺς ἱκανοποιοῦσαν. Καὶ εἶναι γνωστὸ ὅτι πολλοὶ μικρονοικοκυραῖοι, ποὺ εἶχαν ψευτομάγαζα στὴν Ἀθήνα, μικρὰ

καπνοπωλεῖα ἢ ψιλικά, δὲν ἀφήνανε τίποτα στὸ μαγαζὶ τους μὰ κουβαλούσανε ὅλο τὸ ἐμπόρευμα στὸ σπίτι τους τὴν νύχτα .

Μάλιστα, κάποιος Βέλλος ὀνόματι, ποὺ εἶχε καπνοπωλεῖο στὴν ὁδὸν Σταδίου, κάθε βράδυ κρεμοῦσε ἔξω ἀπὸ τὸ μαγαζί του μιὰ μικρὴ πινακίδα μὲ μιὰ ἐπιγραφή : «Κύριοι διαρρῆκται. Μὴν μοῦ σπάσετε ἄδικα τὴν κλειδαριὰ ἢ τὰ τζάμια. Δὲν θὰ βρῆτε τίποτα μέσα. Γιατὶ νὰ μὲ βάλετε σὲ ἔξοδα ;»

*

Οἱ μπουγάδες τῶν σπιτιῶν ἤτανε ἐπίσης στόχος τῶν κλεπτῶν τῆς παληᾶς εἰδυλλιακῆς Ἀθήνας. Ἰδίως τὰ σεντόνια. Τότε δὲν ὑπῆρχαν τὰ σημερινὰ αὐτόματα πλυντήρια. Ἡ μπουγάδα γινότανε στὸ σπίτι. Καὶ τὸ ἅπλωμα τῶν ρούχων ἢ σὲ αὐλὴ ἢ σὲ ταράτσα. Ὁ μπουγαδοκλέφτης διάλεγε γιὰ μέρες δράσεως τὶς συννεφιασμένες χειμωνιάτικες μέρες, ποὺ ἤξερε ὅτι τ' ἁπλωμένα ροῦχα δὲν εἶχαν προλάβει νὰ στεγνώσουν. Καὶ πολλὲς φορὲς τὴν νύχτα, ὁλόκληρες ἁπλωμένες γιὰ στέγνωμα μπουγάδες, σεντόνια, πουκάμισα ἀνδρικά, νυκτικὰ καὶ ἄλλα ἀσπρόρρουχα ἐξαφανιζόντουσαν.

Ἕνας τέτοιος μπουγαδοκλέφτης πιάστηκε—στὰ 1900—ἀπὸ γκάφφα του προσωπική. Εἶχε σηκώσει ἀπὸ μιὰν αὐλὴ μιὰ ὁλόκληρη μπουγάδα ἑνὸς μοιράρχου τῆς Χωροφυλακῆς. Εἶχε ὅμως τὴν ἀπρονοησία νὰ κλέψῃ καὶ δυὸ μπουγαδοκόφινα μαζί. Ἀφοῦ ἐξησφάλισε τὰ κλεμμένα ἀσπρόρρουχα, ἐχρησιμοποίησε καὶ τὰ δυὸ κοφίνια πουλώντας πεπόνια μὲ δάφτα. Ἔτυχε νὰ ψωνίζῃ ἡ γυναίκα τοῦ μοιράρχου πεπόνια καὶ ἀναγνώρισε τὰ δυό της κοφίνια. Χωρὶς νὰ πῇ τίποτα, εἰδοποίησε τὸν ἄντρα της ὁ ὁποῖος κατέφθασε. Φυσικὰ ὁ κλέφτης ἀρνήθηκε τὰ πάντα , ἀλλὰ μὲ δυὸ τρία γερὰ χαστούκια ἀναγκάσθηκε νὰ ὁμολογήσῃ τὴν κλοπή.

Φυσικὰ ὅλα αὐτὰ ἡ παλαιὰ σάτυρα δὲν τ' ἄφηνε ἀνεκμετάλλευτα. Καὶ σὲ μιὰ παληὰ ἐπιθεώρησι, τὴν πρώτη ἐπιθεώρησι ποὺ παραστάθηκε στὴν Ἀθήνα, τὸ περίφημο ἱστορικῶς «Λίγο ἀπ' ὅλα» τοῦ δημοσιογράφου Μίκιου Λάμπρου στὰ 1894, ὑπῆρχε μιὰ σχετικὴ σκηνή : Ἕνας μπουγαδοκλέφτης ὁδηγεῖται μὲ χειροπέδες στὴν φυλακή. Μὰ ἐνῶ περνᾶ στὸν δρόμο βλέπει μιὰ νταρντανοκοπέλλα σ' ἕνα παράθυρο καὶ τῆς τραγουδᾶ τὸν πόνο του :

Πόσο θὰ τὸ 'θελα νὰ τὰ βολέψω
μιὰ νύχτα ἀγάπη μου χρυσῆ
τὴν πουκαμίσα σου ν 'ρθω νὰ κλέψω
μὰ νά 'σαι μέσα της καὶ σύ...

Ἦτανε ὅμως τόση ἡ ἔλλειψις ἀσφαλείας στὴν παληὰ Ἀθήνα ποὺ ἡ σάτυρα στὶς ἐπιθεωρήσεις τῆς ἐποχῆς ὠργίαζε κυριολεκτικὰ εἰς βάρος τοῦ θέματος αὐτοῦ. Καὶ ἂν ἀφήσωμε ἀκόμα τοὺς σατυρικοὺς στίχους τοῦ Σουρῆ ποὺ ἀνέφερα στὸ προηγούμενο σημείωμά μου, σὲ μιὰ ἐπιθεώρησι μὲ τὸν τίτλο «Ὑπαίθριοι Ἀθῆναι» τοῦ Ν. Λάσκαρη, ποὺ παίχθηκε στὰ 1895 νομίζω, ἐμφανίζεται ἐπὶ σκηνῆς ὁλόκληρο κ ό ρ ο κλεπτῶν, ποὺ πάει νὰ κλέψῃ τοὺς ἐπαρχιῶτες ταξιδιῶτες, ποὺ ἔρχονται ἀπὸ τὸν σιδηροδρομικὸ σταθμό.

Καὶ οἱ ἀτυχεῖς ἐπαρχιῶτες κλέβονται κανονικὰ καὶ τραγουδοῦν στὸ τέλος :

Πᾶν τὰ πεπονάκια μ' πᾶν...
Πᾶν τὰ σταφυλάκια μ' πᾶν,
πᾶν τὰ καρπουζάκια μ' πᾶν
καὶ τὰ τυράκια μ' πᾶν, πᾶν, πᾶν...
Στὴν Ἀθήνα εἶν' ὅλοι ψεῦτες
μᾶς ταράξανε οἱ κλέφτες
καὶ μᾶς πῆραν μὲ καυγᾶ
τὰ καλάθια καὶ τ' αὐγά...

Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΙΕΡΑΡΧΑΙ

Ὑπὸ κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΑΝΤΙΦΩΝΤΟΣ

Στὸ σύντομο τοῦτο σημείωμα θὰ περιορισθῶ νὰ γράψω λίγα λόγια γιὰ τὸ βίο τῶν τριῶν παμμεγίστων ἐκκλησιαστικῶν διδασκάλων, τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, τοῦ Γρηγορίου τοῦ Ναζιανζηνοῦ καὶ τοῦ Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου.

Ὁ Μέγας Βασίλειος γεννήθηκε τὸ 330 μ.Χ. στὴν Καισάρεια τῆς Καππαδοκίας ἀπὸ γονεῖς ζηλευτῆς παιδείας καὶ ἀρετῆς. Ἀφοῦ πῆρε ἀπὸ τὸ ρήτορα πατέρα του τὴν ἐγκύκλιον παίδευσιν, ἐφοίτησε στὶς ρητορικὲς σχολὲς Καισαρείας καὶ Βυζαντίου, ὅπου πιθανώτατα ἐγνωρίσθηκε μὲ τὸν ὀνομαστὸ ρήτορα Λιβάνιο, ὅπως ὁ ἴδιος ὁ Λιβάνιος ὡμολόγησεν, ὅταν κάποτε ἐπῆρε γράμμα ἀπὸ τὸ μαθητή του Βασίλειο. «Ἐνικηθήκαμε» εἶπε. «Καὶ πῶς δὲν θλίβεσαι, ποὺ νικήθηκες» τὸν ρωτοῦν οἱ παριστάμενοι δίπλα του τὴν ὥρα ἐκείνη. Καὶ ὁ ἀμερόληπτος Λιβάνιος ἀποκρίθηκε: «Ἐν κάλλει ἐπιστολῶν ἥττημαι, Βασίλειος δὲ κεκράτηκε. Φίλος δὲ ὁ ἀνὴρ καὶ διὰ τοῦτο εὐφραίνομαι».

Μὲ ὑπερσυμπληρωμένα τὰ 20 χρόνια του ἔρχεται ὁ Βασίλειος στὸ ἀνυπέρβλητο καὶ τότε κέντρο τῆς ρητορικῆς, στὸν ἀκτινοβόλον ὀφθαλμὸ κάθε ὑψηλῆς πνευματικῆς καὶ καλλιτεχνικῆς πνοῆς, στὴν Ἑλλάδα τῆς Ἑλλάδος, στὴ θρυλικὴ Ἀθήνα, ὅπου σπουδάζει 4 χρόνια καὶ συναντᾶ ἐδῶ τὸν παλαιό του γνώριμο Γρηγόριο τὸν Ναζιανζηνό, μὲ τὸν ὁποῖον ἀνέπτυξε τόσον ἱερὸ τῆς φιλίας δεσμό, ὥστε ἀργότερα ὁ Γρηγόριος στὸν περιλάλητο Ἐπιτάφιό του πρὸς τιμὴν τοῦ Βασιλείου νὰ λέη τὰ ἑξῆς συγκινητικώτατα λόγια: «Τὰ πάντα ἦμασταν μεταξύ μας, ὁμόστεγοι, ὁμοδίαιτοι, στενὰ συνενωμένοι..... Ἴσες μὲν οἱ ἐλπίδες τῶν ρητορικῶν λόγων ὡδηγοῦσαν ἐμᾶς, ἐνῷ ἐξ ἄλλου ὁ φθόνος ἀπουσίαζε καὶ ἡ εὐγενικὴ ἅμιλλα ἐκαλλιεργεῖτο· ἀγώνας μεταξὺ τῶν δυονῶν μας ὑπῆρχεν ὄχι ποιὸς θὰ ἐπιτύχη τὰ πρωτεῖα, ἀλλὰ πῶς ὁ ἕνας θὰ τὰ παραχωρήση στὸν ἄλλονε· διότι τὴν πρόοδον τοῦ ἑνὸς ὁ ἄλλος τὴν θεωροῦσεν εἰλικρινὰ σὰν προσωπική του ἐπιτυχία. Καὶ οἱ δυό μας ἦμασταν μιὰ ψυχὴ ποὺ κατοικοῦσε μέσα σὲ δύο σώματα... Καὶ στοὺς δυό μας ἔργον ἦταν ἡ ἀρετὴ... Καὶ ἕνας νοῦς, ὄχι δυό, διὰ τοὺς δυό μας, ἐλειτουργοῦσεν».

Ἀφοῦ ἔδρασε γιὰ λίγο ὡς ρήτωρ στὴν Καισάρεια, βαπτίσθηκε ἀπὸ τὸν ἐκεῖ ἐπίσκοπο καί, ἐπειδὴ ἀποφάσισε νὰ ἀσπασθῆ τὸ μοναχικὸ βίο, ἐπῆγε στὴν Αἴγυπτο, γιὰ νὰ γνωρίση τοὺς περιφημότερους ἀσκητὰς τῆς ἐποχῆς του. Ἀργότερα γύρισε στὴν πατρίδα του, ὅπου ἐμοίρασε στοὺς φτωχοὺς τὰ ὑπάρχοντά του καὶ ἐμόνασε στὸν Πόντο. Ἐκεῖ ἔμεινε μιὰ πενταετία καὶ μαζὶ μὲ τὸ Γρηγόριο συνέταξεν ἀνθολογία τῶν ἔργων τοῦ Ὠριγένους καὶ ἀσχολήθηκε μὲ τὴν σύνταξι μοναχικῶν κανόνων. Τὸ 362 χειροτονήθηκε διάκονος καὶ σὲ λίγο πρεσβύτερος ἀπὸ τὸν ἐπίσκοπο Καισαρείας Εὐσέβιο, πρὸς τὸν ὁποῖον ἔγινε «σύμβουλος ἀγαθός, παραστάτης δεξιός, τῶν θείων ἐξηγητής, τῶν πρακτέων καθηγητής, γήρατος βακτηρία, πίστεως ἔρεισμα...». Τὸ 370 μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Εὐσεβίου ἐξελέγη ἐπίσκοπος Καισαρείας «οὐ κλέψας τὴν ἐξουσίαν, οὐδ' ἁρπάσας αὐτήν, οὐδ' ἐπιδιώξας τὴν τιμήν, ἀλλ' ὑπὸ τῆς τιμῆς ἐπιδιωχθείς, οὐδ' ἀνθρωπίνην χάριν δεξάμενος, ἀλλ' ἐκ θεοῦ καὶ θείαν». Ἡ ἐκλογὴ ἐκείνη μπορεῖ νὰ σταθῆ πάντοτε ὡραιότατο παράδειγμα γιὰ τοὺς ἄξιους καὶ ὑψηλόφρονες ἀνθρώπους, ἀλλὰ καὶ μαστιγωτικὴ ἀπάντηση γιὰ τοὺς ἀναξίους, τοὺς πονηροὺς καὶ τοὺς ἀρριβίστες, ποὺ κάθε τόσο κινοῦν πάντα λίθον, χωρὶς κανένα ἠθικὸ δισταγμό, γιὰ ν' ἀνεβοῦν σὲ ἀξιώματα ὑψηλὰ καὶ ὑπεύθυνα, ποὺ δὲν τοὺς ἀξίζουν. Κατὰ τὸ σχετικὰ σύντομο διάστημα τῆς ἐπισκοπικῆς του δράσεως—πέθανε μόλις 49 ἐτῶν ἀπὸ τὶς διαρκεῖς φροντίδες γιὰ τὸ ποίμνιό του—ὁ Βασίλειος ἀναδείχθηκε, ἀπὸ κάθε πλευρὰ πρότυπον ἐκκλησιαστικοῦ ποιμενάρχου. Ἡ ἀνδρικὴ στάση του καὶ τὸ ἄτρομο θάρρος του ἀπέναντι στὸν ἀρειανίζοντα αὐτοκράτορα Οὐάλη καὶ τὸν

ἀντιπρόσωπό του Μόδιστο, ποὺ θελήσανε μὲ φοβερὲς ἀπειλὲς νὰ τὸν παρασύρουν στὸν Ἀρειανισμό, στάθηκε ὄντως παροιμιώδης γιὰ τοὺς συγχρόνους του, ὅσο καὶ γιὰ τοὺς μεταγενεστέρους του : «Μὲ ἀπειλεῖτε μὲ δήμευση τῆς περιουσίας, μὲ ἐξορία, μὲ βασανιστήρια καὶ μὲ θάνατο», τοὺς εἶπε. «Περιουσία δὲν ἔχω παρὰ μόνον μερικὰ παλαιὰ βιβλία, ἄχρηστα πιὰ σήμερα γιὰ μένα. Μὲ φοβερίζετε νὰ μὲ στείλετε ἐξορία. Τοῦ θεοῦ εἶναι ὅλη ἡ γῆ κι' ὅπου κι' ἂν πάω, σὲ τόπο θεοῦ θὰ μείνω. Προσπαθεῖτε νὰ μὲ τρομοκρατήσετε μὲ βασανιστήρια καὶ μὲ θάνατο· τὸ σαρκίο μου εἶναι τόσο ἀδύνατο, ὥστε δὲν θὰ ἀνθέξω σὲ βάσανα, ἀλλὰ τὸ ταχύτερο θὰ ἐνωθῶ μὲ τὸν Πανύψιστο, πρᾶγμα ποὺ κατ' ἐξοχὴν θὰ μὲ ἱκανοποιήσῃ. Πῦρ καὶ ξίφος καὶ θηρία καὶ οἱ τὰς σάρκας τέμνοντες ὄνυχες τρυφὴ μᾶλλον θἄναι γιὰ μένα καὶ ὄχι τρόμος. Πρὸς τοῦτο ὕβριζε, ἀπείλει, πρᾶξε ὅ,τι δήποτε θελήσῃς, τῆς ἐξουσίας ἀπόλαυε· ἂς τὰ μάθῃ αὐτὰ κι' ὁ Βασιλεύς, διότι δὲν θὰ μᾶς νικήσῃς, οὔτε θὰ μᾶς πείσῃς νὰ συμμαχήσουμε μὲ τὴν ἀσέβεια, κι' ἂν ἀκόμη ἐκτοξεύσῃς ἀπειλὲς πολὺ χειρότερες ἀπὸ τοῦτες». Μὰ τὴν ἀληθινή του δόξα τὴν ὀφείλει ὁ Βασίλειος στὴν τεραστία συγγραφική του γονιμότητα καὶ στὴν ἀπαράμιλλη φιλανθρωπία του, ἰδίως τὸν καιρὸ ποὺ ἔπληξε τὴν Καισάρεια ὁ ἄγγελος τοῦ ὀλέθρου μὲ τῆς πείνας τὸ θανατικό. Τότε πράγματι ὁ Βασίλειος ἔσωσε τὴν ἐπαρχίαν του μὲ τὴν ἵδρυση τοῦ περιλαλήτου Φτωχοκομείου, ποὺ πρὸς τιμήν του ὠνομάσθηκε «Βασιλειάς», καὶ στάθηκε «ἡ πόλις ἡ καινή, τὸ τῆς εὐσεβείας Ταμεῖον».

*

Ὁ Γρηγόριος, τέκνον καὶ τοῦτος γονέων εὐσεβῶν, τοῦ Γρηγορίου καὶ τῆς Νόννας, γεννήθηκε τὸ 329 στὴν Ἀριανζό, μικρὸ χωριὸ κοντὰ στὴν Καππαδοκικὴ Ναζιανζό, τὴν ὁποία σήμερα οἱ Τοῦρκοι ὀνομάζουν Νενίτσι. Ὁ πατέρας του ἦταν ὑπάλληλος τιμιώτατος καί, ὅταν οἱ ἄλλοι συνάδελφοί του, μὲ χέρια φοβερώτερα τοῦ μυθολογουμένου Βριάρεω, κατακλέβανε τὰ δημόσια, αὐτὸς δὲν καταδέχτηκε οὔτε κατὰ μιάν, ἔστω, δραχμὴ νὰ αὐξήσῃ τὴν περιουσία του καὶ ἀργότερα ἔγινε ἐπίσκοπος Ναζιανζοῦ. Μετὰ τὰ πρῶτα γράμματα στὰ σχολεῖα τῆς Ναζιανζοῦ ἐσπούδασε στὴν Καισάρεια, ὅπου γνωρίσθηκε μὲ τὸν Βασίλειον, καὶ ἔπειτα στὴν Ἀθήνα ἐσπούδασε ἐπὶ 5—6 ἔτη. Ἐδῶ τόσο διακρίθηκε, «ξένος αὐτὸς εἰς τὸ τῶν λόγων ἔδαφος», ὥστε οἱ ἄλλοι σπουδασταὶ τὸν ἐκλιπαροῦσαν διαρκῶς νὰ τοὺς παραδίδῃ μαθήματα. Μετὰ τὶς σπουδές του ἐπέστρεψε στὴ Ναζιανζό, ὅπου βαφτίσθηκε καὶ ὕστερα ἀποσύρθηκε στὴν ἔρημο τοῦ Πόντου, ὅπου καὶ ὁ Βασίλειος ἐμόναζε. Γυιὸς ἄκρως φιλόστοργος καὶ πειθαρχικὸς ὑπακούει στὶς θερμὲς παρακλήσεις τοῦ πατέρα του καὶ ἐπανέρχεται στὴν Ναζιανζό, ὅπου παρὰ τὴν θέλησή του χειροτονεῖται πρεσβύτερος· ἀργότερα ἀπὸ τὸ Βασίλειο ἔγινεν ἐπίσκοπος μιᾶς ἄσημης πολίχνης, τῶν Σασίμων. Ὁ Βασίλειος λέγει «στὸν ἀδελφὸ Γρηγόριο ἐπιθυμοῦσα νὰ δοθῇ ἐκκλησία ἀνάλογη μὲ τὴ φύση του. Ἐπειδὴ ὅμως τοῦτο τώρα ἦταν ἀδύνατον, ἂς εἶναι τῶν Σασίμων ἐπίσκοπος, χωρὶς νὰ μεγαλύνεται ἀπὸ τὸν τόπον, ἀλλ' αὐτὸς νὰ μεγαλύνῃ τὸν μικρὸ τόπο μὲ τὴν προσωπικὴ ἠθικὴ ἀκτινοβολία του, διότι πράγματι χαρακτηριστικὸ τοῦ σπουδαίου ἀνδρὸς εἶναι ὄχι μόνον στὰ μεγάλα ἐπαρκὴς νὰ ἀποβαίνῃ, ἀλλὰ καὶ τὰ μικρὰ σὲ μεγάλα νὰ μεταβάλῃ μὲ τὸ πνευματικὸ καὶ ἠθικό του ἀνάστημα». Ὁ Γρηγόριος ξαναφεύγει στὴν ἔρημο, ἀλλὰ καὶ πάλιν ἀπὸ κεῖ ἐπιστρέφει ὑπακούοντας ξανὰ στὶς ἔντονες παρακλήσεις τοῦ ὑπέργηρου πατέρα του, τοῦ ὁποίου ἀπέμεινεν «ἡ μόνη γήρατος παρηγορία» μέχρι τοῦ θανάτου του.

Μετὰ θάνατον τοῦ ἀρειανόφρονος αὐτοκράτορος Οὐάλη καλεῖται στὴν Κωνσταντινούπολη, γιὰ νὰ κηρύξῃ ἐκεῖ τὰ ὀρθόδοξα δόγματα. Ἐκεῖ στὸ ναὸ τῆς Ἁγίας Ἀναστασίας ἐκφωνεῖ τοὺς περιφήμους λόγους του γιὰ τὴ θεότητα τοῦ Χριστοῦ, ἕνεκα τῶν ὁποίων καὶ θεολόγος δικαίως ὠνομάσθηκε. Σὲ λίγο, τὸ 380, γίνεται Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, ἀλλὰ συναισθανόμενος ὅτι κατὰ βάθος δὲν εἶχε σὲ μεγάλο βαθμὸ προσόντα διοικητικὰ παραιτήθηκε οἰκειοθε-

λῶς, ἀφοῦ ἀποχαιρέτησε κλῆρο καὶ λαὸ μὲ τὸν πολύκροτο Συντακτήριο λόγο του, λέγοντας μεταξὺ ἄλλων καὶ τῆς ἑξῆς θαυμαστά : «Ἂν σὲ κάτι ἐγὼ εἶμαι αἴτιος δυχονοίας, δὲν εἶμαι ἀνώτερος ἀπὸ τὸν προφήτην Ἰωνᾶν· ρῖχτε με στὴ θάλασσα καὶ θὰ σταματήση μεταξύ σας ἡ φουρτούνα τῶν ταραχῶν· προτιμῶ, μολονότι εἶμαι ἀθῶος, νὰ πάθω ὁ,τιδήποτε θελήσετε χάριν τῆς ἰδικῆς σας ὁμονοίας· ἀπὸ τὸ θρόνο ἐξῶστέ με, ἀπὸ τὴν πόλη ἐξορίστε με, μόνην τὴν ἀλήθειαν ἀγαπῆστε· οὔτε ἄλλωστε κατέλαβα τὸ θρόνο μὲ χαρὰ καὶ τώρα ἐθελουσίως ἀποχωρῶ». Ἡ διαγωγὴ ἐκείνη τοῦ Γρηγορίου στέκεται συνεχῶς φωτεινὸ δίδαγμα γιὰ ὅσους θέλουν ὑπὲρ ὑψηλῶν ἐπιδιώξεων νὰ ἐξασφαλίσουν μονίμως τὴν ἑνότητα καὶ τὴν ὁμόνοια τοῦ συνόλου. Φεύγει ὁ ἀξιολάτρευτης μετριοφροσύνης ἱεράρχης ἀπὸ τὴν Βασιλεύουσαν καὶ ἔρχεται στὴν ἄσημη Ἀριανζόν, ὅπου μετὰ ἀπὸ λίγα χρόνια πεθαίνει, ἀφήνοντας ὅλη τὴν περιουσία του στὴν ἐκκλησία τῆς Ναζιανζοῦ, γιὰ τὴν ἐξυπηρέτηση τῶν πολλαπλῶν πικρῶν ἀναγκῶν τῆς φτωχολογιᾶς.

*

Ὁ Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος γεννήθηκε στὴν Ἀντιόχεια τὸ 345 μ.Χ. Ὁ πατέρας του, ἀνώτερος ἀξιωματοῦχος στὴ Συρία, πέθανε λίγους μῆνες μετὰ τὴ γέννηση τοῦ Χρυσοστόμου, τὴν δὲ ἀνατροφὴ του ἀνέλαβε ἡ μόλις 20 ἐτῶν ὡραιοτάτη καὶ εὐσεβεστάτη μητέρα του Ἀνθοῦσα, γιὰ τὴν ἀρετὴ τῆς ὁποίας ὁ ἐπιφανὴς σοφιστὴς Λιβάνιος καὶ ἔπειτα διδάσκαλος τοῦ Χρυσοστόμου μὲ θαυμασμὸν εἶπε : «Ἀλλοίμονο, τί λαμπρὲς γυναῖκες ὑπάρχουν στὸν κόσμο, τῶν Χριστιανῶν». Ὁ Ἰωάννης, σκοπεύων νὰ ἐπιδοθῇ στὸ νομικὸ στάδιο διδάχθηκε στὴν Ἀντιόχεια, λαμπρότατο τότε κέντρο σπουδῶν, φιλοσοφία καὶ ρητορικὴ ἀπὸ τὸ Λιβάνιο, ὁ ὁποῖος, ὅταν ἐρωτήθηκε ποιὸν θὰ ἄφηνε διάδοχό του, ἀποκρίθηκε : «Τὸ Ἰωάννην, ἂν δὲν μᾶς τὸν εἶχαν πάρει οἱ Χριστιανοί». Μετὰ τὸ πέρας τῶν σπουδῶν του γιὰ λίγον καιρὸ ἀσκεῖ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ δικηγόρου στὴν Ἀντιόχεια, ὅπου θαυμάζεται γιὰ τὴ χειμαρρώδη τῶν λόγων του πειστικότητα. Ἀλλὰ ἐπειδὴ καὶ τότε τὸ δικηγορικὸν ἐπάγγελμα ὑπέθαλπε μᾶλλον τὶς ἠθικὲς ἀρρώστειες τῆς κοινωνίας, χωρὶς κἂν νὰ τὶς ἐξυγιαίνη, ἐγκατέλειψεν ὁριστικὰ τὸ προσοδοφόρον, ἄλλωστε, ἐκεῖνο ἐπάγγελμα καὶ ἀπὸ τὴν ἀσίγαστη δίψα πρὸς τὴν ἀλήθειαν, ἐφοίτησε στὴν Θεολογικὴ Σχολὴ τῆς Ἀντιοχείας, ὅπου κατ' ἐξοχὴν ἐπηρεάσθηκε ἀπὸ τοὺς χριστιανοὺς διδασκάλους Καρτέριον καὶ Διόδωρον καὶ τὸν ἐπίσκοπον Ἀντιοχείας Μελέτιον. Τότε εἰσέδυσε βαθύτερα στὸ χριστιανικὸ πνεῦμα καὶ τὸ 370 δέχεται τὸ βάπτισμα. Ἀσκητεύει ἐπὶ μίαν ἑπταετίαν κατ' ἀρχὰς στὸ σπίτι του καὶ ἔπειτα σὲ βουνὰ καὶ σὲ σπηλιές, ὥσπου τελικά, μὲ κλονισμένη τὴν ὑγεία του ἀπὸ τὴ σκληραγωγία, ἐπανέρχεται στὴν Ἀντιόχεια, ὅπου χειροτονεῖται διάκονος καὶ ἔπειτα πρεσβύτερος.

Ἐπὶ 11 ὁλόκληρα χρόνια στὴν Ἀντιόχεια ἐνδιαφέρεται θερμότατα γιὰ τὴν ἀναξιοπαθοῦσα φτωχολογιὰ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, καὶ μὲ τὴν ἀνυπέρβλητη εὐγλωττία τῶν κηρυγμάτων του συγκεντρώνει μέγα πλῆθος εὐλαβῶν ἀκροατῶν στοὺς ναοὺς τῆς Ἀντιοχείας. Ἡ φήμη του γιὰ τὴν ἀκτινοβόλο ἀρετή του, τὴν ὑψηλή του μόρφωση καὶ τὴν ἀπαράμιλλη ρητορική του δεινότητα, ξεπερνάει τὰ σύνορα τῆς πατρίδος του καὶ φθάνει στὴν Κωνσταντινούπολη, ὅπου ὁ λαὸς στὴν κενὴ θέση τοῦ Πατριάρχη πρὸς τὸν Χρυσόστομον ἀποβλέπει ὡς διάδοχο, ἐπειδὴ μὲ ἀπόλυτη εὐθυκρισία τὸν θεωρεῖ «ἐπιστήμονα τῆς ἱερωσύνης». Ὁ τότε πανίσχυρος πρωθυπουργὸς τοῦ αὐτοκράτορος Ἀρκαδίου Εὐτρόπιος, ὁ ὁποῖος ἐγνώριζε καλὰ τὸ ὕψος τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς παιδείας τοῦ ἀνδρός, φροντίζει δραστηρίως νὰ ἔρθη κρυφὰ ἀπὸ τὴν Ἀντιόχεια ὁ Ἰωάννης στὴν Κωνσταντινούπολη, καὶ ἔτσι τὸν Φεβρουάριο τοῦ 398 χειροτονεῖται Πατριάρχης. Ὁ Χρυσόστομος μόλις ἀναλαμβάνει τὸν θρόνον, ἀγωνίζεται ἔντονα γιὰ τὴν ἠθικὴν ἐξυγίανση τῆς ἐκκλησίας. Λαμβάνει αὐστηρὰ μέτρα ἐναντίον τῶν κοιλιοδούλων ἐκείνων κληρικῶν, οἱ ὁποῖοι ἐπλούτιζαν ἀπὸ τὴν ἱερωσύνη καὶ ἀναξιοπρεπῶς ζοῦσαν βίον κολάκων καὶ παρα-

σίτων. Διατάσσει ἐπίσης αὐστηρὲς οἰκονομίες στὶς δαπάνες τοῦ Πατριαρχείου, ὥστε ἀπὸ μιὰ τέτοια ἐξοικονόμηση χρημάτων νὰ κτισθοῦν περισσότερα νοσοκομεῖα, καὶ ἐν γένει ἀσκεῖ στὸ ἔπακρον τὴν φιλανθρωπίαν, τῆς ὁποίας ὁ Φώτιος, μετὰ 500 περίπου ἔτη, μᾶς δίνει ὡραιοτάτην εἰκόνα στὴν περίφημη Μυριόβιβλό του: «Ἄλλος αὐτὸν ἕλκει βοηθὸν ἐπικαλούμενος, ἄλλος καλεῖ τοῦτον συνήγορον δικαζόμενος, ἄλλος πεινῶν ὑπὲρ τροφῆς ἱκετεύει, γυμνὸς ὑπὲρ ἐνδύματος, ἄλλος πενθῶν πρὸς παρηγορίαν αὐτοῦ δέεται, ἕτερος βοᾷ ἀπολυθῆναι δεσμῶν· ἄλλος ἕλκει αὐτὸν πρὸς ἐπίσκεψιν νοσούντων, ξένος αἰτεῖ καταφύγιον· ἕτερος παραστὰς διὰ χρέη ὀδύρεται, ἄλλος ἐπόπτην καὶ συμφιλιωτὴν τῶν κατ' οἶκον διχονοιῶν προσκαλεῖ· οὐδὲ δοῦλος καταφεύγει πρὸς ἄλλον εἰμὴ πρὸς Χρυσόστομον, δεσπότου πικρὰν ὀλοφυρόμενος ἀγανάκτησιν. Φυλακίζεταί τις καὶ εὐθὺς συνήγορος ὁ πατὴρ ἀποβαίνει· πεῖνα ἐνοχλεῖ καὶ τροφεὺς ἐκ συνηγόρου γίνεται· νοσεῖ τις καὶ εἰς ἰατρὸν ὁ τροφεὺς μεταβάλλεται, εἰς πένθη τις περιπίπτει καὶ εὐθὺς ὁ Χρυσόστομος παρηγορία εἰς τοῦτον καθίσταται».

Ἀλλὰ τὰ ἐξυγιαντικὰ μέτρα τοῦ Χρυσοστόμου ἐγέννησαν μοιραίως ἀντίδρασιν σφοδροτάτην ἐκ μέρους τῶν θιγομένων ἀπὸ αὐτὰ κατωτέρων, ἀνωτέρων καὶ ἀνωτάτων κληρικῶν, καθὼς καὶ ἐκ μέρους μερικῶν γυναικῶν ἀξιωματούχων τῆς αὐλῆς, τῶν ὁποίων τὸν ἄσεμνον βίον μὲ δριμύτητα ὁ Χρυσόστομος εἶχεν ἐλέγξει. Ὅλος ἐκεῖνος ὁ κύκλος τῶν φαύλων κατώρθωσε τελικὰ νὰ παρασύρῃ καὶ τὴν ἐπιπολαίαν αὐτοκράτειρα Εὐδοξίαν ἐναντίον του καὶ ὁ Πατριάρχης ἐξορίζεται. Ἀλλὰ ὁ λαὸς τῆς πρωτευούσης εἶναι μὲ τὸ μέρος του, ἐπαναστατεῖ καὶ τότε μὲ τρόμον ἡ Εὐδοξία συγκατανεύει στὴν ἐπάνοδό του, συνεπείᾳ καὶ ἑνὸς φοβεροῦ σεισμοῦ, ποὺ ἔγινε τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Μετὰ δίμηνον ὅμως οἱ ἐχθροὶ τοῦ Χρυσοστόμου καὶ πάλι κινοῦνται ἐναντίον του καὶ ἐπιτυγχάνουν τώρα τὴν ὁριστική του ἐκθρόνιση καὶ ἐξορίαν «εἰς ἐρημότατον χωρίον τοῦ Πόντου, τὴν Κουκουσόν». Ὅταν ἐβάδιζεν ἀπὸ τὴν Νίκαια πρὸς τὴν Κουκουσόν, ὁ ἄγνὸς λαὸς τοῦ ἐπεφύλασσε στὸ δρόμο συνεχῶς θερμοτάτην ὑποδοχήν, ἀλλ' ὁ ἐπίσκοπος Καισαρείας Φαρέτριος, ἐπὶ κεφαλῆς πλήθους ἀμαθῶν μοναχῶν, ἀπειλεῖ τὴν ζωή του. Τότε ἀκριβῶς ὁ Χρυσόστομος ἔγραψε σὲ μιά του ἐπιστολὴ τὴν φοβερᾶς ἐντυπωσιακότητος ἐκείνη φράση: «οὐδὲν ἄλλο δέδοικα εἰμὴ τοὺς ἐπισκόπους πλὴν ὀλίγων». Ἀλλὰ οἱ ἐχθροί του φρόντισαν νὰ μεταφερθῇ καὶ πάλιν ἀπὸ τὴν Κουκουσὸν σὲ τόπο «πανέρημο τῶν Τζάννων, πλησίον τῆς ποντικῆς θαλάσσης». Ὅμως τὸ «ἀραχνῶδες σωμάτιον» τοῦ μεγάλου ἐξορίστου δὲν μπόρεσε πειὰ νὰ ἀνθέξῃ, ἔπειτα ἀπὸ τόσα δεινοπαθήματα, σὲ νέες ταλαιπωρίες καί, μετὰ τρίμηνη ἐπίπονη ὁδοιπορία, τὴν ψυχὴν ἀφῆκε στὰ Κόμανα τοῦ Πόντου τὴν 14 Σεπτεμβρίου 407. Ὁ θάνατος τοῦ Χρυσοστόμου δείχνει σαφέστατα πόσον ἡ ἀκριβὴς ἐπιτέλεση τοῦ καθήκοντος γίνεται συχνὰ ὁ δρόμος τοῦ Γολγοθᾶ γιὰ τὶς ἀληθινὰ ἐνάρετες καὶ ἀπροσκύνητες ψυχές.

Ι. ΑΝΤΙΦΩΝ

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ», μὲ τὴν πλουσίαν ἐπιστημονικὴν καὶ ἐγκυκλοπαιδικὴν ὕλην των, κατέστησαν ὁ ἀπαραίτητος σύντροφος τῶν ἀστυνομικῶν, οἱ ὁποῖοι ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν πρόοδον αὐτῶν.

Η ΚΑΤΑΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΜΕΓΑΛΗΝ ΕΘΝΙΚΗΝ ΕΞΟΡΜΗΣΙΝ ΤΟΥ 1912-1913
(22 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1913 - 22 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1963)

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. **ΧΑΡ. ΣΤΑΜΑΤΗ**

Συμπληρώνονται τὴν 22αν Φεβρουαρίου 1963 πενῆντα ἀκριβῶς χρόνια ἀπὸ τῆς ἐνδόξου καταλήψεως τῶν Ἰωαννίνων ὑπὸ τοῦ ἐθνικοῦ μας στρατοῦ. Καὶ αὐτὴ ἡ λαμπρὰ ἐπέτειος, ποὺ τὰς ἡμέρας αὐτὰς ἑορτάζεται ἀνὰ τὸ Πανελλήνιον, ὡς ἕνας ἀπὸ τοὺς πλέον ἱστορικοὺς σταθμοὺς στὴν πορεία τοῦ Γένους, κάμνει κάθε Ἕλληνα νὰ ἀναμνησθῆ ὅσων ὑπερόχων καὶ ἐνδόξων ἐπιτευγμάτων ἐπραγμάτωσεν ὁ ἑλληνισμὸς κατὰ τὴν μεγάλην ἐξόρμησιν τοῦ 1912–1913.

Ἰδιαίτερα ἡ κατάληψις τῶν Ἰωαννίνων ὑπῆρξε διὰ τὸ Ἔθνος ἡ ἀποκορύφωσις τοῦ ἐνθουσιασμοῦ πρὸς ὁλοκλήρωσιν πραγματοποιήσεως τῶν ἐθνικῶν μας διεκδικήσεων. Εἶχε καταληφθῆ ἀπὸ τῆς πρώτης θυελλώδους ἐξορμήσεως τῆς 5 Ὀκτωβρίου 1912 ἡ Ἐλασσόνα (7–10–1912), εἶχεν ἐκπορθηθῆ ἀμέσως κατόπιν τὸ ὀχυρὸν τοῦ Σαρανταπόρου, μὲ ἀκαταμάχητον ἐπιθετικότητα τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ, εἶχε συντελεσθῆ ἡ κατάληψις τῶν Σερβίων (11–10), τῆς Κοζάνης (13–10), τῆς Βεροίας (16–10), τῶν Γιαννιτσῶν (19 πρὸς 20–10), τῆς Θεσσαλονίκης (26–28/10–1912) καὶ μέχρις ἀρχῶν τοῦ Νοεμβρίου ἰδίου ἔτους εἶχε καταληφθῆ μὲ ραγδαίαν προέλασιν ὁλόκληρος ἡ Δυτικὴ Μακεδονία μέχρι Φλωρίνης. Ἐν συνεχείᾳ εἶχαν διεξαχθῆ αἱ τελευταῖαι ἐπιχειρήσεις, αἱ ὁποῖαι κατέληξαν εἰς τὴν κατάληψιν τῆς Καστοριᾶς καὶ ἐτερματίσθη ὁριστικῶς ὁ προορισμὸς τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ εἰς τὴν Μακεδονίαν, τὸν χῶρον ὅπου ἐδόξασε καὶ ἐπότισε διὰ τοῦ αἵματός του ὁ πρωτοπόρος τῶν μαχητῶν μας Παῦλος Μελᾶς καὶ ἐλάμπρυνεν ὁ ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ τότε διαδόχου Κωνσταντίνου ἑλληνικὸς στρατὸς διὰ κεραυνοβόλου ἐπιθέσεως δύο περίπου μηνῶν. Μετὰ σύντομον ἀνάπαυλαν καὶ ἀφοῦ ἐνισχύθη περὶ τὰ τέλη 1912 ἡ στρατιὰ Ἠπείρου, ἠνοίχθη τὸ μέτωπον τοῦτο καὶ αἱ ἀρχαὶ τοῦ 1913 ἔφεραν τὸν νικηφόρον στρατόν μας πρὸ τῶν ὀχυρῶν τῶν Ἰωαννίνων.

Αἱ ἐθνικαί μας διεκδικήσεις ἐλάμβαναν οὕτω σάρκα καὶ ὀστᾶ καὶ οἱ πόθοι τόσον τοῦ ὑποδούλου ὅσον καὶ τοῦ ἐλευθέρου ἑλληνισμοῦ ἐπραγματοποιοῦντο. Τὰ Ἰωάννινα, τὸ προπύργιον τοῦ ἑλληνισμοῦ εἰς τὴν Ἤπειρον, ὀχυρωμένον τὰ μέγιστα φυσικῶς, ἀλλὰ καὶ τεχνικῶς ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ, θὰ ὑπέκυπταν ἐντὸς ὀλίγου καὶ θὰ διηνοίγετο ἡ ὁδὸς τοῦ Γένους πρὸς χώρους ἀκραιφνῶς ἑλληνικούς, πρὸς χώρους εἰς τοὺς ὁποίους πεντακοσίων περίπου ἐτῶν δουλεία οὐδὲν εἶχε κατορθώσει παρὰ νὰ ἀνθῆ καὶ βλαστάνη τὸ πνεῦμα τῆς ἐλευθερίας καὶ ἐνσωματώσεως μετὰ τῆς μεγάλης μητρὸς Ἑλλάδος.

***

Ἔχουν πολλὰ περισωθῆ ἀπὸ τὴν ἱστορίαν περὶ τῶν λαμπρῶν ἐκείνων ἐπιχειρήσεων τοῦ στρατοῦ μας εἰς τὴν Ἤπειρον, περὶ τοῦ φρονήματος τῶν μαχομένων τέκνων τῆς πατρίδος καὶ ἰδίως περὶ τὴν μεγάλην ἀπόφασιν τῆς θυσίας τῶν ἀξιωματικῶν καὶ ἀνδρῶν προκειμένου νὰ ἐκπορθηθοῦν τὰ ὀχυρὰ καὶ καταληφθῆ ἡ πρωτεύουσα τῆς Ἠπείρου. Τὸ τελευταῖον τοῦτο, ἤτοι ἡ ἀπόφασις τῆς θυσίας καὶ ἡ βεβαία ἐκ ταύτης αἱματοχυσία ἀπροσδιορίστου βαθμοῦ, ἠνάγκασε τὸν ἀρχιστράτηγον διάδοχον Κωνσταντῖνον νὰ ἐπιδιώξη, διὰ συνεννοήσεων μετὰ τοῦ ἐχθροῦ, τὴν παράδοσιν τῶν Ἰωαννίνων καὶ τῶν πέριξ ὀχυρῶν, ἀφοῦ ἡ ἐπικειμένη ἀνθρωποθυσία ἑκατέρωθεν οὐδὲν θὰ προσέθετεν εἰς τὴν μοιραίαν πτῶσιν τῶν Ἰωαννίνων καὶ τὴν τελικὴν νίκην τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ. Ἐκ τῶν σκέψεων τούτων ὁρμώμενος ὁ ἔνδοξος στρατηλάτης τῶν Βαλκανικῶν πολέμων ἀπηύθυνεν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν ἀρχη-

γὸν τοῦ ἀντιπάλου στρατοῦ Ἐσσὰτ πασσᾶν πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς μεγάλης ἐπιθέσεως. Διὰ τῆς ἐπιστολῆς καθίστα γνωστὴν εἰς αὐτὸν τὴν ἀπόφασιν ὁλοκλήρου τοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ ὑπέσχετο ὅτι ἐὰν παραδοθῇ ἡ πόλις πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἀποφασιστικῆς ἐφόδου, θὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὰ τουρκικὰ στρατεύματα νὰ ἐξέλθουν αὐτῆς ἄνευ κυρώσεων καὶ μὲ ὅλον τὸν ὁπλισμόν των καὶ ἐφόδιά των. «Παρὰ τὴν ἀνδρείαν τοῦ στρατοῦ τῆς ὑμετέρας ἐξοχότητος», κατέληγεν ὁ ἀρχιστράτηγος καὶ μετέπειτα βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν ἀπὸ 17 Ἰανουαρίου 1913 ἐπιστολήν του, «οὗτος εἶναι προωρισμένος ἀναποφεύκτως διὰ τὴν καταστροφὴν ἢ τὴν παράδοσιν. Ἔχω τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἀκλόνητον θέλησιν νὰ καταλάβω τὴν πόλιν». Ἦτο δὲ πράγματι ἀνδρεῖος ὁ στρατὸς τῶν Τούρκων τῆς Ἠπείρου—ὅπως καὶ ὁ ἄλλος στρατὸς τῶν Ὀθωμανῶν εἰς τὴν Μακεδονίαν ἄλλωστε—διότι αἱ ἀπώλειαι τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ εἰς τὰ ἄκρως ὀχυρὰ πέριξ τῶν Ἰωαννίνων σημεῖα ἦσαν τῷ ὄντι δυσανάλογοι πρὸς τὸν ὅλον ἀριθμὸν τοῦ στρατεύματος.

Εἰς τὴν ἱπποτικὴν ἐπιστολὴν τοῦ διαδόχου–στρατηλάτου ὁ Ἐσσὰτ πασσᾶς ἀπήντησεν διὰ παρομοίας καὶ ἐξ ἴσου ἱπποτικῆς ἐπιστολῆς, διὰ τῆς ὁποίας καθίστα γνωστὴν τὴν ἀπόφασιν θυσίας τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ καὶ ἀπέρριπτε τὴν πρότασιν περὶ παραδόσεως τῆς πόλεως. «Εἶμαι εὐγνώμων», κατέληγεν ὁ Ἐσσὰτ πασσᾶς, «εἰς τὴν ὑμετέραν βασιλικὴν ὑψηλότητα διὰ τὴν πεποίθησιν ἣν ἔχει εἰς τὸν στρατόν μου, ὅστις θὰ κάμῃ τὸ καθῆκον του, θυσιαζόμενος μέχρι τελευταίου ἀνδρὸς καὶ ἀμυνόμενος μέχρι τελευταίου φυσιγγίου διὰ νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν στρατιωτικὴν τιμὴν καὶ δόξαν του!!...».

Ἡ ἀπρόβλεπτος καὶ ἀνταξία μόνον Ἑλλήνων μηχητῶν ἀπάντησις αὕτη τοῦ Τούρκου ἀρχηγοῦ, ἔκαμε τοὺς Ἕλληνας νὰ σκεφθοῦν ὅτι διὰ πρώτην ἴσως φορὰν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Α′ Βαλκανικοῦ πολέμου θὰ εἶχαν νὰ ἀντιμετωπίσουν ἐχθρὸν τόσον γενναῖον καὶ ἀποφασισμένον διὰ τὴν τιμὴν τῶν ὅπλων. Οὕτω, μὲ πλήρη συναίσθησιν τῆς μεγάλης ἀποστολῆς των, ἤρχισαν ἐντὸς ὀλίγου τὴν τιτανομαχίαν τῆς Ἠπείρου. Πολυήμεροι καὶ πολύνεκροι μάχαι διεξήχθησαν μὲ ἄφθαστον ἡρωϊσμὸν καὶ αὐταπάρνησιν, ἕως ὅτου ἡ δόξα ἐστεφάνωσε τοὺς ἥρωας διὰ τῆς φονικωτάτης ἐκπορθήσεως τοῦ Μπιζανίου τὴν 20ην Φεβρουαρίου, φύσει ὀχυρωτάτου προπυργίου νοτίως τῶν Ἰωαννίνων. Τὴν ἐκπόρθησιν ταύτην τοῦ Μπιζανίου διεδέχθη ἡ πρὸ τῶν πυλῶν τῶν Ἰωαννίνων ἐμφάνισις τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ καὶ ἡ ἐν σπουδῇ ἐνέργεια τοῦ Τούρκου ἀρχηγοῦ τοῦ συγκροτήματος Ἠπείρου, ὅπως πάσῃ θυσίᾳ, ἐπιτευχθῇ ἀνακωχὴ μετὰ τῶν Ἑλλήνων. Ἠναγκάσθη ἐκ τούτου ὁ Ἐσσὰτ ὅπως ἀκολουθήσῃ τὴν διὰ τῆς ἐπιστολῆς πρότασιν τοῦ ἀρχιστρατήγου Κωνσταντίνου καὶ ἐπιζητήσῃ συνθηκολόγησιν, ἔστω καὶ ἄνευ ὅρων. Πράγματι, πρὸ τῆς βεβαίας ἀποδεκατίσεως τοῦ τουρκικοῦ στρατεύματος, ἦλθεν εἰς συνεννόησιν μετὰ τοῦ μητροπολίτου Γερβασίου καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς νυκτὸς πρὸς τὴν 21ην Φεβρουαρίου ἀπέστειλε ἐπιστολὴν πρὸς τὸ Γενικὸν Στρατηγεῖον τῶν Ἑλλήνων, διὰ τῆς ὁποίας ἔκαμνε γνωστὸν ὅτι ὁ τουρκικὸς στρατὸς παραδίδεται ἄνευ ὅρων. Καὶ τὴν αὐγὴν τῆς 21ης Φεβρουαρίου, ὅτε ὁ ἑλληνικὸς στρατὸς εἰσῆλθε μὲ ὅλον του τὸν ὄγκον εἰς τὸ Μπιζάνι, χίλιοι ἀξιωματικοὶ καὶ 32.000 ἄνδρες μετὰ 108 πυροβόλων παρεδόθησαν αἰχμάλωτοι εἰς τοὺς νικητάς.

Ὑπὸ αὐτὰς τὰς συνθήκας ὁ νικηφόρος ἑλληνικὸς στρατὸς εἰσῆλθεν εἰς τὰ Ἰωάννινα τὴν πρωΐαν τῆς 22ας Φεβρουαρίου 1913. Ὁ θρίαμβος τοῦ στρατηλάτου Κωνσταντίνου καὶ τῶν ἡρωϊκῶν τέκνων τῆς Ἑλλάδος εἶχε συντελεσθῆ. Εἰς τὰ πρόθυρα τῆς μαρτυρικῆς ἠπειρωτικῆς πρωτευούσης ὑπεδέχθησαν τὸν νικητὴν στρατηλάτην, τὸν ὑπασπιστήν του πρίγκηπα Γεώργιον καὶ μετέπειτα βασιλέα τῶν Ἑλλήνων, τὸ ἐπιτελεῖον του καὶ τὸ ἡρωϊκὸν στράτευμα, ὁ μητροπολίτης Ἰωαννίνων Γερβάσιος μετὰ τοῦ κλήρου, οἱ πρόξενοι τῶν Μεγάλων Δυνάμεων καὶ ὁ Τοῦρκος στρατιωτικὸς διοικητὴς τῆς πόλεως. Ἐν μέσῳ φρενίτιδος ἐνθουσιασμοῦ τῶν κατοίκων

τῆς πόλεως καὶ τοῦ νικηφόρου στρατοῦ, ἐν μέσω κωδωνοκρουσιῶν ἀπὸ τῶν χριστιανικῶν ἐκκλησιῶν, ἐπευφημιῶν, ζητωκραυγῶν καὶ ἀσπασμῶν μὲ τὸ νικηφόρον ἄγγελμα «Χριστὸς Ἀνέστη», αἱ κλεῖδες τῶν Ἰωαννίνων παρεδόθησαν εἰς τὸν ἀρχιστράτηγον Κωνσταντῖνον καὶ ὁ ἑλληνισμὸς ἑώρτασε μίαν τῶν σπουδαιοτέρων νικῶν του.

***

Τὴν κατάληψιν τῶν Ἰωαννίνων ἐπηκολούθησεν ἡ νικηφόρος προέλασις τοῦ στρατοῦ μας ἐπὶ ὁλοκλήρου τῆς ἑλληνικῆς Ἠπείρου. Χωρὶς πολλὴν αἱματοχυσίαν, ὁ ἡττημένος ἐχθρὸς ὑπεχώρησε πανικόβλητος πλέον καὶ αἱ νῖκαι διεδέχθησαν ἡ μία τὴν ἄλλην. Κατελήφθησαν ἐντὸς ὀλίγου ἡ Παραμυθιά, ἡ Πάργα, οἱ Φιλιάτες καὶ τὸ Ἀργυρόκαστρον. Εἰς ὀλίγον προσέτι διάστημα καὶ παρὰ τὴν λυσσώδη ἀντίστασιν τῶν Τούρκων ἐπὶ τοῦ ὄρους Μοράβα καὶ παρὰ τὴν Βιγλίτσαν, κατελήφθη ὁλόκληρος ἡ Βόρειος Ἤπειρος μὲ τὰς πόλεις Χειμάρραν, Τεπελένι, Πρεμετήν, Λεσκοβίκιον, Κολωνίαν καὶ Κορυτσάν, ἤτοι χῶροι ἀκραιφνῶς ἑλληνικοί, εἰς τοὺς ὁποίους οἱ προελαύνοντες ἀξιωματικοὶ καὶ στρατιῶται εὗρισκαν τὰς πλέον χαρακτηριστικὰς ἐκδηλώσεις ἑνὸς ἐνθουσιώδους καὶ σταθεροῦ ἑλληνικοῦ ἐθνισμοῦ. Ἔκλειεν οὕτως ὁ πρῶτος κύκλος τῶν Βαλκανικῶν πολέμων κατὰ τῶν Τούρκων, πρῶτον εἰς τὴν Μακεδονίαν καὶ ἐν συνεχείᾳ εἰς τὴν Ἤπειρον, διὰ τῆς πλήρους συντριβῆς τῶν ἐχθρικῶν δυνάμεων, ποὺ ἀντετάχθησαν εἰς τὸν ὑπὸ τὸν ἔνδοξον στρατηλάτην Κωνσταντῖνον νικηφόρον στρατὸν τῆς Ἑλλάδος. Καὶ ἐκ παραλλήλου ὁ ἑλληνικὸς στόλος ἐξησφάλιζε τὴν κυριαρχίαν ἐπὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, διακόπτων πλήρως τὰς ἐπικοινωνίας μεταξὺ Μικρᾶς Ἀσίας καὶ Εὐρωπαϊκῆς Τουρκίας.

Διὰ τῆς καταλήψεως τῶν Ἰωαννίνων καὶ ἐντὸς ἐλαχίστου χρόνου ἀπάσης τῆς ἑλληνικωτάτης Ἠπείρου, ἐπερατοῦτο ὁ πρῶτος Βαλκανικὸς πόλεμος, μία πεντάμηνος σχεδὸν κατὰ ξηρὰν καὶ θάλασσαν ἐπικὴ ἀναμέτρησις τῆς ἑλληνικῆς Ἰδέας κατὰ τῆς ἀσιατικῆς πλημμυρίδος. Αἱ ἐθνικαί μας διεκδικήσεις ἔβαιναν πρὸς τὴν ὁλοκλήρωσίν των καὶ ἡ ἐφιαλτικὴ ἀνάμνησις τῆς ἀποτυχίας τοῦ 1897 ἐξηλείφετο, ὁ δὲ Ἑλληνισμὸς ἐξήρχετο ἀπὸ τὴν μεγάλην ἐξόρμησιν ἀκμαῖος, ὑπερήφανος καὶ ἕτοιμος νὰ ὑπερασπισθῇ τὰ ἐθνικὰ δίκαια, ἐὰν νέα ἀνάγκη παρουσιάζετο. Καὶ ἡ ἀνάγκη αὐτὴ παρουσιάσθη ἐνωρίτερον τοῦ ἀναμενομένου χρόνου, ἀφοῦ οἱ ἐκ περιστάσεως σύμμαχοι τοῦ πρώτου Βαλκανικοῦ πολέμου, οἱ Βούλγαροι, παρεσπόνδισαν καὶ ἤγειραν αὐθαιρέτους ἀξιώσεις ἐπὶ τῆς Θεσσαλονίκης καὶ ἄλλων ἑλληνικῶν πόλεων. Ἐπέπρωτο εἰς τὴν Ἑλλάδα νὰ ὁλοκληρώσῃ τὰς ἐπὶ τῆς Ἀνατολικῆς καὶ Βορείου Μακεδονίας ἐδαφικὰς διεκδικήσεις της διὰ τοῦ δευτέρου Βαλκανικοῦ πολέμου κατὰ τῶν Βουλγάρων.

Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὁποῖον ἄφησε πικροτάτας ἀναμνήσεις διὰ τὸν ἀπανταχοῦ ἑλληνισμὸν εἶναι ἡ καταφανὴς ἀδικία εἰς βάρος τῶν ἐθνικῶν μας διεκδικήσεων καὶ τῆς νικηφόρου προελάσεως τοῦ στρατοῦ μας ἐπὶ ὁλοκλήρου τῆς Βορείου Ἠπείρου. Ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὰς πανελληνίους ἑορτάς, τὸν ἐνθουσιασμὸν καὶ τὴν ἀγαλλίασιν διὰ τὴν κατάληψιν τῶν Ἰωαννίνων καὶ ἐν συνεχείᾳ ὁλοκλήρου τῆς ἑλληνικῆς Ἠπείρου, ἐτίθετο διὰ πρώτην φορὰν τὸ πρόβλημα τῆς Βορείου Ἠπείρου, ἕνα ζήτημα τὸ ὁποῖον ἐπρόκειτο νὰ ἀπασχολήσῃ ἔκτοτε τὸν ἑλληνισμὸν καὶ νὰ τὸν ἀπασχολῇ μέχρι πλήρους δικαιώσεώς του. Διότι ἰσχυραὶ πιέσεις ἀσκηθεῖσαι ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος τὴν ἠνάγκασαν νὰ μὴ κρατηθῇ ἡ Βόρειος Ἤπειρος, ἀλλὰ νὰ παραχωρηθῇ αὕτη εἰς τὸ ἐντὸς ὀλίγου δημιουργηθὲν διὰ πρώτην φορὰν κρατίδιον τῆς Ἀλβανίας, «διὰ τὸ ὁποῖον μάλιστα μερικοὶ ἐκ τῶν Εὐρωπαίων πολιτικῶν ἐβεβαίουν ὅτι θὰ ἠδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ ὡς βοηθὸς τῆς Ἑλλάδος ἐναντίον τοῦ ἀπειλητικοῦ Σλαυϊσμοῦ», ὅπως τονίζει ἐπιφανὴς ἱστορικὸς τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος. Τὸ ζήτημα τοῦτο τῆς ἑλληνικῆς Βορείου Ἠπείρου, ἤτοι ἑνὸς ἑτέρου στηρίγματος τῆς ἑλληνικῆς ἐθνικῆς ὑποστάσεως, ἀναμένει ἀπὸ πολλῶν δεκαετηρίδων τὴν λύσιν του καὶ θὰ τὴν ἀναμένῃ μέχρις πλήρους δικαιώσεώς του.

Χ. ΣΤΑΜΑΤΗΣ

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΣΤΗ ΜΗΤΕΡΑ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **ΙΩΑΝΝΟΥ ΡΑ·Ι·ΚΟΥ**



Κάθε χρόνο, τοῦτο τὸν μῆνα, αὐτὲς τὶς μέρες, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς γιορτῆς τῆς Ὑπαπαντῆς, μιὰ προσευχὴ στὴ Μητέρα εἶναι ἡ ἐπιτέλεση ἑνὸς ἐπιτακτικοῦ καθήκοντος, μιᾶς ἐσωτερικῆς ἐπιταγῆς. Λίγα λόγια, ἀφιερωμένα στὸ μεγάλο, δύσκολο καὶ θεῖο ἔργο της, σὰν ἐλάχιστο δεῖγμα τρανῆς εὐγνωμοσύνης. Λόγια ἁπλᾶ, γεμᾶτα ἀφοσίωση στὴ Μάννα, τὸ ἱερὸ αὐτὸ σύμβολο καὶ τὴ πηγὴ τῆς ζωῆς.

Γιὰ τὴ Μητέρα, ποὺ σὰν ἡρωίδα πάλαιψε κι' ἀγωνίσθηκε σκληρὰ γιὰ νὰ μᾶς μεγαλώση, ἂς εἶναι τοῦτες οἱ γραμμὲς προσφορὰ ταπεινή. Γιὰ τὴ Μάννα, ποὺ νέοι καὶ γέροι, στὶς πιὸ κρίσιμες τῆς ζωῆς των στιγμές, προσκαλοῦν κοντά τους, ζητώντας ἀπ' αὐτὴν τὸ γλυκό της χάδι, τὸ τρυφερό της χαμόγελο, τὸ στοργικό της φιλί.

Τὴ Μάννα ἀποζητάει τὸ μικρὸ παιδὶ κι' ὁ ξενητεμένος. Αὐτὴ φωνάζει κι' ὁ γέρος ποὺ χαροπαλεύει, ψιθυρίζοντας στὶς στερνές του ὧρες τὶς δυὸ γλυκόηχες συλλαβές, σὰν μικρὸ παιδάκι. Αὐτὴ καὶ τὸ παλληκάρι, πού, τραυματισμένο βαρειὰ στὴ φωτιὰ τῆς μάχης, νοιώθει τὶς δυνάμεις του νὰ τὸν ἐγκαταλείπουν. Αὐτὴ κάθε ἀνθρώπινη ὕπαρξη, σὲ χαρὰ καὶ λύπη, στὸ γέλιο καὶ στὸ δάκρυ, στὴν εὐτυχία καὶ τὴ δυστυχία. Τὴν προσκαλοῦμε νὰ γιάνη τὶς πληγές μας, νὰ χύση βάλσαμο παρηγοριᾶς στὰ τραυματισμένα μας φυλλοκάρδια, νὰ μᾶς νανουρίση γλυκὰ στὸ προσκέφαλο, ἐπαναλαμβάνοντας τὰ τόσο προσφιλῆ μας παραμύθια, ποὺ μᾶς ἔμαθε σὰν βρισκόμασταν στὴ κούνια.

Μητέρα! Γλυκειὰ κι' αἰθέρια σὺ ὕπαρξη. Σύμβολο ἱερὸ τοῦ κατάδικου καὶ τοῦ φονιᾶ ἀκόμη, ἀφανὴς ἡρωίδα ποὺ προσφέρεις τὴν ἀγάπη σου χωρὶς ὑπολογισμοὺς καὶ ἀνταλλάγματα, πόσες φορὲς δὲν σὲ πικράναμε καὶ πόσες ἄλλες δὲν ἔκλαψες γιὰ τὴν ἀγνωμοσύνη μας; Κι' ὅμως ἀνεξίκακη ὅπως εἶσαι, ποτὲ δὲν μᾶς ἀπαρνήθηκες, ὅσα κι' ἂν σοῦ κάναμε. Ἀπὸ τὴ μέρα ποὺ στὴν ἱερή σου γαστέρα ἄρχισες νὰ μᾶς φροντίζης, πρὶν δοῦμε ἀκόμη τοῦ ἥλιου τὸ φῶς, ὡς τὶς τελευταῖες τῆς ζωῆς σου στιγμές, ζῆς κι' ἀναπνέεις γιὰ μᾶς.

Μητέρα! Σὺ πού, φτωχιά, στερημένη καὶ παντέρημη χήρα κάποτε, ἀλωνίζεις τὴ ζήση, σηκώνεις σταυρὸ μαρτυρικὸ γιὰ νὰ δῆς τὰ σπλάχνα σου, τὰ παιδιά σου νὰ ζοῦν σὲ καλύτερη ἀπὸ σένα μοῖρα, μοιάζεις μὲ φωτεινὸ ἀστέρι. Ἡ παρουσία σου κάνει τὸ σπίτι ἀστραφτερό, γελαστὸ καὶ χαρούμενο, τὸ φτωχοκάλυβο τὸ μεταβάλλει σὲ παλάτι ἡ ἀπέραντη στοργὴ καὶ τρανὴ ἀγάπη σου. Σὰν μῦρο οἱ θύμησες τὶς σκέψεις μας κυκλώνουν, προφέροντας τ' ὄνομά σου.

Ὦ Μάννα ποὺ μᾶς γέννησες. Καθὼς τὰ χρόνια περνοῦν, ξαναγινόμαστε παιδιὰ καὶ ἀποζητᾶμε ν' ἀκουμπήσουμε τὸ κεφάλι μας στὰ ζεστά σου γόνατα, καὶ θέλουμε νὰ νοιώσουμε ξανὰ τὰ ροζιασμένα σου χέρια νὰ χαϊδεύουν τὰ μαλλιά μας, καθὼς θὰ πλάθουμε χίλια μύρια ὄνειρα τῆς ξελογιάστρας ζωῆς.

Μητέρα! Σὲ νοιώθουμε πάντα νὰ βρίσκεσαι κοντά μας. Στερημένη Μάννα, ποὺ ἀχάραγα ξυπνᾶς κι' ὁλημερὶς στριφογυρίζεις γιὰ νὰ δώσης στὰ παιδιά σου τὴ πνοὴ τῆς ζωῆς, τί λόγια τάχα εὐγνωμοσύνης μποροῦμε νὰ σοῦ ποῦμε;

Ἂς ἦταν νὰ μπορούσαμε νὰ κάνουμε τὴν ἀποστολή σου ἕνα χαρούμενο τραγούδι καὶ τῶν παιδιῶν σου τὶς μέρες ἕνα παράδεισο πάνω στὴ γῆ. Ἂς ἦταν νὰ μπορούσαμε νὰ σὲ κρατᾶμε νύχτα-μέρα ἀγκαλιὰ καὶ νὰ σὲ φιλοῦμε, καὶ νὰ χαϊδεύουμε τὰ

χιονισμένα σου μαλλιὰ καὶ τὶς ρυτίδες. Ἂς ἦταν νὰ μπορούσαμε νὰ κάνουμε τὴ ζωή σου γλυκόηχο παιᾶνα, περιβόλι ἀνθόσπαρτο. Ποτὲ δάκρυ λύπης νὰ μὴ κυλήση στὰ μάγουλά σου. Κι' ὅμως, ἂν ὅλα αὐτὰ δὲν μποροῦμε νὰ κάνουμε, σὲ λατρεύουμε καὶ πιστεύουμε πὼς εἶσαι γιὰ μᾶς ἡ ζωὴ ἡ ἴδια. Εἶσαι τὸ φῶς, ἡ ἀναπνοή, ἡ χαρὰ τῆς ζωῆς μας. Συγχώρεσέ μας ἂν κάποτε, ἐθελημένα ἢ ἀθέλητα, σὲ πικράναμε.

Μακρόθυμη, κράτησε τὴν ἀγκαλιά σου ἀνοιχτή. Θἄναι γιὰ μᾶς τὸ λιμάνι τῆς παρηγοριᾶς, πού, ὕστερα ἀπ' τὸ Θεό, θὰ μᾶς δέχεται μὲ πραγματικὴ ἀγάπη καὶ λαχτάρα. Νανούριζέ μας, ὅπως κάποτε, μὲ τῆς ἄμετρης ἀγάπης σου τὰ πλούσια τραγούδια. Ἐλπίδα φωτεινή, παρηγοριᾶς ἄγγελος, τῆς χαρᾶς Εὐαγγέλιο, γονατίζουμε μπροστά σου καὶ φιλοῦμε τὰ πόδια σου. Χωρὶς ἐσένα δὲν ὑπάρχει «οὔτε ἥρωας, οὔτε ποιητής».

Μ η τ έ ρ α ! Ὤ θεία ὕπαρξη. Γιὰ σένα αἰώνια τοῦ κόσμου οἱ ποιητὲς θὰ γράφουν τοὺς ὁμορφότερους στίχους. Τὸ δικό σου ὄνομα, τῶν ἀνθρώπων τὰ χείλη μὲ σεβασμὸ θὰ προφέρουν. Τὸ δικό σου ὄνομα θἄναι γιὰ μᾶς ἡ γλυκόηχη μελωδία πού αἰώνια θὰ μᾶς συντροφεύη. Εἶσαι καὶ θὰ μείνης γιὰ πάντα τῆς ζωῆς μας τὸ πιὸ μαγευτικὸ τραγούδι, τὸ στερνὸ καταφύγιο τῆς πονεμένης μας καρδιᾶς.

ΠΡΟΣ
ΤΗΝ Α.Β.Υ. ΔΙΑΔΟΧΟΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΝ

Στὸν λαμπρὸν Διάδοχόν μας
τὸ λεβέντη Κωνσταντῖνο
ἀπ' τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου
μιὰ εὐχὴ καὶ ἐγὼ τοῦ δίνω.

Στοὺς 'Αρραβῶνας πού ἔκανε
νὰ ζήση εὐτυχισμένος
νὰ εἶναι πάντα ἱκανὸς
καὶ πάντα δοξασμένος.

Στὴν ἐκλεκτὴ Πριγκήπισσα
τὴν Ἄννα τὴν Μαρία
ἂς εἶναι ὁ ἀρραβώνας της
γεμᾶτος εὐτυχία.

Στὸν Βασιλιά μας τὸν καλὸ
καὶ στὴν Βασίλισσά μας
εὔχομαι ἀρραβῶνας γρήγορα
καὶ στὴν Πριγκήπισσά μας

Σ. ΠΟΛΙΤΗΣ
'Αστυφύλαξ



Τοῦ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ **"Χ"**

Ἡ καθιέρωσις τῶν στηλῶν τούτων ἀπὸ τοῦ παρόντος τεύχους ἀποσκοπεῖ στὸ νὰ μὴ διαφεύγουν τῆς προσοχῆς τῶν ἀστυνομικῶν ὡρισμένα ἀπὸ τὰ γεγονότα ἐκεῖνα τοῦ δεκαπενθημέρου διὰ τὰ ὁποῖα δὲν δύνανται νὰ ἀφιερωθοῦν εἰδικαὶ μελέται. Μεταξὺ εὐθύμου καὶ σοβαροῦ θὰ παρελαύνουν ἀπὸ τὰ «Ἀστυνομικὰ Εἰκοσιτετράωρα» ὅσα ἐπίκαιρα γεγονότα ἠμποροῦν νὰ μᾶς χρησιμεύσουν ὡς ἐνδεικτικὰ τῆς δράσεως συγχρόνων ἐγκληματιῶν καὶ ὡς κάποια ἔνδειξις τῆς νοοτροπίας μιᾶς συγχρόνου κοινωνίας. Αὐτὰ φυσικὰ σὲ ἐλάχιστη κλίμακα ἀπὸ τὰς ἑκατοντάδας σοβαρῶν καὶ ἀξιομνημονεύτων καταστάσεων, ποὺ ὁ ἀστυνομικὸς μόχθος καθημερινῶς ἐγγράφει εἰς τὸ ἐνεργητικόν του.

Ἕνας νεαρὸς μὲ τὴν κιθάρα του στὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου, δὲν εἶναι σπάνιο φαινόμενο καὶ σήμερα ἀκόμη. Ὁ ρομαντισμὸς ἐξακολουθεῖ βλέπετε στὴν πεζότητα τῆς ἐποχῆς μας νὰ ἔχη τὰ... θύματά του. Δικαίωμα λοιπὸν εἶναι τοῦ κάθε νεαροῦ νὰ παίρνη τὴν κιθάρα του καὶ νὰ τραγουδᾷ στὸ σεληνόφως ἢ στὴν κατάμαυρη νυχτιά, φτάνει νὰ μὴ ἀφαιρεῖ τὴν ἡσυχία τῶν ἄλλων καὶ βάζει σὲ μπελάδες καὶ τὴν Ἀστυνομία...

Τώρα, ἂν αὐτὸς ὁ μουσοτραφὴς νεαρὸς εἶναι μέλος μιᾶς ἐπικινδύνου συμμορίας, τῆς «Ἐξαδακτύλου Ἀράχνης» ὅπως ἀποκαλύφθηκε, αὐτὸ εἶναι μιὰ ἄλλη ἱστορία. Μιὰ ἱστορία ὄχι πικάντικη, ἀφοῦ ἡ περιβόητος «Ἐξαδάκτυλος Ἀράχνη»—προϊστορικὸν τέρας βεβαίως διότι ἡ ἀράχνη ποὺ ὅλοι γνωρίζουμε διαθέτει μόνον τέσσαρα πόδια—ἔχει στὸ ἐνεργητικόν της 115 κλοπὲς καὶ διαρρήξεις, ἔχει σφραγῖδα μὲ τὴν ἐπωνυμία της καὶ ἄλλη σφραγῖδα μὲ τὴν φράση «κανεὶς δὲν ξεφεύγει». Μιὰ ἄλλη ἱστορία ἐπίσης εἶναι τὸ ὅτι οἱ ἕξη νεαροὶ τῆς σπείρας ἔκλεπταν μόνον μοτοσυκλέττες, γιὰ νὰ μεταφέρωνται οἱ ἴδιοι στὸν χῶρο τῆς δράσεως καὶ νὰ μεταφέρουν καὶ τὴν λεία τους. Ποτὲ αὐτοκίνητο, γιατὶ ἕξη λαϊκώτατοι νέοι μέσα σὲ Ι.Χ. ἢ ὁποιοδήποτε ἄλλο ὄχημα πλὴν μοτοσυκλέττας θὰ κινοῦσαν εὔκολα τὶς ἀστυνομικὲς ὑποψίες. Ποτὲ κλοπὴ ἢ διάρρηξη σὲ σημεῖο πλησίον τῆς κλοπῆς τῆς μοτοσυκλέττας, ἀλλὰ κλοπὴ τῆς μοτοσυκλέττας στὴ Νέα Σμύρνη καὶ διάρρηξη στὸ Μεταξουργεῖο λ.χ. Καὶ πρὸ παντὸς ποτέ... τὴν Κυριακὴ ἢ Σαββατόβραδο, διότι τότε ««ἐργάζεται ὁ πολὺς κόσμος», ὅπως ἀναιδέστατα ἐδήλωσαν. Ἀλλὰ καὶ διότι τὰ Σαββατοκύριακα ἦταν ἡμέρες διασκεδάσεως τῆς σπείρας στὰ «νάϊτ - κλάμπ» Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ περιχώρων...

***

Ἀντίθετοι ἀκριβῶς ἀπὸ τοὺς πρώτους οἱ ἄλλοι νέοι διαρρῆκτες. Ἐκεῖνοι δὲν εἶχαν «συγκροτηθῆ» σὲ σπεῖρες καὶ συμμορίες, δὲν διέθεταν τρομακτικὲς καὶ φρικαλέες σφραγίδες, δὲν ἔκλεβαν μοτοσυκλέττες καὶ πρὸ παντὸς δὲν τηροῦσαν τὴν ἀργία τοῦ Σαββατοκύριακου. Νομοταγέστατοι καὶ ἐργατικώτατοι τὴν ἡμέρα, ἔβγαζαν τὸν ἐπιούσιο μὲ τὸν ἱδρῶτα τοῦ προσώπου των στὰ διάφορα ἐργοστάσια. «Ἡ νύχτα εἶναι τὸ βασίλειό μας» σκέφτονταν ὅπως ὅλοι σχεδὸν οἱ ἐγκληματίαι. Τὴν νύκτα λοιπὸν κλοπὲς καὶ διαρρήξεις «ἰδιωτικῶς», ποτὲ μὲ «συλλογικὴ ἐνέργεια». Καὶ τὴν

ἡμέρα δουλειὰ στὸ ἐργοστάσιο, ἐκδρομὴ ἢ κινηματογράφο τὶς ἀργίες, ἀθῶες γενικῶς διασκεδάσεις. Ὅλα αὐτὰ γιὰ νὰ κουρασθῇ πολὺ ἡ 'Αστυνομία μέχρις ὅτου τεθῇ τέρμα στὴν τόση ἐργατικότητα, στὶς «ὑπερωρίες» καὶ στὴν «νυκτερινὴ ἐργασία» αὐτῶν τῶν ρηξικέλευθρων νεαρῶν.

***

Μὴ ἀδικοῦμε ὅμως καὶ τοὺς γέρους. Ἦταν καὶ αὐτοὶ νέοι σὰν τοὺς ἄλλους τῆς ἐποχῆς των καὶ «ἐγήρασαν εὐδοκίμως» στὸ εὐγενὲς ἐπάγγελμα τῆς ἀφαιρέσεως βαρῶν ἐκ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος ἢ μᾶλλον ἐκ τῆς ἀνθρωπίνης περιβολῆς. Πόσα πορτοφόλια—εὐγενῶς «λάχανα»—πόσα ὡρολόγια, πόσες γυναικεῖες τσάντες ἀπήλλαξαν τοὺς «φέροντας» ἀπὸ τὸ βαρὺ φορτίον των καὶ τοὺς ἔστειλαν ἀνάλαφρους σὰν πούπουλο στὸ σπίτι των. Μπορεῖ βεβαίως νὰ τοὺς ἔστειλαν καὶ μὲ τὰ πόδια μερικὲς φορὲς ἀπὸ τέρματος 'Αμπελοκήπων στὰ Πατήσια καὶ τανάπαλιν, ἀλλὰ πάντοτε μὲ περισσὴν εὐγένειαν ἐνεργείας. Χωρὶς κἂν ὄχι νὰ ἐνοχληθοῦν τὰ θύματα, ἀλλὰ οὔτε νὰ ἀντιληφθοῦν τὴν παρουσία τοῦ εὐγενεστάτου κυρίου καὶ «ἐξιδανικευμένης» ἐνεργείας ἐπὶ τῆς περιβολῆς των. Ὥσπου, χωρὶς καμμία σύνταξη, χωρὶς ἀσφαλίσεις σὲ ἀπομαχικὰ καὶ λοιπὰ ταμεῖα, εὑρέθηκαν στὰ χέρια μας πάλιν. Τοὺς ἐπρόδωσαν τὰ χέρια ποὺ ἔτρεμαν «λόγῳ τοῦ παρελήλυθότος χρόνου» ; Ἴσως. Διότι ὅταν αὐτὲς τὶς ἡμέρες ἀπετόλμησαν μιὰ νέα «ἐργασία» τους, ἔξω ἀπὸ τὸ ὀφθαλμιατρεῖον 'Αθηνῶν ὁ ἕνας καὶ στὸ γήπεδο τοῦ Παναθηναϊκοῦ ὁ ἄλλος, ἦταν 81 ἐτῶν ὁ Γ.Σ. καὶ 66 ὁ Α.Π.

***

Πολλὰ ἔχουν λεχθῇ γιὰ τὸν φεμινισμό, ἀλλὰ τὰ τελευταῖα κρούσματα ἄρχισαν νὰ ἐμβάλλουν σὲ σκοτεινὲς σκέψεις τοὺς ἄνδρες γιὰ τὴν ὑπόσταση τοῦ φύλου των. Παντοῦ τὸ «ἀσθενὲς φύλον» θαυματουργεῖ καὶ ἐπιβάλλεται, δηλητηριάζει, ἐκπαραθυρώνει, σκοτώνει μὲ τσεκούρι ἢ μαχαίρι ἢ ἠλεκτρικὸ σίδερο, ντύνεται ἀνδρικὰ καὶ κλέβει ἀπὸ οἰκοδομές, ἡγεῖται σπείρας διαρρηκτῶν, ἀλλὰ καὶ διευθύνει διαφθορεῖα καὶ πρὸ παντὸς ἐπιτίθεται κατὰ τῶν ἀστυνομικῶν. 'Ιδοὺ λοιπὸν ποὺ τρεῖς σησημασμένες μαστροποὶ συνελήφθησαν καὶ πάλι αὐτὲς τὶς ἡμέρες νὰ ἀσκοῦν τὸ «ὑψηλὸν» λειτούργημα σὲ πολυτελῆ διαμερίσματα τῶν ὁδῶν Γ' Σεπτεμβρίου καὶ Λεριγνύ, Λαζαράδων καὶ 'Ιθάκης. Ἡ Καίτη Μ. ἢ Παν. ἢ Κ. μόλις πρὸ διμήνου ἀποφυλακίσθηκε «ἐπὶ ἐγγυήσει» καὶ ἔτρεξε στὴ μεγάλη συνέχεια τοῦ ἔργου. Ἡ Εἰρήνη Μ. ἔχει τριάντα ἐτῶν σταδιοδρομία στὸ ἐπάγγελμα καὶ ἡ τρίτη, ἡ Γεωργία Μ. καὶ γνωστότερη ὡς «Ζέττα» ἔχει ἀδυναμία ἀπὸ πολλὰ χρόνια στὶς μαθήτριες. 'Ιδοὺ ἐπίσης ποὺ ἄλλη γυναίκα, νεαρὰ καὶ χαριτόβρυτος δεσποινίς, ἀκολουθώντας τὸ παράδειγμα τόσων ἄλλων νεαρῶν δεσποινίδων καὶ κυριῶν «ἐρράπισε» μὲ τὴν σειρά της αὐτὲς τὶς ἡμέρες ἀστυφύλακα τῆς Τροχαίας καὶ μάλιστα διὰ λογαριασμὸν τοῦ συνοδοῦ της. 'Εζήτησε, λέει, ὁ ἀστυφύλακας τὰ στοιχεῖα τοῦ ὁδηγοῦ, ἐπενέβη ἡ μεταφερομένη δεσποινὶς Β.Α. καὶ τοῦ εἶπε «δὲν ἔχεις δικαίωμα», ἐζήτησε ὁ ἀστυφύλαξ τὰ στοιχεῖα της καὶ ἐκείνη τοῦ τὰ ἔδωσε μὲ τὸν τρόπο ποὺ ἐθεώρησε καλύτερο. Καὶ μάλιστα μὲ χέρι γαντοφορεμένο.

***

Ἄλλες δεσποινίδες, δύο μόνον, μπῆκαν στὸ λεωφορεῖο τὴν ὥρα τοῦ μεσημεριάτικου συνωστισμοῦ. Εἶχαν ἕνα ἑκατοστάρικο κομμένο κατὰ τὸ ἓν πέμπτον καὶ σοφίστηκαν νὰ τὸ «ἐξαργυρώσουν» εἰς βάρος τοῦ εἰσπράκτορα. Ἔτσι νόμισαν τουλάχιστον. Ἔδωσαν λοιπὸν στὸν πολυταλανισμένο εἰσπράκτορα τὸ ἑκατοστάρικο, διπλωμένο κάπως, καὶ ἐκεῖνος ἀφοσιωμένος στὸ νὰ φωνάζῃ «προχωρῆστε κύριοι» ἔδωσε γρήγορα τὰ ρέστα στὶς δεσποινίδες. 'Εκεῖνες, παίρνοντας τὶς 96 δραχμὲς καὶ κάτι δεκάρες ἔφτασαν σπρώχνοντας στὴν μπροστινὴ πόρτα καὶ χαμηλόφωνα εἶπαν στὸν ὁδηγὸ νὰ τοὺς ἀνοίξῃ νὰ κατέβουν «γιατὶ πῆραν λάθος λεωφορεῖο». Ἦταν πολὺ ὄμορφες καὶ καλοντυμένες καὶ ὁ ὁδηγὸς φάνηκε «εὐγενής». Τοὺς ἄνοιξε λοιπὸν στοῦ Μακρυγιάννη — διαδρομὴ ἀπὸ τὸ Σύνταγμα, γιατὶ τὸ λεωφορεῖο ἦταν τοῦ Φαλήρου— καὶ οἱ χαριτωμένες δεσποινίδες ἔγιναν ἄφαντες. Ὅταν ὁ εἰσπράκτωρ ἀνεκάλυψε τὴν

«ἀπάτη», κοντὰ στὸν Ἅγιο Σώστη, ἦταν ἀργὰ πλέον. Ἄκουσε μόνον ἕνα «θυμόσοφο» ἐπιβάτη ποὺ τοῦ εἶπε λογικώτατα : «Ἂν δὲν παίρνατε τόσους ὄρθιους ἀπὸ τὴν ἀφετηρία, ὅπως λέει ὁ νόμος, καὶ ἂν ὁ ὁδηγὸς δὲν ἄνοιγε τόσο εὔκολα τὴν πόρτα καὶ σὲ μέρος ποὺ ἀπαγορεύεται, δὲν θὰ τὸ πάθαινες αὐτό».

***

Ἄλλες δεσποινίδες πάλι—θὰ συνεχίσω παρ' ὅλο ποὺ κινδυνεύω νὰ χαρακτηρισθῶ ὡς «μισογύνης»—σκέφθηκαν σοφὰ ὅτι οἱ διάφορες καταστάσεις καὶ τὰ γεγονότα δημιουργοῦν διάφορες εὐκαιρίες πρὸς δρᾶσιν. Ἡ τελευταῖα εὐκαιρία ἦλθε μὲ τὴν τελευταία φοβερὴ κακο - καιρία. Ντύθηκαν λοιπὸν ἀνάλογα —πρὸ παντὸς κομψὰ καὶ χωρὶς ἐκζήτηση—πῆραν ἀπὸ ἕνα μπλὸκ καὶ ἄρχισαν νὰ χτυπᾶνε τὶς πόρτες :

— Παρακαλῶ, ὅ,τι ἔχετε εὐχαρίστηση γιὰ τοὺς δύσμοιρους ποὺ ἀπεκλείσθησαν ἀπὸ τὰ χιόνια...

—Ἄ ! Γι' αὐτοὺς ποὺ τοὺς ρίχνουν τὰ ἀεροπλάνα, γι' αὐτοὺς ποὺ κινδυνεύουν οἱ καημένοι νὰ φαγωθοῦν ἀπὸ τοὺς λύκους !... Γιὰ σταθῆτε... Νά, πᾶρτε αὐτό... Τί νὰ γίνη ; Ὁ Θεὸς εἶναι μεγάλος κορίτσια μου...

Δεκάρικα, εἰκοσάρικα, τάλληρα, μπορεῖ καὶ δραχμές. Ὅ,τι εἶχε εὐχαρίστηση ὁ καθένας ἀφελής, ἀφοῦ μάλιστα ἔπαιρνε καὶ ἀπόδειξη ἀπὸ τὸ μπλὸκ τῶν κοριστιῶν.

Ὁ Θεὸς ὅμως εἶναι πράγματι μεγάλος καὶ πρὸ πάντος ἀγαπάει τὸν κλέφτη ἀλλὰ καὶ τὸν νοικοκύρη. Τὰ ἔφερε λοιπὸν ὥστε οἱ δεσποινίδες νὰ παρουσιασθοῦν μὲ φωτεινὸ χαμόγελο μπροστὰ σέ... «πυτζαμοφόρο» ἀστυνομικό, ὅταν χτύπησαν τὴν πόρτα του :

—Ὅ,τι ἔχετε εὐχαρίστηση γιὰ τὰ θύματα τῆς κακοκαιρίας. Γιὰ ἐκείνους ποὺ ἀποκλείσθηκαν ἀπὸ τὰ χιόνια, ποὺ τοὺς ρίχνουν τ' ἀεροπλάνα, ποὺ οἱ λύκοι...

Τοὺς ἔδωσε ἕνα δεκάρικο. Εἰδοποίησε ὅμως καὶ τὴν Ἄμεσο Δράση μὲ τρόπο καὶ σὲ λίγο ἄνοιξε σωστὸς μπελᾶς γιὰ τὸν ἀξιωματικὸ ὑπηρεσίας τοῦ οἰκείου Τμήματος...

***

Ἕνας «τετραπέρατος κύριος» μπῆκε σὲ κάποιο μπάρ. Ὁ καταστηματάρχης τὸν ἤξερε ὡς «κύριο καθηγητὴ» γιατὶ ἔτσι παρουσιάζετο καὶ πρὸ παντὸς εἶχε τρόπους καὶ ἐμφάνιση. Αὐτὴ τὴ φορὰ λοιπὸν «ὁ κ. καθηγητὴς», ποὺ κρατοῦσε ὅπως πάντοτε χαρτοφύλακα ὑπὸ μάλης, ἐζήτησε μὲ ἀφορμὴ τὸν τρομερὸ παγετὸ ἕνα ζεστὸ ποτῆρι νερό. Πρόθυμος ὁ καταστηματάρχης μπῆκε στὴν κουζίνα νὰ ἐξυπηρετήση τὸν εὐγενέστατο. Ὅταν γύρισε, ὁ φίλος μας εἶχε γίνει ἄφαντος μαζὶ μὲ τὸ περιεχόμενο τοῦ συρταριοῦ τοῦ καταστήματος. Κροῦσμα καὶ αὐτὸ ἀπὸ τὰ ἐλάχιστα, ποὺ δείχνει τὴν εὐπιστία τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ τὴν φοβερὴ ἱκανότητα τῶν ἀπατεώνων. Πότε, ἐπὶ τέλους, θὰ συνηθίσουν οἱ καταστηματάρχαι νὰ μὴ ἀφήνουν ξεκλείδωτα τὰ συρτάρια των, νὰ μὴ τρέχουν στὸ διπλανὸ τηλέφωνο πρὶν ἀσφαλίσουν τὸ κατάστημα, νὰ μὴ δίνουν πίστη στὸν πρῶτο τυχόντα γενικῶς ; Καὶ πότε ὅλοι οἱ ἄλλοι θὰ πάψουν νὰ πέφτουν θύματα τῶν διαφόρων «κουστουμάδων», τῶν δῆθεν εἰσπρακτόρων πάσης φύσεως, τῶν «ἀπεσταλμένων» ἀπὸ δῆθεν συγγενικὰ πρόσωπα, ἐκείνων ποὺ τοὺς ζητοῦν συνδρομὴ γιὰ ἀνύπαρκτα ἔντυπα, ἐκείνων ποὺ κάμνουν «φιλανθρωπικοὺς ἐράνους» κ.λ. κ.λ. κ.λ. ;

***

Ἀπὸ τὴν ξένη ἐγκληματικότητα τῶν τελευταίων ἡμερῶν ἀποδεικνύεται ὅτι :

** Οἱ Ἕλληνες λησταί, ἐν σχέσει μὲ τοὺς ἀλλοδαπούς, εἶναι... ἀνδρεῖοι ἀλλὰ δὲν ἔχουν καρδιά. Αὐτὸ τουλάχιστον μαρτυροῦν δύο γεγονότα.*

Τὸ πρῶτο : Μπῆκαν δύο φοβεροὶ λησταὶ στὸ πλούσιο διαμέρισμα βιομηχάνου, ἔβγαλαν τὰ περίστροφα καὶ καθήλωσαν τὸν βιομήχανο καὶ τὴ γυναίκα του. Ὕστερα ἄρχισε ὁ ἕνας νὰ ἀδειάζη συρτάρια καὶ νὰ γεμίζη τὸν σάκκο μὲ χρυσαφικά, πολλὰ τιμαλφῆ, πολλὰ χρήματα. Ξαφνικά, ἐκεῖνος ποὺ βαστοῦσε τὸ περίστροφο προτεταμένο στὰ στήθη τῶν θυμάτων, σωριάσθηκε στὸ πάτωμα. Λίγα δευτερόλεπτα καὶ τὸ παράδειγμα τοῦ πρώτου ἀκολούθησε ὁ δεύτερος, πέφτοντας κι' αὐτὸς στὸ πάτωμα. Εἶχαν πάθει καὶ οἱ δύο... συγκοπή !..

Τὸ δεύτερο: Μπῆκε ὁ ληστὴς Μὼλντεν Μπόουλς, 51 ἐτῶν, στὸ διαμέρισμα τοῦ ἰατροῦ Ντ. Μπράουν, ἐτῶν 81, σὲ κάποια μικρὴ πόλη τοῦ 'Ιλλινόϊς. 'Επρότεινε ὅπως ὅλοι οἱ καλοὶ ληστὲς τὸ περίστροφο στὸν δόκτορα καὶ ἄρχισε νὰ μαζεύῃ τὴ λεία του. 'Εντελῶς ξαφνικὰ σωριάσθηκε καὶ αὐτὸς στὸ πάτωμα! Εἶχε πάθει καρδιακὴ προσβολὴ κι' ἐκεῖνος καὶ παρὰ τὶς φιλότιμες προσπάθειες τοῦ θύματος γιατροῦ, ξεψύχισε ἐντὸς πέντε λεπτῶν...

** Θὰ συλληφθῇ ὁ μεγάλος σεξουαλικὸς ἐγκληματίας τῆς Βοστώνης, ποὺ σκότωσε ἀπὸ τὰ Χριστούγεννα ἕως τώρα ὀκτὼ γυναῖκες. Καὶ τοῦτο διότι ἀνεχώρησε ἀπὸ τὸ Δυτικὸ Βερολῖνο ἀεροπορικῶς αὐτὲς τὶς ἡμέρες ὁ χάρρο φὸμ οὔρσταμ διεθνοῦς καὶ καταπληκτικῆς φήμης ἀστυνομικός... σκύλος. Τὸν συνοδεύει ὁ ἐγκληματολόγος Χὰνς Ρέπεννινγκ καὶ ὑπὸ τὴν καθοδήγησή του ὁ δολοφόνος — σαδιστὴς θὰ ἀποκαλυφθῇ κάπου στὴν ἀμερικανικὴ μεγαλούπολη.*

** Ληστὲς σὰν ἐκεῖνον τὸν περιβόητο κακοῦργο τῆς Λατινικῆς 'Αμερικῆς, ποὺ ἐξοντώθηκε ἐπὶ τέλους, ἀφοῦ σὲ διάστημα τριῶν ἐτῶν ἐπραγματοποίησε περίπου 600 φόνους, δὲν ὑπῆρξαν ποτὲ στὴν 'Ελλάδα, ἀλλὰ οὔτε καὶ σὲ ἄλλη χώρα. Τὸ φρικιαστικὸ ρεκὸρ τὸ κατέχει σ' ὅλο τὸν κόσμο καὶ θὰ τὸ κατέχῃ πόντοτε τὸ ἀνθρωπόμορφο αὐτὸ τέρας ὅλων τῶν αἰώνων.*

** Ληστὲς ἐπίσης σὰν ἐκεῖνες τὶς δύο... γυναῖκες, ποὺ εἰσέβαλαν αὐτὲς τὶς ἡμέρες στὸ ὑποκατάστημα τοῦ Καρναβὲν τῆς 'Ενώσεως 'Ελβετικῶν Τραπεζῶν, ἡ μία ντυμένη 'Αμαζόνα καὶ ἡ ἄλλη «σκιέρ», ἐξήγαγε ἀστραπιαία περίστροφο ἡ μία καὶ αὐτόματο ἡ ἄλλη, καθήλωσαν τοὺς δύο ταμίες καὶ πῆραν ἀστραπιαίως δύο γεμάτα κιβώτια ἀπὸ τὸ ταμεῖο, ἔφυγαν δὲ ἀστρατιπαίως μὲ κλεμμένο «Πεζὼ 403», ὅπου τρίτος περίμενε μὲ τὴν μηχανὴ σὲ λειτουργία, δὲν ὑπάρχουν στὴν 'Ελλάδα. "Οταν ἄνοιξαν τὰ κιβώτια βρῆκαν μέσα ἑκατὸ χιλιάδες ἑλβετικὰ φράγκα. Καὶ ὅταν οἱ ταμίαι συνῆλθαν, κατάλαβαν ὅτι οἱ ληστὲς μόνον γυναικεῖα ἐνδύματα φοροῦσαν. Κατὰ τὰ ἄλλα...*

** 'Απατεῶνες σὰν τὸν ρηξικέλευθρο Παριζιάνο κ. Ζώρζ Φρανζέν, ἐτῶν 42, σπανίζουν στὸν κόσμο καὶ μόνον ὁ περιώνυμος «Παναγῆς» ἔχει κάποια θέση δίπλα τους. 'Εδημοσίευσε στὶς γαλλικὲς ἐφημερίδες: «Καμερούν: Ζητοῦνται 150 ὀργανωτικὰ στελέχη. Συμβόλαιον. "Εξοδα πληρωμένα διὰ τὸ ταξίδι. 'Εγγυήσεις ἀπαραίτητοι. Γράψατε κ.λ. κ.λ.π.» "Οσοι ἀπήντησαν ἔλαβαν φωτοτυπία «ἐπισήμου» ἐγγράφου, ὅπου ἐπιστοποιεῖτο ὅτι ὁ κ. Φρανζὲν εἶναι «γεωργικὸς ἐμπειρογνώμων καὶ εὐρωαφρικανὸς κτηματίας, ἐπιφορτισμένος μὲ τὴν συγκέντρωσιν τῶν καταλληλοτέρων στελεχῶν τῆς γαλλικῆς κοινωνίας δι' ἐπιχείρησιν εὐρείας ἐκτάσεως, συνισταμένης εἰς τὴν καλλιέργειαν «παπαίας» καὶ παραγωγὴν «παπαΐνης» εἰς τὴν ζούγκλαν τοῦ Καμερούν». Κάθε ἐνδιαφερόμενος ἔπρεπε νὰ ἀποστείλῃ τριακόσιες (μόνον!) δραχμὲς γιὰ νὰ λάβῃ κατατοπιστικὸν ἔγγραφον καὶ νὰ ἐγγραφῇ σὲ σειρὰ προτεραιότητος. "Εσπευσαν πολλὰ «κορόϊδα» νὰ στείλουν τὶς 300 δραχμές, καὶ τὰ ὁποῖα ἔλαβαν ἔντυπο μὲ τὸν τίτλο «Δασικαὶ καὶ βιομηχανικαὶ ἐκμεταλλεύσεις», ὅπου ἐδιάβαζαν μεταξὺ τῶν ἄλλων: «'Η παπαία εἶναι εὐλογία τῶν θεῶν. Οἱ ρίζες τρώγονται ὅπως τὰ καρότα, οἱ καρποὶ μαγειρεύονται καὶ εἶναι ἐξαίσιον ἔδεσμα, ὠμοὶ εἶναι πρώτης τάξεως ἐπιδόρπιον. Οἱ σπόροι τῶν ἀνθέων ἀντικαθιστοῦν τὸ νεροκάρδαμον καὶ εἶναι ἐξ ἴσου παρασιτοκτόνοι. 'Εὰν ἐπιθέσετε τὴν ἄνω ἐπιφάνειαν τῶν φύλλων ἐπάνω εἰς τὸ κρέας τὸ καθιστᾶτε τρυφερὸν ὡσὰν κοτόπουλον κ.λ. κ.λ. κ.λ.». 'Επέλεξε ὁ κ.Φρανζὲν ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν ὑποψηφίων μόνον 15 ὡς πρώτη ἀποστολή, ἔλαβε ἀπὸ τὸν καθένα ἄγαμο πέντε χιλιάδες γαλλικῶν φράγκων καὶ ἀπὸ τὸν καθένα ἔγγαμον — γιὰ τὰ οἰκογενειακὰ ἐπιδόματα—δέκα χιλιάδες ὡς ἐγγύηση καὶ τοὺς ἔστειλε στὸ Καμερούν. 'Εκεῖ τὸ θύματα ἀνεκάλυπταν τὴν πρωτοφανῆ ἀπάτη μὲ ἀνυπαρξία ὀργανισμοῦ «Δασικῶν καὶ βιομηχανικῶν ἐκμεταλλεύσεων», παπαίας καὶ παπαΐνης, καὶ διερωτῶντο ἐὰν τὸ ἑλληνικὸν «ἐδῶ παπᾶς... κ.λ.» εἶχε κάποια σχέση μὲ τὴν παπαία καὶ τὴν παπαΐνη, ὡς πρὸς τὴν ρίζα τουλάχιστον τῆς λέξεως...*

«Χ»

«...Τί νὰ γράψω;;;...»

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. **ΣΠ. ΠΗΛΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Ι. Ο ΕΠΙΛΟΓΟΣ

... Δειλινό...

... Ὁ ἥλιος χάνεται πίσω ἀπὸ τὸ ἀντικρινὸ βουνό... Μιὰ βροχὴ ἀπὸ σκιὲς ραντίζει τὴ γῆ... Ἡ φύση χλωμιάζει, καθὼς ἀργοπεθαίνει ἡ μέρα... Οἱ γκρίζες κουρτίνες τοῦ Οὐρανοῦ ξετυλίγονται ἀργὰ - ἀργά... Ἡ αὐλαία τῆς νύκτας πέφτει, τερματίζοντας τὴν ἀνθρώπινη δραστηριότητα... Τὰ φῶτα χάθηκαν... Ὁ σάλος τῆς πεζότητος ἐκόπασε... Νυχτώνει... Κι' εἶμαι μονάχος στὸ γραφειάκι μου, κυκλωμένος ἀπὸ τὴ γαλήνη αὐτῆς τῆς ταπεινῆς στιγμῆς...

... Δειλινό... Ὁ ἐπίλογος μιᾶς ἡμέρας... Ὁ ἐπίλογος μιᾶς χρονικῆς στιγμῆς μέσα στὸ χάος τῆς Αἰωνιότητος...

Ἐπίκαιρο εἶναι ἐτοῦτο τὸ θέμα, μιὰ καὶ τὸ σημερινό μου σημείωμα θὰ περιστραφῆ γύρω ἀπὸ τὸν ἐπίλογο...

Ἔτσι στέκω νὰ συνεχίσω τὴν κουβέντα μαζί σας, εὐγενικοί μου ἀναγνῶσται.. Μιὰ κουβέντα χρήσιμη, ποὺ τὴν ἀρχίσαμε πρὶν λίγους μῆνες, καθὼς βαλθήκαμε νὰ δώσουμε τὴν ἀπάντηση σ' ἕνα ἀγωνιῶδες ἐρώτημα ποὺ ἀδιάκοπα μπαίνει μπροστὰ σὲ κάθε πνευματικὸ ἄνθρωπο...

«... Τί νὰ γράψω ; ; ;...»

Κι' αὐτὸ τὸ ἐρώτημα γίνεται πιὸ τυραννικὸ κάθε φορὰ ποὺ νέοι ἄνθρωποι μπαίνουν στὴν κλειστὴ αἴθουσα τῶν ἐξετάσεων καὶ σκύβουν πάνω στὸ χαρτὶ γιὰ ν' ἀναπτύξουν τὶς ἰδέες τους στὸ θέμα ποὺ τοὺς δόθηκε... Τότε μιὰ ἀνησυχία τοὺς κυριεύει, μιὰ ἀγωνία τοὺς συνέχει, ἕνα «τρὰκ» τοὺς λυγίζει...

Μά, ἐμεῖς —μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ— τὰ ξεπεράσαμε ὅλα αὐτά... Σκεφθήκαμε, ἐρευνήσαμε, κρίναμε καὶ βγάλαμε τὰ συμπεράσματά μας, χωρὶς κανένα φόβο... Ἔτσι, κάναμε τὸ σχέδιό μας, ἐγράψαμε τὸν πρόλογό μας, ἀναπτύξαμε τὸ κυρίως θέμα μας καὶ τώρα βρισκόμαστε στὸν ἐπίλογο. Ἀφήσαμε, λοιπόν, γιὰ λίγο ἐπάνω στὸ θρανίο τὴν πέννα μας γιὰ νὰ ξεκουραστοῦμε καὶ νὰ σκεφθοῦμε, πρὶν ὁλοκληρώσουμε τὴν προσπάθειά μας...

Στὴ μικρὴ αὐτὴ διακοπή, τὴν ὀλιγόλεπτη ἐτούτη ἀνάπαυλα, ἂς σταθοῦμε νὰ κάνουμε θεωρητικὰ τὴ γνωριμία μας μὲ τὸν ἐπίλογο...

Τί εἶναι τάχα ὁ ἐπίλογος ;... Τὸ τελευταῖο ἴσως ἐμπόδιο στὸ δρόμο μας. Σύμφωνοι... Ἀλλά, ἂς τὸν καθορίσουμε πιὸ συγκεκριμένα.

Ἐπίλογος, κατ' ἀρχήν, εἶναι τὸ τελευταῖο μέρος τοῦ κειμένου, εἰς τὸ ὁποῖο ὁ ἐξεταζόμενος, ἀνακεφαλαιώνοντας ὅσα ἔγραψε, προσπαθεῖ νὰ ἐπιστήση τὴν προσοχὴ τοῦ ἀναγνώστου του πάνω στὰ κύρια σημεῖα τῆς ἐκθέσεώς του καὶ νὰ βγάλη ἕνα λογοτεχνικὸ συμπέρασμα, σχετικὸ μὲ τὸ θέμα του, ὥστε νὰ τὸν ἐντυπωσιάση.

Δύσκολη φαίνεται αὐτὴ ἡ δουλειά, ἐκ πρώτης ὄψεως. Μὲ δύο λόγια πρέπει νὰ ἐπαναλάβουμε ὅσα εἴπαμε, ἀλλὰ πιὸ τακτοποιημένα καὶ κάπως ποιητικά...

Ἀλλά, γιὰ σταθῆτε... Κάτι τέτοιο δὲν κάναμε πολὺ τακτικὰ μάλιστα καὶ στὸ Γυμνάσιο στὸ μάθημα τῶν Νεοελληνικῶν ; Θυμᾶσθε πῶς τὴ λέγαμε αὐτὴ τὴν ἐργασία ; Περίληψη τὴ λέγαμε καὶ νόημα... Εἴχαμε κι' ἕνα τετράδιο γι' αὐτό... «Τετράδιον περιλήψεων τοῦ μαθητοῦ...»

Ἔ ! ἀκριβῶς αὐτὴ ἡ «περίληψη» τῶν μαθητικῶν μας χρόνων εἶναι ὁ ἐπίλογος τῆς ἐκθέσεώς μας...

Καὶ τί κάναμε τότε ;... Παίρναμε ἕνα μάθημα, ἕνα κείμενο ἀπὸ τὰ Νεοελληνικά μας Ἀναγνώσματα, τὸ διαβάζαμε καλά, ἐμπαίναμε στὸ νόημά του, κι' ὕστερα γράφαμε, μὲ δύο λόγια, τὰ κύρια μέρη του... Δηλαδὴ τί θέλει νὰ μᾶς πῆ, τί διδάσκει ἢ τί μᾶς ἔκανε ἐμᾶς περισσότερη ἐντύπωση...

Αὐτὸ καλούμεθα νὰ κάνουμε καὶ τώρα... Νὰ βροῦμε τὰ κύρια μέρη τῆς ἐκθέσεώς μας, νὰ τὰ ὑπογραμμίσουμε καὶ νὰ τὰ παραθέσουμε περιληπτικὰ στὸ τέλος τοῦ κειμένου μας.

Ἂς ἔρθουμε τώρα στὸ δειλινὸ ποὺ τὸ παρομοιάσαμε σὰν ἐπίλογο τῆς μέρας. Πέστε ὅτι εἶναι νύκτα κι' ὅτι βρεθήκαμε σπίτι μας, φάγαμε καὶ πέσαμε νὰ κοιμηθοῦμε. Πρὶν μᾶς πάρη ὅμως ὁ ὕπνος κάνουμε μιὰ βιαστικὴ ἀναδρομὴ στὴ σημερινὴ μέρα. Ἕνα σωρὸ πράγματα εἴδαμε, ἀκούσαμε, μάθαμε, παρατηρήσαμε... Ὅλα αὐτὰ δὲν πρόκειται νὰ μᾶς ἀπασχολήσουν... βιαστικά, λίγο πρὶν μᾶς πάρη ὁ ὕπνος, θὰ ἔρθουν στὴ θύμησή μας ὅσα μᾶς ἔκαναν μεγαλύτερη ἐντύπωση, ὅσα ἔπαιξαν κάποιο μεγαλύτερο ρόλο στὴ ζωή μας, ὅσα μᾶς συγκίνησαν ἢ μᾶς ἐντυπωσίασαν. Αὐτὸς εἶναι ὁ ἐπίλογός μας.

Ἀπὸ τὶς δύο ἢ τρεῖς δηλαδή, σελίδες τῆς ἐκθέσεώς μας θὰ διαλέξουμε μονάχα δέκα - δεκαπέντε λέξεις καὶ θὰ τὶς τοποθετήσουμε ὅμορφα ὥστε νὰ δέσουμε ὅλα μας τὰ ἐπιχειρήματα μὲ τὴν κεντρικὴ ἰδέα τοῦ θέματός μας.

Μὲ τὶς τελευταῖες ἐτοῦτες φράσεις μας θὰ ἐπισφραγίσουμε τὴν προσπάθειά μας, θὰ βγάλουμε τὰ συμπεράσματά μας, καὶ θὰ προτρέψουμε ἢ θὰ ἀποτρέψουμε ἀναλόγως τὸν ἀναγνώστη μας πρὸς μία κατεύθυνση.

Ἐκτὸς ὅμως ἀπ' αὐτό, μὲ τὸν ἐπίλογο ἀποχαιρετοῦμε τὸν ἀναγνώστη μας καὶ ἐπιχειροῦμε νὰ τὸν κάνουμε νὰ μᾶς θυμᾶται πάντα. Γι' αὐτὸ ὁ ἐπίλογος πρέπει νὰ εἶναι τὸ πιὸ ὡραῖο, τὸ πιὸ κομψὸ μέρος τοῦ κειμένου μας.

Εἶναι καθαρὰ καλλιτεχνικὸ μέρος τῆς ἐκθέσεως ὁ ἐπίλογος καὶ πρέπει νὰ εἶναι ὁμορφοστολισμένος καὶ ἄψογα διατυπωμένος.

Ἐδῶ δὲν χρειάζεται ἀνάπτυξη. Λίγα λόγια, ὅσα λιγώτερα μποροῦμε, ἐλάχιστα. Ἀλλὰ αὐτὰ τὰ λίγα λόγια πρέπει νὰ διακρίνωνται γιὰ τὴ σαφήνεια καὶ τὴ ζωηρότητά τους.

Νὰ προκαλοῦν ἐνθουσιασμὸ καὶ θαυμασμὸ μαζί. Νὰ συναρπάζουν.

«Οἱ τελευταῖες ἐντυπώσεις διώχνουν τὶς πρῶτες», λέγει ἕνα λαϊκὸ γνωμικό. Κι' αὐτὸ εἶναι μιὰ μεγάλη ἀλήθεια, ποὺ πρέπει νὰ τὴν ἔχουν ὑπ' ὄψιν τους ὅλοι οἱ διαγωνιζόμενοι.

Κι' οἱ τελευταῖες αὐτὲς ἐντυπώσεις πρέπει νὰ εἶναι ἰδιαιτέρως εὐχάριστες.

Πρέπει νὰ ἔχουν αἴσθημα, καρδιά, αἰσιοδοξία, χαρούμενη πνοή, ὥστε ἐκεῖνος ποὺ θὰ διαβάση τὸ γραπτό μας νὰ ἐνθουσιασθῆ καὶ νὰ παρασυρθῆ πρὸς τὸ μέρος μας.

Ὅσο καλὴ κι' ἂν εἶναι ἡ ἔκθεσή μας, ἂν τὴν κλείσουμε μ' ἕνα ἄσχημο ἐπίλογο θὰ ἔχουμε ἀποτύχει. Γι' αὐτὸ εἶναι ἀνάγκη νὰ βάλουμε ὅλες μας τὶς δυνάμεις μας στὸ τέλος, ὥστε γὰ κερδίσουμε τὴ μάχη, ἀπαράλλακτα ὅπως ὁ κουρασμένος δρομεὺς μόλις βρεθῆ στὸ τέρμα τῆς διαδρομῆς, συγκεντρώνει ὅλες του τὶς δυνάμεις καὶ ἀναπτύσσει μεγάλη ταχύτητα γιὰ νὰ τερματίση πρῶτος.

Ἀλλά, ἀρκετὴ διακοπὴ κάναμε. Ξαναπᾶρε πάλι, φίλε ἀναγνώστη, τὴν πέννα σου καὶ σκύψε ἐπάνω στὸ γραπτό σου, γιὰ νὰ ὁλοκληρώσης τὸ κείμενό σου μὲ ἕναν ὡραῖο ἐπίλογο.

Μὴ φοβᾶσαι. Μὴ τὰ χάνης Γράψε ἥσυχα, συγκεντρωμένος στὸ θέμα σου, κι' ὅλα θὰ πᾶνε καλά.

Γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ εὔχομαι σ' ὅλους τοὺς ἀναγνῶστες αὐτῆς τῆς στήλης : «καλὴ ἐπιτυχία».

(Συνεχίζεται)

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΕΡΙΣΤΡΟΦΟΥ SMITH KAI WESSON Νο 38

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. **ΚΩΝ. ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΥ**

Ι. Εἰσαγωγικὸν σημείωμα.

Αἱ συνθῆκαι τῆς συγχρόνου ζωῆς καὶ τὰ γεγονότα τῶν τελευταίων ἐτῶν ἐπέβαλον πολλάκις εἰς τὴν Ἀστυνομίαν τὴν δι' ὅπλων ἀντιμετώπισιν τῶν πρὸς τὴν κοινωνικὴν θέλησιν ἀντιφρονούντων, δηλαδὴ τῶν ἐγκληματιῶν. Βεβαίως εἰς πολλὰς χώρας καὶ εἰς ἄλλας ἐποχὰς ἡ ἰσχὺς τῆς ἐξουσίας, ἣν ἐκαλοῦντο τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα νὰ ἐπιβάλουν, ἐμαρτυρεῖτο διὰ κάποιου ὀργάνου, ὅπερ δὲν ἦτο εἰ μὴ συνηθέστερον ὅπλον. Σήμερον, ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην ἐποχήν, ἡ Ἀστυνομία τῶν πεπολιτισμένων χωρῶν εἶναι, καὶ ἐπιβάλλεται νὰ εἶναι, ἔνοπλος.

Τὸ ὅπλον διὰ τὸν ἀστυνομικὸν ἀποτελεῖ πλέον τὸν ἀπαραίτητον σύντροφον ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ ἐπιπόνου ἔργου του. Τὸ σύνηθες εἰς τὸν σύγχρονον ἀστυνομικὸν ὅπλον εἶναι τὸ πιστόλιον. Ἓν σύγχρονον ὅπλον εἰς χεῖρας ἑνὸς καλοῦ ἀστυνομικοῦ ἐπιβάλλει τὴν κρατικὴν θέλησιν καὶ εἰς τὸν πλέον δύστροπον καὶ σκληρὸν ἐγκληματίαν.

Εἰς τὴν ἱστορίαν καὶ τὰ συναρπαστικὰ ἀστυνομικὰ μυθιστορήματα, ὁσάκις διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν ἑνὸς κακοποιοῦ γίνεται χρῆσις βίας, βλέπομεν ὅτι ἥρως ἀναδεικνύεται ὁ καλὸς χειριστὴς τοῦ ὅπλου.

Ἡ χρῆσις τοῦ περιστρόφου εἰδικῶς προϋποθέτει ἐκπαίδευσιν καὶ κυρίως πρακτικὴν ἐξάσκησιν. Εἰς τὸν στρατὸν βλέπομεν ὅτι τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς ἐκπαιδεύσεως καλύπτει ἡ περὶ τὰ ὅπλα ἄσκησις. Καλὸς χειριστὴς τῶν ὅπλων εἶναι ὁ καλῶς περὶ αὐτὰ πεπαιδευμένος. Ἡ ἀποτελεσματικὴ χρῆσις ἑνὸς ὅπλου καὶ εἰδικώτερον τοῦ περιστρόφου εἶναι ἀντικείμενον ὅπερ ἀπαιτεῖ ἐπίμονον, συστηματικὴν καὶ συνεχῆ ἐξάσκησιν. Καλὸς σκοπευτής, εἶναι ὁ συστηματικῶς προπονούμενος. Ἡ διὰ τοῦ περιστρόφου ἐξάσκησις ἐπιτυγχάνεται ἄνευ δαπάνης καὶ κόπου. Ὁ πυροβολισμὸς δὲν εἶναι πάντοτε ἀπαραίτητος εἰς τὴν ἐξάσκησιν. Ὁ σκοπευτὴς τοῦ περιστρόφου δύναται νὰ προπονῆται καὶ ἐκτὸς σκοπευτηρίου καὶ ἄνευ φυσιγγίων. Μὲ ἐλάχιστα φυσίγγια ἐτησίως καὶ μὲ τὴν κατὰ καιροὺς ἐξάσκησιν εἰς τὴν διὰ περιστρόφου σκόπευσιν δύναται ὁ ἀστυνομικὸς νὰ ἐξελιχθῇ εἰς καλὸν σκοπευτήν.

Τὰς βασικὰς καὶ στοιχειώδεις γνώσεις περὶ τὴν χρῆσιν τῶν ὅπλων (τυφεκίων-περιστρόφων) οἱ ἀστυνομικοὶ τῆς ἡμετέρας ὑπηρεσίας ἀποκτοῦν ὡς γνωστὸν κατὰ τὴν ἐν τῇ Ἀστυνομικῇ Σχολῇ ὀλιγόχρονον φοίτησίν των. Εἶναι γεγονὸς ὅτι τὸ πλῆθος τῶν διδασκομένων ἐν τῇ σχολῇ μαθημάτων δὲν ἐπιτρέπει εἰ μὴ τὴν διάθεσιν ἐλαχίστων ὡρῶν διὰ τὴν περὶ τὰ ὅπλα διδασκαλίαν καὶ ἄσκησιν. Ἡ ἐκδαίδευσις τοῦ ἀστυνομικοῦ εἰς τὰ ὅπλα πρέπει νὰ εἶναι πλήρης, ἡ δὲ ἱκανότης αὐτοῦ περὶ τὴν χρῆσιν τῶν ὅπλων καὶ δὴ τοῦ περιστρόφου, κύριον προσὸν διὰ τὸν διορισμόν του. Μία ἰδανικὴ Ἀστυνομικὴ Σχολὴ θὰ ἔπρεπε ἐκτὸς τῶν αἰθουσῶν διδασκαλίας νὰ ἔχῃ καὶ ἓν σύγχρονον σκοπευτήριον, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν ὕπαρξιν ἀγωνιστικοῦ χώρου δι' ἀγῶνας στίβου, ἀθλοπαιδιὰς κ.λ.π.

Εἶναι εὐχῆς ἔργον ὅτι ἡ ἡγεσία τοῦ Σώματός μας ἔχει ἀντιληφθῇ ἀπὸ καιροῦ τὸ ἀντικείμενον τῆς καλῆς ἐκπαιδεύσεως τῶν ἀστυνομικῶν εἰς τὰ ὅπλα καὶ ἔχει θέσει ἤδη τὰς βάσεις διὰ τὴν βελτίωσιν τῆς ἐπικρατούσης καταστάσεως.

Ἡ πρώτη καὶ βασικὴ προσπάθεια εἶναι: α) ἡ περισσότερον συστηματικὴ ἐκπαίδευσις τῶν μαθητῶν ἀστυνομικῶν εἰς τὰ θέματα βολῆς περιστρόφου, β) ἡ συγκρότησις σκοπευτικῶν ὁμάδων Ἀρχηγείου Ἀστυνομίας Πόλεων καὶ Σχολῆς Ὑπαστυνόμων, δι' ὧν ἡ Ἀστυνομία συμμετέχει εἰς διαφόρους σκοπευτικοὺς ἀγῶνας, γ) ὁ θεσμὸς τῶν ἐτησίων σκοπευτικῶν ἀγώνων ἐν κλειστῷ χώρῳ διὰ τῶν ἀεροβό-

λων ὅπλων. Εἰς τὴν β' καὶ γ' περίπτωσιν τὸ καλὸν ἀγωνιστικὸν πνεῦμα καὶ ἡ ἄμιλλα ἀπέδωσαν ἄριστα ἀποτελέσματα. Ἡ Ἀστυνομία Πόλεων διὰ τῆς ὁμάδος τοῦ Ἀρχηγείου καὶ τῆς Σχολῆς Ὑπαστυνόμων ἔχει ἀποσπάσει πολλὰς νίκας καὶ ἡ ἀξία τῶν ὀλίγων ἔχει ἱκανοποιήσει τὴν προσδοκίαν καὶ διὰ τοὺς πολλοὺς καὶ δ) ἀπὸ τοῦ τρέχοντος ἔτους τὸ Ἀρχηγεῖον Ἀστυνομίας Πόλεων καθώρισε τὴν ἐτησίαν ὑποχρεωτικὴν βολὴν συντηρήσεως ὑπὸ ὅλων τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων. Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς βολῆς ἑνὸς ἑκάστου ἀστυνομικοῦ θὰ καταχωρίζηται εἰς τὸ ἀτομικὸν του βιβλιάριον καὶ θὰ ἀποτελῇ πλέον στοιχεῖον τῶν οὐσιαστικῶν προσόντων τοῦ κρινομένου πρὸς προαγωγὴν ἀστυνομικοῦ ὑπαλλήλου. Ἡ ἐπαγγελματικὴ ἱκανότης τοῦ ἀστυνομικοῦ δὲν θὰ θεωρῆται πλήρης, ἐὰν δὲν συντρέχῃ πρὸς τοῦτο καὶ ἡ καλὴ ἀπόδοσίς του εἰς τὴν διὰ περιστρόφου βολήν. Τὸ Ἀρχηγεῖον Ἀστυνομίας Πόλεων ἀπέδωσεν ὅλως ἰδιαιτέραν σημασίαν εἰς τὴν ἱκανοποιητικὴν ἐπίδοσιν τῶν ἀστυνομικῶν εἰς τὴν βολήν, δι' ὃ καὶ καθώρισεν ὅπως, κατὰ τὴν βαθμολογίαν τῶν διοικητικῶν καὶ ἀστυνομικῶν προσόντων, λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν καὶ ἡ εἰς τὴν σκοποβολὴν ἐπίδοσις τῶν κρινομένων. Τὰ ἀποτελέσματα τῆς πρώτης πρὸ μηνῶν ἤδη συντελεσθείσης ἐτησίας ἐκπαιδεύσεως τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων Ἀθηνῶν-Πειραιῶς ἀπέδειξαν ὅτι ἡ ἱκανότης τῶν ἀστυνομικῶν μας εἰς τὴν χρῆσιν τοῦ περιστρόφου εὑρίσκεται εἰς χαμηλὰ ἐπίπεδα. Ἐκ τούτου συνάγεται μετὰ πεποιθήσεως ὅτι ὁ ἀστυνομικός μας δὲν κέκτηται τὴν ἀπαιτουμένην ἱκανότητα ἀποτελεσματικῆς χρήσεως τοῦ ὑπηρεσιακοῦ περιστρόφου.

Κατόπιν τῆς τοιαύτης διαπιστώσεως, τὸ Ἀρχηγεῖον Ἀστυνομίας Πόλεων προέβη εἰς τὴν ἔκδοσιν τῆς ὑπ' ἀριθμ. 4520 Φ. 106/2/26-10-62 διαταγῆς, δι' ἧς ἐν περιλήψει καθορίζονται τὰ ἑξῆς : α) εἰς τὰ προγράμματα τῶν ἑβδομαδιαίων συγκεντρώσεων θὰ ἀναγράφηται ὡς θέμα διδασκαλίας, ἅπαξ κατὰ τρίμηνον, ἡ συντήρησις τοῦ ὑπηρεσιακοῦ περιστρόφου, ἡ λύσις καὶ συναρμολόγησις τούτου κ.λ.π. Ἡ διδασκαλία τοῦ ἀντικειμένου τούτου δέον νὰ ἐνεργῆται ὑπὸ καταλλήλου ἀστυνομικοῦ βαθμοφόρου, ὅστις καὶ θὰ ἐνεργῇ σχετικὴν ἐγγραφὴν εἰς τὸ Βιβλίον Συμβάντων περὶ τῆς πραγματοποιήσεως τῆς διδασκαλίας, β) αἱ κατὰ μῆνα ἐπιθεωρήσεις τῶν περιστρόφων θὰ προσλαμβάνουν οὐσιαστικὸν χαρακτῆρα καὶ θὰ ἐλέγχωνται οἱ παραβάται, γ) κατ' ἔτος ἅπαντες οἱ ἀστυνομικοὶ θὰ ὑποβάλλωνται ὑποχρεωτικῶς εἰς ἐκπαιδευτικὰς βολὰς καὶ δ) θὰ ἀπονέμωνται ἠθικαὶ ἀμοιβαὶ εἰς τοὺς ἐπιτυχόντας κατὰ τὰς ἐτησίας ταύτας βολὰς διὰ περιστρόφου ἐπίδοσιν ἀνωτέραν τῶν 47/50.

Κατὰ τὴν πρώτην ἐτησίαν ἐκπαιδευτικὴν βολὴν διεπιστώθη, ὅτι τὰ ὑπηρεσιακὰ περίστροφα δὲν συντηροῦνται καλῶς καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ ὅτι οἱ κάτοχοί των δὲν γνωρίζουν τὴν λύσιν καὶ συναρμολόγησιν τοῦ ὅπλου των καὶ τὸν τρόπον συντηρήσεως αὐτοῦ. Ὁ ἀστυνομικὸς ἐπιβάλλεται, οὐχὶ ἁπλῶς νὰ γνωρίζῃ τὸ περίστροφον, ἀλλὰ νὰ χειρίζηται μὲ εὐχέρειαν τοῦτο καὶ νὰ τὸ συντηρῇ. Γενικῶς τὰ παρὰ προσδοκίαν ἀποτελέσματα τῆς πρώτης ἐτησίας βολῆς ἀπέδειξαν ὁπωσδήποτε ἄγνοιαν τῶν στοιχειωδῶν κανόνων τῆς χρήσεως καὶ συντηρήσεως τῶν ὑπηρεσιακῶν περιστρόφων.

Σχετικὴ διαταγὴ τῆς ἡμετέρας ὑπηρεσίας ἔδωσεν εἰς τὸν ὑποφαινόμενον τὸ δικαίωμα καὶ τὴν ἀφορμὴν νὰ ἐπικοινωνήσῃ μαζί σας καὶ δι' ὀλίγων νὰ μεταδώσῃ πρὸς ὑμᾶς ὅ,τι ἐπὶ τοῦ προκειμένου χρήσιμον διὰ τὴν βελτίωσιν τῆς ἐπικρατούσης καταστάσεως. Εἰς τὴν περίπτωσίν μας ταύτην τὸ πᾶν θὰ ἐξαρτηθῇ ἀπὸ ὑμᾶς. Ἡ θέλησις πρὸς κατανόησιν τοῦ ἁπλοῦ θέματος τοῦ περιστρόφου θὰ ἐπιφέρῃ τὸ ἀναμενόμενον ἀποτέλεσμα.

(Συνεχίζεται)



ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **Ι. ΡΑ·Ι·ΚΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Τοπωνυμικὰ τῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν

Καπετὰν Ρεμπέλου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀμβροσίου Φραντζῆ, κοντὰ στὴ στροφὴ τῶν λεωφορείων γιὰ τὸν Ἅγιο Γεώργιο.

Ὁ Καπετὰν Ρέμπελος, ψευδώνυμο τοῦ ἀνωτάτου ἀξιωματικοῦ τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ Τσολακοπούλου Χρίστου, γεννήθηκε τὸ 1868 στὸ Ναύπλιο. Κατὰ τὸν Μακεδονικὸν ἀγῶνα, ἔδρασεν ἐπὶ κεφαλῆς μεγάλου Σώματος. Ὑπῆρξεν ὁ ἐκδικητὴς καὶ προστάτης τῶν Μακεδόνων καὶ ὁ τρόμος τῶν Βουλγάρων. Στοὺς πολέμους 1912 — 1913 διεκρίθη καὶ ἐτραυματίσθη στὴ «Ράχη» τῆς Ἠπείρου. Στὴ μάχη τοῦ Κιλκὶς, ὕστερα ἀπὸ τὸν θανάσιμο τραυματισμὸ τοῦ διοικητοῦ του συνταγματάρχου Ἀντωνίου Καμπάνη, ἀνέλαβε τὴν προσωρινὴ διοίκησι τοῦ συντάγματος καὶ συνέχισε τὴν προέλασι πρὸς τὸ Κιλκίς.

Ὡς συνταγματάρχης διεκρίθη στὴν Μακεδονικὴ ἐκστρατεία τοῦ 1918. Διετέλεσεν ἀρχηγὸς τοῦ πρώτου ἐκστρατευτικοῦ σώματος κατὰ τὴν ἐκστρατεία τῆς Ρωσίας. Πέθανε στὸ Ναύπλιο τὸ 1923. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει καὶ στὸ Κατσιπόδι, κοντὰ στὸ γήπεδο τοῦ ἀθλητικοῦ συλλόγου «Φοῖβος»).

Καπετὰν Χρόνα.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Κατεχάκη 27, στὸ συνοικισμὸ «Ἑλληνορρώσων».

Ὁ καπετὰν Χρόνας, ἁρματολὸς τῆς Πελοποννήσου ἀπὸ τὸ Χρυσοβίτσι τῆς Ἀρκαδίας, ἔζησε τὸν 17ον αἰῶνα. Ὡς δημογέρων στὴν πατρίδα του, μαζὶ μὲ τοὺς προεστοὺς τῆς Καρυταίνης, Θανάση Κουλᾶ καὶ Ἄκοβας Παλαιολόγου, ἐβοήθησε τὸν Ἐνετὸ στρατηγὸ Μοροζίνη Φραγκίσκο νὰ καταλάβη τὴν Γορτυνία.

Καπιδάκη Σαράντη.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Δαγκλῆ, στὰ Θυμαράκια.

Ὀφείλει τὴν ὀνομασία στὸν Καπιδάκη Σαράντη, ὁπλαρχηγὸ τῶν Κρητῶν κατὰ τὴν ἐπανάστασι τοῦ 1866, στὰ Λευκὰ Ὄρη.

Καπλανῶν.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Σίνα 13, στὸ Δημοτικὸ νοσοκομεῖο.

Ὀφείλει τὴν ὀνομασία στὴν συνώνυμη οἰκογένεια ἀγωνιστῶν τοῦ 1821, ποὺ κατήγοντο ἀπὸ τὴν Ἤπειρο καὶ προσέφερον πολλὲς ἐθνικὲς ὑπηρεσίες.

Καπνικαρέας.

Βρίσκεται στὴν συνώνυμη πλατεῖα καὶ ἐκκλησία τῆς Καπνικαρέας.

Πῆρε τὴν ὀνομασία αὐτὴ ἐπειδὴ ἄγει στὸν ὁμώνυμο Βυζαντινὸ ναὸ τῶν Ἀθηνῶν, ποὺ βρίσκεται στὸ μέσον περίπου τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ καὶ τιμᾶται ἐπ' ὀνόματι τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου. Τὸ ἀρχικὸ κτῖσμα ἀνάγεται στὸν 11ον αἰῶνα. Σὲ παλαιὰ ἔγγραφα ὁ ναὸς ἀναφέρεται μὲ τὸ ὄνομα Καμουχαρέα, ὀνομασία τὴν ὁποία ἔλαβε, πιθανόν, ἀπὸ τὴν γειτνίασί της μὲ τὰ ἐργαστήρια τῶν καμουχάδων, δηλαδὴ κατασκευαστῶν πολυτελῶν ὑφασμάτων. Κατὰ ἐπικρατήσασα γνώμην ὀφείλει τὴν ὀνομασία στοὺς κτήτοράς της Καπνικαρίους, ποὺ ἦσαν ἕνα εἶδος εἰσπρακτόρων τοῦ οἰκοδομικοῦ φόρου, τὴν ἐποχὴ τῶν Βυζαντινῶν.

Πρόκειται γιὰ ναὸ σταυροειδῆ μετὰ τρούλου, ποὺ στηρίζεται σὲ τέσσαρες κίονες. Μεταγενεστέρως ὑπέστη μεταβολές, μὲ τὴν προσθήκη στὴ βόρεια πλευρὰ τοῦ παρεκκλησίου τῆς Ἁγίας Βαρβάρας καὶ ἄλλων νέων τμημάτων. Ὁ ναὸς ἔχει παραχωρηθῆ στὸ Πανεπιστήμιο Ἀθηνῶν, ποὺ σ' αὐτὸν τελεῖ τὶς θρησκευτικές του τελετὲς καὶ ἄλλους ἑορτασμούς.

Καπνοκοπτηρίου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Στουρνάρα 44, κοντὰ στὴ πλατεῖα Βάθης.

Πῆρε τὴν ὀνομασία αὐτή, ἐπειδὴ παλαιότερα βρισκόταν ἐκεῖ τὸ Δημόσιο Καπνοκοπτήριο.

Καποδιστρίου Ἰωάννου.

Ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ὁδὸ Μπόταση (Ἐξάρχεια) καὶ τελειώνει στὴν πλατεῖα Βάθης.

Ὀφείλει τὴν ὀνομασία στὸν γνωστὸ κυβερνήτη τῆς Ἑλλάδος, μετὰ τὴν ἐπανάστασι τοῦ 1821, ποὺ ὑπῆρξε παράλληλα μιὰ ἀπὸ τὶς διαπρεπέστερες φυσιογνωμίες τῆς Εὐρώπης, τοῦ πρώτου ἡμίσεος τοῦ 19ου αἰῶνος, καὶ κορυφαία μορφὴ τῆς ἀναγεννηθείσης Ἑλλάδος.

Ὁ Ἰωάννης Καποδίστριας, γόνος τῆς παλαιᾶς Κερκυραϊκῆς οἰκογενείας εὐπατριδῶν, ποὺ κατήγετο ἀπὸ τὴν δαλματικὴ πόλι Capo d' Istria καὶ ἀντεκατέστησε τὸ δικό της ὄνομα Βιττόρι μὲ τὸ Καποδίστρια, γεννήθηκε στὴ Κέρκυρα τὸ 1776. Σπούδασε τὴν ἰατρικὴ στὸ Πατάβιο τῆς Ἰταλίας καὶ τὸ 1798 γύρισε στὴ Κέρκυρα. Ὕστερα ἀπὸ τὴν κατάκτησι τῆς Ἑπτανήσου ὑπὸ τῶν Γάλλων, κατέφυγε στὴ Ρωσία (1809) καὶ διωρίσθη ἀρχικῶς «σύμβουλος τοῦ Κράτους». Διετέλεσε γραμματεὺς σὲ διάφορες ρωσικὲς πρεσβεῖες τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ τὸ 1814 μετέσχε τοῦ συνεδρίου τῆς Βιέννης. Τὸ 1815, ὕστερα ἀπὸ τὴν ὑπογραφὴ τῆς συνθήκης τῶν Παρισίων, στὴν ὁποία ἐπέτυχε τὴν ἀναγνώρισι τῆς ἐλευθερίας τῆς Ἑπτανήσου ὑπὸ τὴν Ἀγγλικὴ προστασία, διωρίσθη συνυπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν, μαζὶ μὲ τὸν Νέσσερλροντ. Τὸ 1817 δὲν ἐδέχθη τὴν προσφερθεῖσαν ἀρχηγία τῆς Φιλικῆς Ἑταιρίας.

Τὸ 1822, ὕστερα ἀπὸ διαφωνία μὲ τὸν Τσάρον Ἀλέξανδρον Α', ἐγκατέλειψε τὴν Ρωσία. Τὸ 1828, μετὰ τὴν ὑπὸ τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως τῆς Τροιζῆνος ἐκλογή του ὡς κυβερνήτου, ἦλθε στὴν Αἴγινα καὶ ἀνέλαβε τὴν διακυβέρνησι τῆς χώρας (23 Ἰανουαρίου 1828). Ὕστερα ἀπὸ τὴν ὀργάνωσι τοῦ κυβερνείου του, ἐπάταξε τὴν πειρατεία, ἀνέπτυξε τὴν γεωργία, παιδεία καὶ δικαιοσύνην, ὠργάνωσεν ἐσωτερικὰ τὸ κράτος καὶ συνέχισε τὶς ἐναντίον τῶν Τούρκων ἐπιχειρήσεις στὴν Στερεὰ Ἑλ-

λάδα. Ἡ κατὰ τὸ συγκεντρωτικὸ σύστημα ἄσκησις τῆς ἐξουσίας καὶ ἡ παραίτησις τοῦ Λεοπόλδου τοῦ Σαξωνικοῦ Καβούργου, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐκλεγῆ βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων μὲ τὸ πρωτόκολλο τοῦ Λονδίνου (1830), ἡ ὁποία ἀπεδόθη στὴν πρόθεσι τοῦ Καποδιστρίου ὅπως παραμείνη ὡς ἀνώτατος ἄρχων, ἐδημιούργησαν σοβαρὰν ἐναντίον του ἀντιπολίτευσιν. Ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἀντικαποδιστριακῶν ἐτέθησαν οἱ Μαυροκορδᾶτος, Τρικούπης, Κωλέττης, Κουντουριῶται, Μαυρομιχάλαι, Μιαούλης κ.ἄ., οἱ ὁποῖοι ὠργανώθησαν στὴ Μάνη καὶ τὴν Ὕδρα. Τέλος ἡ ἀντίθεσίς του πρὸς τοὺς Μαυρομιχαλέους τῆς Μάνης καὶ ἡ πολύμηνη φυλάκισις τοῦ Πετρόμπεη «ἐπὶ συνωμοσίᾳ», εἶχον ὡς ἀποτέλεσμα τὴν δολοφονία του στὸ Ναύπλιο (Σ/βριος 1831), ἀπὸ τὸν ἀδελφὸ τοῦ Πετρόμπεη, Κωνσταντῖνον καὶ τὸν γυιό του Γεώργιο.

Ὁ Κωνσταντῖνος Μαυρομιχάλης, ὕστερα ἀπὸ τὸν θανάσιμο πυροβολισμό τοῦ Κυβερνήτου, ἐφονεύθη, καθὼς ἔφευγε, πυροβοληθεὶς ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ στρατηγοῦ Φωτομάρα. Ὁ λαὸς ἔρριψε τὸ πτῶμα του στὴ θάλασσα, ἀφοῦ προηγουμένως τὸ διεμέλισε. Ὁ Γεώργιος Μαυρομιχάλης, καταδικασθεὶς σὲ θάνατο, ἐξετελέσθη. Τὴ σορὸ τοῦ Καποδιστρίου, ὕστερα ἀπὸ ἑξάμηνο, μετέφερε στὴν Κέρκυρα ὁ ἀδελφός του Αὐγουστῖνος καὶ τὴν ἀπέθεσε στὴ μονὴ τῆς Πλατυτέρας. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει σὲ πολλὲς συνοικίες).

Καππαδοκίας.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Καλλιπόλεως 60, πίσω ἀπὸ τὸν λόφο τοῦ Κολωνοῦ.

Πρόκειται γιὰ τὴν παλαιὰ περιοχὴ τῆς κεντρικῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ὅπου σήμερα βρίσκονται οἱ περιοχὲς Καισαρείας, Νίγδης, Γιοζγάτ, Κίρ-Σεχὶρ κ.ἄ. Ὠνομάσθη ἔτσι ἀπὸ τὸ ἰαπετικὸν ἔθνος τῶν Καππαδόκων.

Ἀπὸ τὸν 1ον μ.Χ. αἰῶνα ἡ Καππαδοκία ἔγινε κέντρον τοῦ ἑλληνισμοῦ καὶ τοῦ χριστιανισμοῦ, ἡ δὲ πρωτεύουσα αὐτῆς Καισάρεια πρώτη μητρόπολις τῆς νέας θρησκείας. Σ' αὐτὴν ἤκμασαν οἱ «Τρεῖς Ἱεράρχαι», καθὼς καὶ ἄλλοι ἀξιωματοῦχοι τοῦ χριστιανισμοῦ. Τὸν 15ον αἰῶνα ἡ Καππαδοκία κατεκτήθη ἀπὸ τοὺς Ὀθωμανοὺς Τούρκους. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στὴν Ἄνω Σμύρνη καὶ στὴν Ν. Φιλαδέλφεια).

Καραβαγγέλη Γερμανοῦ (Βλέπε Γερμανοῦ Καραβαγγέλη).

Καραβία Εὐγενίου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Πατησίων 275, κοντὰ στὸν Ἅγιο Λουκᾶ.

Ὁ Εὐγένιος Καραβίας, λόγιος καὶ κληρικός, γεννήθηκε στὴν Ἰθάκη τὸ 1752. Τὸ 1808 ἐξελέγη μητροπολίτης Φιλιππουπόλεως καὶ τὸ 1813 Ἀγχιάλου. Ἐξ αἰτίας τῆς στάσεώς του κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821, συνελήφθη ἀπὸ τοὺς Τούρκους καὶ τὴν Κυριακὴ τοῦ Πάσχα τοῦ 1821, ἀπηγχονίσθη στὴν Κωνσταντινούπολι, μαζὶ μὲ ἄλλους ἀρχιερεῖς.

Καραγεώργη Σερβίας.

Βρίσκεται στὴν πλατεῖα Συντάγματος καὶ εἶναι πάροδος τῆς ὁδοῦ Σταδίου 1. Ὀφείλει τὴν ὀνομασία στὸν ἱδρυτὴ τῆς βασιλικῆς δυναστείας τῆς Σερβίας, Γεώργιο Πέτροβιτς (1766–1817), τὸν ὁποῖον οἱ Τοῦρκοι ἀπεκάλουν Καραγεώργη.

Τὸ 1817 ὁ Καραγεώργης ἐμυήθη στὰ τῆς Φιλικῆς Ἑταιρίας καὶ ὑπεσχέθη νὰ βοηθήση τοὺς Ἕλληνες, δὲν ἐπρόφθασε ὅμως γιατὶ ἐδολοφονήθη τὸν ἴδιο χρόνο.

(Συνεχίζεται)

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΤΑΜΕΙΟΥ ΥΓΕΙΑΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΜΗΝΟΣ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1963

Α) Κατὰ τὸν μῆνα Ἰανουάριον ἐ.ἔ. καὶ ἀπὸ 1—31 εἰς Ἀθήνας–Πειραιᾶ–Πάτρας καὶ Κέρκυραν :

1.	Ἐξητάσθησαν ἀπὸ ἰατροὺς τῆς ἐκλογῆς των οἴκοι	1.495	Μέλη
2.	» εἰς ἰατρεῖα τῆς ἐκλογῆς των	1.912	»
3.	Εἰσήχθησαν εἰς νοσοκομεῖα καὶ κλινικὰς τῆς ἐκλογῆς των	203	»
4.	Ἐγεννήθησαν εἰς μαιευτήρια	36 νέα	»
5.	Ἐξητάσθησαν εἰς ἐξωτερικὰ ἰατρεῖα τοῦ Ν.Α.Π. καὶ τοῦ Κλάδου Ὑγείας Ἀθηνῶν – Πειραιῶς	5.150	»
	Ἤτοι τὸ Ταμεῖον περιέθαλψεν ἐν συνόλῳ	8.796	»
6.	Ἐξετελέσθησαν εἰς φαρμακεῖα τῆς ἐκλογῆς των 6.065 συνταγαί.		
7.	Ἐχορηγήθησαν εἰς 2 μέλη ὀρθοπεδικὰ εἴδη ἀξίας 4.244 δραχμῶν.		

Ἀπὸ οἰκονομικῆς πλευρᾶς ὁ μὴν Δεκέμβριος 1962 ἔχει ὡς ἑξῆς :

Ἔσοδα τακτικὰ	δραχμαὶ	387.378
Ἔσοδα ἐκ συμμετοχῆς Δημοσίου	»	734.919,60
Σύνολον Ἐσόδων	»	1.122.297,60
Ἔξοδα	»	1.137.078,70

Β) Κατωτέρω παραθέτομεν πίνακα κινήσεως ἀσθενῶν κεχωρισμένως τῶν Α' καὶ Β' ἑξαμήνων 1962, ὡς καὶ σύνολον τοῦ ἔτους τούτου, πρὸς γνῶσιν.

Α' ΕΞΑΜΗΝΟΝ 1962

	Ἰάν.	Φεβρ.	Μάρτ.	Ἀπρ.	Μάϊος	Ἰούν.	Ἄθροισ.
Οἴκοι	1.735	1.608	1.748	1.624	1.408	1.071	9.194
Ἰατρεῖα	1.844	1.364	1.775	1.569	1.665	2.077	10.294
Νοσοκομεῖα — Κλινικὰς	258	229	247	223	322	220	1.499
Γεννήσεις	41	34	32	31	28	29	195
Ἰατρεῖα Ν.Α.Π. καὶ Κλάδου Ὑγείας Ἀθηνῶν–Πειραιῶς	5.550	4.552	5.498	4.930	5.969	5.763	32.262
Σύνολον	9.428	7.787	9.300	8.377	9.392	9.160	53.444
Συνταγαὶ Φαρμάκων	6.390	5.546	6.393	6.280	6.553	6.377	37.539

Β' ΕΞΑΜΗΝΟΝ 1962

	Ἰούλ.	Αὔγ.	Σεπτ.	Ὀκτ.	Νοέμ.	Δεκ.	Ἄθροισ.
Οἴκοι	791	610	715	1.069	1.210	1.620	6.015
Ἰατρεῖα	1.680	1.337	1.587	1.696	1.913	1.901	10.114
Νοσοκομεῖα — Κλινικὰς	161	159	233	253	159	152	1.117
Γεννήσεις	36	32	18	25	29	23	164
Ἰατρεῖα Ν.Α.Π. καὶ Κλάδου Ὑγείας Ἀθηνῶν–Πειραιῶς	5.453	3.758	5.088	5.639	5.416	4.407	29.761
Σύνολον	8.121	5.896	7.642	8.682	8.727	8.103	47.171
Συνταγαὶ Φαρμάκων	5.608	4.289	4.726	7.025	5.857	6.168	33.673

Συνολικῶς κατὰ τὸ ἔτος 1962 ἐπραγματοποιήθησαν :

1) Ἐπισκέψεις οἴκοι	15.209
2) Ἐπισκέψεις ἐν ἰατρείῳ	20.408
3) Νοσηλευθέντες εἰς νοσοκομεῖα καὶ κλινικὰς	2.616
4) Γεννήσεις	359
5) Ἐξετασθέντες δωρεὰν εἰς ἰατρεῖα Ν.Α.Π. καὶ Κλάδου Ὑγείας Ἀθηνῶν–Πειραιῶς	62.023
Σύνολον ἀτόμων περιθαλπέντων ὑπὸ Κλάδου Ὑγείας	100.615
6) Ἐξετελέσθησαν δωρεὰν Συνταγαὶ	71.212

'Η οἰκονομικὴ κίνησις τοῦ Ταμείου κατὰ τὸ ἔτος 1962 εἶχεν ὡς ἀκολούθως κατὰ μῆνα :

Α' ΕΞΑΜΗΝΟΝ

Αἰτιολογία	'Ιαν.	Φεβρ.	Μάρτιος	'Απρίλ.	Μάϊος	'Ιούνιος	Σύνολον
'Έσοδα ἐκ 2% ..	72.251	326.802	396.380	285.535	403.997	334.968	2.119.933
'Έσοδα ἐκ Δημοσίου	79.268	766.412	550.409	499.691	563.815	466.825	2.926.420
Σύνολον 'Εσόδων	451.519	1.093.214	946.789	785.226	967.812	801.793	5.046.353
'Έξοδα ...	880.411	1.162.762	1.117.098	777.255	1.154.837	1.105.511	6.197.874

Β' ΕΞΑΜΗΝΟΝ

Αἰτιολογία	'Ιούλιος	Αὔγουστ.	Σεπτ.	'Οκτώβριος	Νοέμβριος	Δεκέμβρ.	Σύνολον
'Έσοδα ἐκ 2%	486.758	331.273	344.772	348.821	362.303	387.378	2.261.305
'Έσοδα ἐκ Δημοσίου	339.649	429.133	431.491	831.411	921.885	734.919	3.688.488
Σύνολον 'Εσόδων	826.407	760.406	776.263	1.180.232	1.284.188	1.122.297	5.949.793
'Έξοδα	1.092.736	1.172.072	845.182	871.388	857.522	1.137.078	5.975.978

ΓΕΝΙΚΟΝ ΣΥΝΟΛΟΝ ΤΩΝ ΔΥΟ ΕΞΑΜΗΝΩΝ

'Έσοδα ἐκ 2%	δραχμαὶ	4.381.238
'Έσοδα ἐκ Δημοσίου	»	6.614.908
Σύνολον 'Εσόδων	»	10.996.146
'Έξοδα	»	12.173.852
'Έλλειμμα	»	1.177.706

Σημείωσις : Τὸ ἐμφανιζόμενον ὡς ἔλλειμμα ποσόν, ἐν τῇ πραγματικότητι εἶναι κατώτερον τῶν 100.000 δραχμῶν, καθ' ὅσον δικαιολογητικὰ ἀντιπροσωπεύοντα ποσὸν 2.260.000 περίπου εὑρίσκονται παρὰ τῷ Κλάδῳ 'Υγείας, ἵνα ὑποβληθῶσιν εἰς 'Υπουργεῖον, ἅμα τῇ ὁλοκληρώσει τῆς ἀπαιτουμένης προεργασίας τῆς συγκεντρώσεως καὶ ἐλέγχου. Πάντως ἡ πραγματικὴ οἰκονομικὴ κατάστασις τοῦ Ταμείου θὰ ἀπεικονίζηται εἰς τὸν δημοσιευθησόμενον, λίαν προσεχῶς, 'Ισολογισμόν.

Γ) 'Υπομιμνήσκοντες διὰ τελευταίαν φορὰν τὴν ὑποχρέωσιν τῶν ἀμελησάντων, ἐν ἐνεργείᾳ ἀστυνομικῶν καὶ διοικητικῶν ὑπαλλήλων, νὰ προσκομίσωσιν ἡμῖν τὰς φωτογραφίας τῶν προστατευομένων παρ' αὐτῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας των καὶ ἰδίᾳ τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις διαμενόντων, ὅπως πράξωσι τοῦτο τὸ ταχύτερον, διότι ἄλλως δὲν θὰ δυνηθῶμεν νὰ χορηγήσωμεν εἰς τούτους, διὰ λόγους τεχνικοὺς κυρίως, τὰ νέα βιβλιάρια ἀσθενείας οὔτε καὶ διὰ τὰ λοιπὰ μέλη οἰκογενείας των καὶ οὕτω θὰ στερηθῶσιν οὗτοι πάσης ὑγειονομικῆς περιθάλψεως, δι' ὃ χρονικὸν διάστημα θὰ καθυστερῇ φωτογραφία, ἔστω καὶ ἑνὸς μόνον μέλους τῆς οἰκογενείας των, ἐξαιρέσει τῶν τέκνων τῶν ἐχόντων ἡλικίαν μικροτέραν τῶν 4 ἐτῶν, δι' ἃ δὲν ἀπαιτεῖται ἡ προσκόμισις φωτογραφιῶν.

'Ο 'Αρχηγὸς
'Ως Πρόεδρος τοῦ Κλάδου 'Υγείας
ΘΕΟΔ. Ν. ΡΑΚΙΝΤΖΗΣ

Θεόδωρος Λεονταρίτης

Θλιβερὸ καὶ πάλιν καλούμεθα νὰ ἐπιτελέσουμε καθῆκον. Στὶς 10-2-63 πέθανε στὸ νοσοκομεῖο τοῦ Ν.Ι.Μ.Τ.Σ. ὁ τέως Ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, Θεόδωρος Λεονταρίτης, θῦμα κι' αὐτὸς τῆς ἐπάρατης κι' ἀνίατης ἀρρώστειας τῶν ἡμερῶν μας. Τὸ Ἀστυνομικὸ Σῶμα ἔχασε ἕνα ἀκόμη ἀπὸ τὰ πρῶτα ἡγετικὰ στελέχη του, ποὺ 33 χρόνια πρόσφερε σ' αὐτὸ ὅλες του τὶς δυνάμεις γιὰ τὴν προκοπὴ καὶ τὴν ἁλματώδη ἐξέλιξί του. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἑλληνικὴ κοινωνία ἔχασε ἕνα πιστὸ ὑπηρέτη της, ποὺ 41 χρόνια ἀνάλωσε τὴ ζωή του, προσφέροντας τὶς ὑπηρεσίες του στὴν ἐξυπηρέτησι τοῦ πολίτου καὶ τοῦ κοινωνικοῦ σκοποῦ γενικώτερα.



Ὁ Θεόδωρος Λεονταρίτης, ὁ ἀλησμόνητος σεβαστός μας Ἀρχηγός, γεννήθηκε στὴ Καλαμάτα τὸ 1894. Τὸ 1914 κατετάγη στὴν Χωροφυλακὴ μὲ τὸν βαθμὸ τοῦ Ὑπενωμοτάρχου, ὡς τελειόφοιτος Νομικῆς. Τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1922, ὄντας Ἀνθυπομοίραρχος, μετατάχθηκε στὸ νεοσύστατο Σῶμα τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, μὲ τὸν βαθμὸ τοῦ Ἀστυνόμου Β' τάξεως. Τὸ 1924 ἔγινε Ἀστυνόμος Α' τάξεως, τὸ 1933 Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Β' τάξεως, τὸ 1941 Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Α' τάξεως, τὸ 1952 Ἐπιθεωρητὴς τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος καὶ τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1954 Ἀρχηγὸς Ἀστυνομίας, θέσι ποὺ διατήρησε μέχρι τὶς 21.12.55, ὅτε καὶ ἀπεχώρησε τῆς ὑπηρεσίας, κατόπιν αἰτήσεώς του.

Ἀπὸ τοῦ Ἰανουαρίου 1923 μέχρι τοῦ Ἰουνίου 1940 ὑπηρέτησε συνεχῶς στὴν Ἀστυνομικὴ Διεύθυνσι Κερκύρας, ἄλλοτε ὡς Διευθυντὴς αὐτῆς κι' ἄλλοτε ὡς Καθηγητὴς καὶ Διοικητὴς τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς. Ὅπου κι' ἂν ὑπηρέτησε, οἱ ὑπηρεσίες ποὺ πρόσφερε ὑπῆρξαν πολύτιμες. Ἐπαγγελματικὰ καὶ ἐγκυκλοπαιδικὰ ἄρτια καταρτισμένος, μὲ ἐξαιρετικὰ διοικητικὰ προσόντα, μὲ ζῆλο γιὰ τὴν ὑπηρεσία, ἄφηνε στὸ πέρασμά του τὶς καλύτερες ἐντυπώσεις. Οὐδέποτε ἐλέγχθηκε γιὰ ὁποιοδήποτε παράπτωμα ἢ παράλειψι. Πειθαρχικός, ἠθικός, εἰλικρινής, εὐφυής, εὐθὺς τὸν χαρακτῆρα, λίαν δραστήριος, εἶχεν ἄριστες κοινωνικὲς σχέσεις. Ἐτιμήθη πολλὲς φορὲς μὲ ἐπαίνους καὶ εὐαρέσκειες, ἔτυχε πολλῶν μεταλλίων καὶ παρασήμων καὶ ἔχαιρεν ἐξαιρετικῆς ἐκτιμήσεως μεταξὺ προϊσταμένων, συναδέλφων καὶ κατωτέρων.

Ἡ κηδεία του ἔγινε τὴν 10η ὥρα τῆς 11-2-63 στὸ Β' Νεκροταφεῖο, σεμνὰ κι' ἀπέριττα, ἔτσι ὅπως ἀξίωσε τὶς τελευταῖες του στιγμές. Παρέστησαν φίλοι καὶ γνωστοί, συνάδελφοι καὶ παλαιοὶ συνεργάτες. Ἐκ μέρους τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος κατέθεσε στέφανον ὁ Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Α' τάξεως κ. Κοτσιᾶς Ἀθανάσιος.

Εὐχόμαστε ὅπως ὁ Θεὸς ἀναπαύση τὴν ψυχήν του καὶ χαρίση τὴν ἐξ ὕψους παρηγορίαν στοὺς οἰκείους του. Τὸ χῶμα τῆς ἀττικῆς γῆς ποὺ τὸν σκέπασε, ἂς εἶναι ἐλαφρὸ ἡ δὲ μνήμη του αἰωνία.

Αἰωνία σου ἡ μνήμη σεβαστέ μας Ἀρχηγέ.

Ἰωάννης Κυπριάδης

Στὶς 16 τοῦ περασμένου μηνὸς πέθανε σὲ νοσοκομεῖο τοῦ Πειραιῶς ὁ ἀστυφύλαξ τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Πειραιῶς Ἰωάννης Κυπριάδης. Στὴν τελευταία του κατοικία τὸν συνώδευσαν ἀρκετοὶ ἀστυνομικοί, προϊστάμενοι καὶ συνάδελφοί του.



Ὁ Ἰωάννης Κυπριάδης γεννήθηκε στὴ Χίο τὸ 1921. Τὸ 1945 ἐξῆλθε τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς καὶ ὑπηρέτησε διαδοχικὰ σὲ διάφορες ἀστυνομικὲς ὑπηρεσίες. Στὴ σύντομη ἀστυνομική του σταδιοδρομία, ὑπῆρξε πρότυπο ἀστυνομικοῦ ὑπαλλήλου.

Διεκρίνετο γιὰ τὴν ὑπηρεσιακή του κατάρτισι, τὴν ἐγκυκλοπαιδική του μόρφωσι, γιὰ τὸ ἦθος καὶ τὸν χαρακτῆρα του.

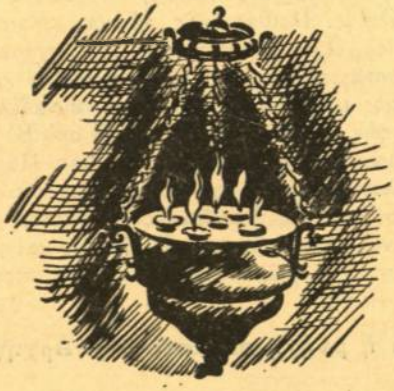
Ἐργατικός, πειθαρχικός, ἀξιοπρεπής, μὲ καλὲς κοινωνικὲς σχέσεις, ἐξετιμᾶτο ἰδιαιτέρως ἀπὸ τοὺς προϊσταμένους του καὶ τοὺς συναδέλφους του.

Ἡ καταραμένη ἀρρώστεια τῆς ἐποχῆς μας, δὲν τὸν ἄφησε νὰ ἀποχωρήσῃ φυσιολογικὰ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, ποὺ τόσο ἀγάπησε καὶ τόσο πιστὰ ὑπηρέτησε. Πέθανε στὴν ἡλικία ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ προσφέρῃ πολλὰ καὶ στὴν ὑπηρεσία του καὶ τὴν οἰκογένειά του.

Συλλυπούμεθα βαθύτατα τοὺς οἰκείους του κι' εὐχόμαστε ὅπως ὁ Θεὸς ἀναπαύσῃ τὴν ψυχή του. Ἡ μνήμη του ἂς εἶναι αἰωνία.

Αἰωνία σου ἡ μνήμη ἀλησμόνητε Γιάννη.

Ι. ΡΑΪΚΟΣ



ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΠΡΟΑΓΩΓΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν προήχθη, κατ' ἐκλογήν, εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ἀνθυπαστυνόμου, ἐκ τῶν ἐν ἰσχύϊ πινάκων καὶ πρὸς πλήρωσιν ὑφισταμένης κενῆς ὀργανικῆς θέσεως, ὁ Ἀρχιφύλαξ κ. Νικόλαος Μαούνης.

Ὡσαύτως δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν, ὁ διοικητικὸς ὑπάλληλος τῆς Α' κατηγορίας 8ου βαθμοῦ κ. Ἰωάννης Ρόζος, μετατάσσεται εἰς τὸ Σῶμα τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, ἐπὶ βαθμῷ βοηθοῦ Ὑγειονομικοῦ Ἀξιωματικοῦ, Ὑπαστυνόμου Α' τάξεως, κεκτημένος τὰ νόμιμα προσόντα, πρὸς πλήρωσιν ὑφισταμένης κενῆς ὀργανικῆς θέσεως.

*

ΠΑΡΑΙΤΗΣΕΙΣ - ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Παρητήθησαν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος οἱ Ἀστυφύλακες κ. κ. Ἰωάννης Ζουγλάκης καὶ Ἰωάννης Γκανούρης.

—Ἀπελύθη τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, διὰ λόγους ὑγείας, ὁ Ἀστυφύλαξ κ. Παναγιώτης Γκρίτζαλης.

*

ΑΜΟΙΒΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν, ἐξεφράσθη ἡ ἄκρα εὐαρέσκεια εἰς τοὺς : 1) Ἀστυνομικὸν Διευθυντὴν Α' κ. Παναγιώτην Καραμπούλην, Προϊστάμενον τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Πατρῶν καὶ 2) εἰς τοὺς ὑπ' αὐτὸν ἀξιωματικοὺς καὶ κατωτέρους ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους, διότι κατὰ τὰς σημειωθείσας εἰς τὴν πόλιν τῶν Πατρῶν πλημμύρας τὴν 17-12-62 καὶ 27-12-62, ἐργασθέντες μετὰ ζήλου καὶ ἀφοσιώσεως εἰς τὸ καθῆκον, ὑπὸ ὅλως δυσμενεῖς συνθήκας καὶ πολὺ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν ἐργασίας, συνέβαλον εἰς τὴν διασφάλισιν τῆς ζωῆς καὶ περιουσίας τῶν πληγέντων ὑπὸ τῶν πλημμυρῶν πολιτῶν, προκαλέσαντες τὰ εὐμενῆ σχόλια τῆς κοινωνίας τῶν Πατρῶν.

—Δι' ἑτέρας ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν ἐξεφράσθη ἡ εὐαρέσκεια εἰς τὸν Ἀνθυπαστυνόμον κ. Ἀθανάσιον Πουλίτσαν, διότι, ἀπεσπασμένος ὤν, ὡς προσωπικὸς σωματοφύλαξ τῆς Α.Μ. τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Μακαρίου ἐν Κύπρῳ, ἐπεδείξατο ἀξιέπαινον δρᾶσιν καὶ εὐδόκιμον ὑπηρεσίαν παρὰ τῇ Α.Β.Υ. τῇ Πριγκιπίσσῃ Εἰρήνῃ, κατὰ τὴν ἐκεῖσε πρόσφατον ἐπίσκεψίν της.

—Ὡσαύτως δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν, ἀπενεμήθη ὑλικὴ καὶ ἠθικὴ ἀμοιβὴ εἰς τὸν Ἀστυφύλακα κ. Θωμᾶν Ράπτην, διότι τὴν 9-12-62 καὶ περὶ ὥραν 10.30', εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Ἀλεξάνδρου, παρὰ τὴν ἀκτὴν Κοσμᾶ, χάρις εἰς τὴν ἐπιδειχθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ ἐξαιρετικὴν δραστηριότητα καὶ ἔκδηλον αὐτοθυσίαν, διέσωσεν ἐκ βεβαίου πνιγμοῦ τὴν Βαρβάραν Βενιατάκη, ἐτῶν 39, ριφθεῖσαν ἐντὸς τῆς θαλάσσης μετὰ τῶν ἐνδυμάτων της, μὲ προφανῆ σκοπὸν νὰ αὐτοκτονήσῃ, προκαλέσας οὕτω, διὰ τῆς πράξεώς του ταύτης, τὰς εὐμενεῖς κρίσεις καὶ τὰ σχόλια ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος.

—Δι' ἑτέρας ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν, ἀπενεμήθη ὑλικὴ καὶ ἠθικὴ ἀμοιβὴ εἰς τὸν Ἀστυφύλακα κ. Χρῆστον Ἀσημάκην, διότι τὴν 13-12-62 καὶ ὥραν 2.25' εἰς τὴν ὁδὸν Ρήγα Φερραίου τοῦ Καλαμακίου, χάρις εἰς τὴν ἐπιδειχθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ ἐξαιρετικὴν παρατηρητικότητα, τὴν μετ' ἀποφασιστικότητος, ψυχραιμίας καὶ θάρρους ἐνέργειάν του, ἐπέτυχε τὴν σύλληψιν 4μελοῦς σπείρας, μὴ σεσημασμένων κλεπτῶν αὐτοκινήτων, προκαλέσας οὕτω εὐμενεῖς κρίσεις καὶ σχόλια ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος.

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν ἀπενεμήθη ὑλικὴ καὶ ἠθικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς : 1) Ὑπαστυνόμον Β' κ. Νικόλαον Κατσαρέαν καὶ 2) Ἀστυφύ-

λακας κ.κ. Πιέρρον 'Αλευρᾶν, 'Ιωάννην Φώνταν, Στυλιανὸν Γούλην καὶ Παναγιώτην Γεωργόπουλον, διότι ἅπαντες, ὑπηρετοῦντες εἰς τὴν 'Υποδιεύθυνσιν Τροχαίας Κινήσεως 'Αθηνῶν ('Ομὰς 'Αναζητήσεων), ἐργασθέντες μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου, δραστηριότητος, μεθοδικότητος καὶ φιλοτιμίας, πολὺ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν ἐργασίας, ἐπέτυχον τὴν ἀνακάλυψιν καὶ σύλληψιν τοῦ ἀγνώστου δράστου σοβαροῦ τραυματισμοῦ γυναικός, ὑπ' ἀγνώστου ἀριθμοῦ κυκλοφορίας αὐτοκινήτου, ἐπισυμβάντος τὴν 4.30' περίπου ὥραν τῆς 3-10-62, Γεωργίου Καλπάκη, κατοίκου Πειραιῶς, ἐντὸς χρονικοῦ διαστήματος εἴκοσι ἡμερῶν, δοθέντος ὅτι ἡ ἀνακάλυψις τούτου συνετελέσθη μὲ μοναδικὸν πειστήριον τὸ ἀνευρεθὲν ἐλαστικὸν (φλάντζα), προκαλέσαντες διὰ τῆς ἐπιτυχίας των ταύτης τὰ εὐμενῆ σχόλια τοῦ ἀθηναϊκοῦ τύπου ὑπὲρ αὐτῶν καὶ τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος καὶ αὐξήσαντες τὰ αἰσθήματα ἐμπιστοσύνης τοῦ κοινοῦ πρὸς τὰς ἱκανότητας καὶ τὴν ἐπάρκειαν τῆς 'Αστυνομίας.

—Διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ἐπηνέθη ὁ 'Αστυνομικὸς Διευθυντὴς Α' κ. 'Αγησίλαος Παπασταφίδας, Προϊστάμενος τῆς 'Υποδιευθύνσεως Τροχαίας Κινήσεως 'Αθηνῶν, διότι ὑπὸ τὴν δεξιὰν καὶ εὔστοχον καθοδήγησιν τούτου, ἐργασθέντες οἱ ἀνωτέρω ἐπέτυχον τὴν σύλληψιν τοῦ ἀγνώστου δράστου τοῦ ἐν λόγῳ σοβαροῦ τραυματισμοῦ.

—Δι' ἑτέρας ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Υφυπουργοῦ 'Εσωτερικῶν ἀπενεμήθη ὑλικὴ καὶ ἠθικὴ ἀμοιβὴ εἰς τὸν 'Αστυφύλακα κ. Δημήτριον Λουκόπουλον, διότι τὴν νύκτα τῆς 23—24/11/62 καὶ ὥραν 00.55', χάρις εἰς τὴν ἀναπτυχθεῖσαν παρ' αὐτοῦ πρωτοβουλίαν, ἀξιόλογον δραστηριότητα, ἀπαράμιλλον θάρρος καὶ ψυχραιμίαν, ἐπέτυχε τὴν ἐπ' αὐτοφώρῳ σύλληψιν τοῦ σεσημασμένου καὶ ἐπικινδύνου κακοποιοῦ 'Αναστασίου Ζερβοῦ, ἐντὸς τοῦ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Λευκίππου 7 ἀρτοποιείου τοῦ Λάμπρου Σαντοριναίου, εἰς ὃ εἶχεν εἰσέλθει διὰ ῥήξεως τῆς ἐξωτερικῆς θύρας καὶ ἀφήρεσεν ἐκ τοῦ ταμείου 951,70 δραχμάς, αἵτινες κατεσχέθησαν καὶ ἀπεδόθησαν εἰς τὸν παθόντα.

—'Ωσαύτως δι' ἀποφάσεως τοῦ 'Υφυπουργοῦ 'Εσωτερικῶν, ἀπενεμήθη ὑλικὴ καὶ ἠθικὴ ἀμοιβὴ εἰς τὸν 'Αστυφύλακα κ. Χατζηδῆμον Νικόλαον, διότι τὴν 17.30 ὥραν τῆς 8.11.62, χάρις εἰς τὴν ἐξαίρετον φιλοτιμίαν καὶ τὸ ἀπαράμιλλον θάρρος του, ἐνεργήσας μετ' ἀστραπιαίας ταχύτητος, ἑτοιμότητος καὶ αὐτοθυσίας, ἥρπασεν πρὸ τῶν τροχῶν διερχομένου αὐτοκινήτου καὶ διέσωσεν ἐκ βεβαίου δυστυχήματος τὴν 2ετῆ παιδίσκην Γιατροπούλου Παναγιώταν, ἥτις διαλαθοῦσα τῆς προσοχῆς τοῦ συνοδεύοντος ταύτην 12ετοῦς ἀδελφοῦ της, ἐπεχείρησε νὰ διασχίσῃ καθέτως τὴν ἀκτὴν Μακαρίου, καθ' ἣν στιγμὴν εἰς ἐγγυτάτην ἀπόστασιν, ἐπιβατικὸν αὐτοκίνητον διέσχιζε τὴν ὁδὸν μετὰ μεγάλης ταχύτητος, ὁ ὁδηγὸς τοῦ ὁποίου δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ἀποφύγῃ τὸ δυστύχημα, προκαλέσας οὕτω διὰ τῆς πράξεώς του ταύτης, τὰ εὐμενῆ σχόλια τοῦ τύπου καὶ τοῦ κοινοῦ ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος.

*

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

— κ. Κωνσταντῖνον Τζένον, Δικηγόρον. Βελβενδοῦς 19. 'Η ἐπιστολή σας ἐλήφθη. Σᾶς εὐχαριστοῦμε διὰ τὰ πρὸς τὸ 'Αστυνομικὸν Σῶμα εὐγενῆ καὶ ἐνθουσιώδη αἰσθήματά σας, τὰ ὁποῖα μᾶς τιμοῦν. Θὰ λαμβάνετε ἐπὶ ἑξάμηνον τὰ « 'Αστυνομικὰ Χρονικὰ » τιμῆς ἕνεκεν. Μετὰ ταῦτα, δύνασθε νὰ ἐγγραφῆτε συνδρομητής. Σᾶς ἀποστέλλομεν ταχυδρομικῶς τὸ « Λεύκωμα τῆς 'Αστυνομίας ».

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΛΟΓΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἡ τοξικομανία καὶ ἡ σχέσις αὐτῆς πρὸς τὴν ἐγκληματικότητα, ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Ἐγκληματολογίας εἰς τὴν Πάντειον Ἀνωτάτην Σχολὴν Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν κ. Ἰωάννου Παπαζαχαρίου (συνέχεια) 145

ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΛΟΓΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Περὶ τῆς θαλιδομίδης καὶ τῆς ἐξ αὐτῆς «Δίκης τοῦ αἰῶνος», ὑπὸ κ. Χρήστου Π. Γιώτη, πρώην Ἐφέτου 149

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἡ διαφθορὰ καὶ τὰ πορνεῖα ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα μέχρι τῆς ἐποχῆς μας, ὑπὸ Δημοσιογράφου κ. Σπύρου Λεωτσάκου (συνέχεια) 152

ΞΕΝΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

Διεθνὴς ἀπατεὼν διὰ τῆς μεθόδου ἀποστολῆς τηλεγραφημάτων, ὑπὸ τ. Ἀνθυπαστυνόμου κ. Γ. Δουκάκη (συνέχεια) 155

ΞΕΝΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΙ

Ἡ ἱστορία τοῦ F.B.I., ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ Ἀμερικανοῦ συγγραφέως Ντὸν Χουάιτχεντ, κατὰ μετάφρασιν Ἀστυφύλακος κ. Ἀναστ. Βογιατζῆ (συνέχεια) 159

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Τὰ περασμένα, ὑπὸ κ. Δημήτρη Γιαννουκάκη 163

ΕΠΕΤΕΙΟΙ

Οἱ Τρεῖς Ἱεράρχαι, ὑπὸ κ. Ἰωάννου Ἀντιφῶντος 167

Ἡ κατάληψις τῶν Ἰωαννίνων κατὰ τὴν μεγάλην ἐθνικὴν ἐξόρμησιν τοῦ 1912-1913 (22 Φεβρουαρίου 1913-22 Φεβρουαρίου 1963), ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Χαρ. Σταμάτη 171

Προσευχὴ στὴ Μητέρα, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ράϊκου 174

ΠΟΙΗΣΙΣ

Πρὸς τὴν A.B.Y. τὸν Διάδοχον Κωνσταντῖνον, ὑπὸ Ἀστυφύλακος κ. Σωσιπάτρου Πολίτου 175

ΔΙΕΘΝΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΙΣ

Ἀστυνομικὰ εἰκοσιτετράωρα, ὑπὸ Συνεργάτου «Χ» 176

ΕΚΘΕΣΕΙΣ ΙΔΕΩΝ

Τί νὰ γράψω; ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Σπύρου Πηλοῦ (συνέχεια) 180

ΘΕΜΑΤΑ ΟΠΛΟΤΕΧΝΙΚΗΣ

Περὶ τοῦ περιστρόφου Smith καὶ Wesson No 38 ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Κων. Χρονοπούλου 182

ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἱστορικοὶ περίπατοι στοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ράϊκου (συνέχεια) 185

ΤΑΜΕΙΟΝ ΥΓΕΙΑΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Ἀπολογισμὸς μηνὸς Ἰανουαρίου 1963 187

ΠΕΝΘΗ

Θεόδωρος Λεονταρίτης, Ἰωάννης Κυπριάδης, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ι. Ράϊκου 189

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ 191

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ Κεραμεικοῦ 40 - Ἀθῆναι (Τηλ. 522.512)

Κάθε Σάββατο

Ὥρα 12.30′ - 1 μ.μ.

Παρακολουθῆτε τὴν Ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἀπὸ τὸ Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων.